

“ Llei 50/1999 i Reial Decret 287/2002”

Gossos potencialment perillosos

**Deontologia i Veterinària Legal
Curs 08/09**

Cristina De la Cruz Santiago
DNI: 38845274- E
NIU: 2145621

1. Introducció.....	pàg.1
2. Història del gos.....	pàg.2
2.1. Evolució del gos	
2.2. Parents llunyans	
2.3. Parents propers	
2.4. Els primers gossos domèstics	
3. Comportament del gos.....	pàg.6
3.1. El creixement	
3.2. La manada	
3.3. L'agressió i l'afectivitat	
4. Races considerades potencialment perilloses.....	pàg.16
4.1. Staffordshire bull terrier, American staffordshire terrier i American pit bull terrier	
4.2. Rottweiler	
4.3. Dogo argentí	
4.4. Fila brasileiro	
4.5. Tosa Inu	
4.6. Akita Inu	
4.7. Races considerades potencialment perilloses només per alguns municipis	
5. Entrevistes.....	pàg.36
5.1. Entrevistes a veterinaris	
5.2. Entrevistes a ensinistradors	
5.3. Entrevista a la societat protectora d'animals i plantes de Mataró	
5.4. Entrevistes a botiguers	
5.5. Entrevistes a propietaris	
6. Conclusions.....	pàg.56
7. Bibliografia.....	pàg.58

1. Introducció

Aquest treball tracte un tema d'actualitat força polèmic. La qüestió és si certes races de gossos són o no potencialment perilloses, que és tal i com les classifica la llei.

La llei 50/1999, del 23 de Desembre sobre el règim jurídic de la tinença d'animals potencialment perillosos (veure pàg.1 de l'annex), va ser la primera resposta per part de l'Estat Espanyol, després dels casos d'agressió que es van produir aquell mateix any. El primer cas d'agressió va ser al mes de gener de l'any 1999, en ell es va produir la mort d'un nen de quatre anys a Mallorca a causa de l'atac d'un Gran Danès, després d'això no han deixat d'aparèixer als mitjans de comunicació molts fets i notícies sobre el tema. Aquesta llei abordava la regulació normativa referent a la tinença, ensinistrament i maneig d'animals potencialment perillosos, la seva finalitat era preservar la seguretat de persones, bens i altres animals, per aquest motiu es van classificar vuit races com a potencialment perilloses. Va ser un fracàs perquè va haver una falta d'aplicació de la llei estatal, insuficients controls sobre aquests animals i cria i comerç a càrrec de particulars, que en la gran majoria de casos no respectaven en absolut les mesures preses per la llei. A conseqüència del fracàs de la primera llei, el 22 de Març del 2002, es va desenvolupar la llei 50/1999, i es va elaborar el Real Decret 287/2002 (veure pàg.8 de l'annex).

El Real Decret 287/2002, té classificades les mateixes vuit races, però també inclou els gossos que s'obtenen com a resultat dels encreuaments entre elles, i classifica també com perillosos als gossos que compleixen unes condicions físiques determinades, a més obliga als propietaris d'aquests tipus de gos a tenir una llicència i a portar a l'animal sempre lligat i amb morrió.

Personalment, i per una sèrie de raons que exposaré al llarg del treball, no estic absolutament d'acord amb la llei, ja que va ser feta de manera improvisada, molt precipitada i amb una pressió impressionant per part dels mitjans de comunicació sobre l'Estat, i és per això que vaig decidir fer el treball d'aquest tema. Per donar suport a la meua opinió me entrevistat amb diferents professionals i amb propietaris de gossos "potencialment perillosos", a més he buscat informació referent a les races classificades, sobre notícies d'agressions, i sobre moltes altres coses, d'aquesta manera intento demostrar que no són els gossos sinó els propietaris irresponsables els perillosos i que a més, els mitjans de comunicació tenen gran part de la culpa de que s'hagi desencadenat aquesta alarma social a Espanya i a molts altres països.

Per altre banda, al principi del treball he introduït un parell d'apartats que m'han semblat interessants per tal d'entendre el comportament dels gossos i així poder interpretar millor que és el que passa per la ment de l'animal quan algun d'ells protagonitza un episodi d'agressivitat: historia del gos i comportament del gos.

Signatura:

Cristina De la Cruz com autora d'aquest treball

2. Història del gos

2.1. Evolució del gos

Únicament hi ha fragments d'informació sobre els orígens dels mamífers fa uns 200 milions d'anys, però fa entre 54 i 38 milions d'anys es va desenvolupar una única branca de mamífers que s'alimentava de carn: els carnívors, una extensa varietat de depredadors que es distingia dels altres carnívors per la possessió de quatre dents carnissers.

Només els mamífers carnívors disposen d'unes dents que es van desenvolupar originàriament per a triturar i mastegar (els quatre premolars superiors i els primers molars inferiors), i posteriorment es van adaptar a tallar travessant la carn.

Es pot seguir la pista de l'evolució del gos examinant les restes fòssils de les dents dels seus avantpassats extingits.

Els primers carnívors

La majoria dels mamífers primitius eren herbívors i s'alimentaven únicament de la vegetació. Després, els carnívors es van desenvolupar per a viure d'aquests vegetarians. Fa aproximadament 50 milions d'anys, quan va aparèixer la família actualment extingida de mamífers carnívors anomenada *Miacis*, es va desenvolupar la forma i la distribució de les dents dels carnívors actuals.

Durant els 25 milions d'anys posteriors, la creixent diversitat d'aliments vegetals va provocar la proliferació dels herbívors. Aquest increment es va reflectir en una expansió igualment explosiva en el nombre de carnívors.

Molts experts creuen que els avantpassats més llunyans del gos van viure a Amèrica del Nord i pertanyien al gènere *Hesperocyon*, avui extingit, uns carnívors que van evolucionar cap a un nombre ingent de famílies.

Característiques dels cànids

Les set famílies de carnívors actuals, els felins (*Felidae*), els “mapaches” (*Procyonidae*), les mosteles (*Mustelidae*), les hienes (*Hyaenidae*), les civetas i mangostes (*Viverridae*), els óssos (*Ursidae*) i els gossos (*Canidae*), comparteixen uns avantpassats comuns.

Fins fa entre 20 i 10 milions d'anys, els óssos i els gossos eren membres de la mateixa família; quan van evolucionar en línies separades, va començar l'arbre genealògic caní modern. Tots aquests mamífers antics compartien un gran nombre de característiques que encara es poden observar en cànids moderns com el llop. Tenien un pelatge aïllant excel·lent, dents grans, una gran capacitat cerebral i, a jutjar per l'anatomia òssia del crani, una capacitat auditiva i olfactiva excel·lent. Els avantpassats del gos es van desenvolupar arran de canvis climàtics i d'oportunitats de l'hàbitat.

Potser els avantpassats més llunyans del gos caçaven en solitari, però fa uns dos milions d'anys, quan la selva tropical i la sabana van ser substituïdes per la sabana oberta i les estepes sense arbres, el comportament de manada d'herbívors va florir. Els avantpassats del gos o bé ja disposaven d'una estructura social, o bé eren capaços de desenvolupar les relacions socials necessàries per a caçar en

2. Història del gos

---

grup. La capacitat del gos de formar relacions socials és la base del seu èxit com a espècie.

2.2. Parents llunyans

El gos domèstic i tots els altres membres de la família canina es van desenvolupar per a perseguir i capturar amb èxit les preses als prats oberts. El gos domèstic és un membre del gènere *Canis*, un dels deu gèneres de la família *Canidae*. Els altres membres del gènere *Canis* (llops, xacals i el coiote) són els parents més pròxims del gos domèstic. Els membres dels altres nou gèneres són parents llunyans però vius del gos. Això inclou 21 espècies de guineus, el Gos salvatge africà , el Cuón, el Llop de crin, el Gos Vinagre i el Gos “mapache”. Tots ells comparteixen un passat evolutiu comú i una gran varietat de comportaments semblants.

Oportunistes amb capacitat d'evolució

Els parents del gos domèstic tenen una grandària variable que va des dels 1,5 kg del Fenec dels deserts nord-africans, Aràbic i del Sinai, fins a els 80 kg del llop comú de la tundra canadenca.

Aquesta variació de grandària en la família *Canidae* està reflectida en la variació de grandària dels gossos domèstics dins del gènere *Canis*, que va des de els 2 kg del Chihuahua fins als 86 Kg del Mastiff anglès.

Es tracta de la capacitat flexible dels cànids per a adaptar-se a les condicions de l'entorn que els ha permès convertir-se en la família viva de depredadors terrestres amb més èxit del món, a més dels sers humans.

Tots els parents llunyans del gos domèstic comparteixen una característica: el comportament oportunista i adaptable.

2.3. Parents propers

El llop és, després de l'home, el més estès de tots els depredadors socials i es troba a Europa, Amèrica del Nord i Àsia. El coiote, un carnívor més petit que el llop, està àmpliament distribuït, però només a Amèrica del Nord, mentre que les quatre espècies de xacals estan distribuïdes per Àfrica, Orient mitjà i Índia. Aquestes espècies estan emparentades entre si: comparteixen el mateix nombre de cromosomes i són capaços d'encreuar-se entre si. El xacal daurat i el coiote presenten similituds en els mètodes de caça i treballen o bé en solitari, o bé per parelles. El llop és molt més sociable que el coiote o els xacals, i aquesta característica és una de les que ens demostren que aquest animal proporciona el material base per a totes les races de gos actuals.

2. Història del gos

El coiote i els xacals

El coiote (*Canis latrans*) és un cànid oportunista típic. Quan la població llobina dels Estats Units continentals va ser minimitzada per l'home, el coiote va emigrar a la Gran Planura. Actualment, la seva zona de distribució s'estén des de les profunditats de Mèxic fins al més alt d'Alaska, i des de les costes del Pacífic fins al centre de Canadà i Nova Anglaterra. Els xacals de dors negre, del Siemén i de flancs ratllats (*Canis mesomelas*, *C. simensis*, *C. adustus*) viuen en tot Àfrica. El xacal daurat (*C. aureus*) es troba des dels Balcans fins a Birmània. El coiote i els xacals poden encreuar-se amb llops i gossos domèstics.

La família del llop

El llinatge del gos domèstic ha sigut investigat per anatomistes i conductistes durant més de 100 anys, i avui en dia hi ha la creença que el llop és el seu avantpassat directe. De tots els membres de la família Canidae, els llops (*Canis lupus*) varien molt en la seva grandària i organització social, i fins i tot en el color del pelatge. Fins que el seu nombre va ser minimitzat per la depredació humana, el llop era el més estès de tots els mamífers terrestres. El llop, oportunista i carronyer, ha estat relacionat amb els assentaments humans durant com a mínim 40.000 anys, des de l'aparició de l'*Homo sapiens*, alimentant-se dels rebutjos dels humans o robant menjar. És probable que els llops seguissin als grups d'humans on anaren dins de l'hemisferi nord. Potser els cadells de llop van ser adoptats pels humans després d'haver assassinat als seus pares. D'aquesta manera es va iniciar el procés de domesticació. Mentre que el coiote i els xacals probablement van aportar esporàdicament els seus gens al desenvolupament del gos domèstic, resulta més evident que els gossos actuals descendeixen directament del llop.

2.4. Els primers gossos domèstics

És poc probable que el gos domèstic evolucionés del llop com resultat de la cria selectiva intencionada. És més probable que el gos s'hi hagi auto domesticat, que els canvis en la grandària, la fisiologia i la conducta es van produir per una selecció natural. Fa almenys 12.000 anys, els llops van ser atrets als primers assentaments humans permanents. Aquest nou entorn va afavorir la supervivència dels animals petits i sociables. Els gossos que van evolucionar protegien els campaments, col·laboraven en les caceres i proporcionaven aliment en les èpoques que les preses salvatges eren escasses. Al mateix temps, van conservar les etapes físiques i de conducta del desenvolupament del llop des de cadells fins a l'edat adulta.

2. Història del gos

Els gossos moderns

Les pressions ambientals naturals van provocar que el llop es tornés petit, relaxat amb els homes i sociable, però van haver de passar moltes generacions de cria selectiva per part dels sers humans fins que es va desenvolupar la gran diversitat de races canines. La selecció intensiva va augmentar els lladrucs, valuosos com a senyal d'alarma. Així mateix, es van seleccionar unes orelles caigudes i una postura de la cua diferent per a distingir als gossos domesticats dels cànids salvatges. Al principi, es va reduir la grandària dels gossos i es van crear miniatures i nans. Posteriorment es va augmentar la grandària, cosa que va tenir com resultat les races gegants que existeixen en l'actualitat.

Guardians i sentinelles

Originàriament, els gossos avisaven de la presència d'intrusos amb a la intenció de formar part de la manada humana, gràcies als seus sentits de l'oïda i olfacte superiors. Quan es va desenvolupar la ramaderia fa uns 10.000 anys, els gossos ja estaven preparats per a assumir la responsabilitat de defensar a altres animals dels depredadors.

Companys de caça

Els gossos són caçadors de manada als qui els agrada treballar en col·laboració amb altres gossos o sers humans per a localitzar, perseguir, capturar i matar a les preses. Quan es van desenvolupar els nostres mètodes de caça, l'habilitat natural del gos per a rastrejar i cobrar les peces va adquirir una importància aclaparadora. Els gossos utilitzaven tant la vista com l'olfacte per a caçar.

Supervivents resistents

Els assentaments humans estaven rodejats per zones ecològiques molt explotades. Amb freqüència, la vegetació era escassa i, en èpoques de sequera, el bestiar domesticat moria. Com els gossos es troben al final de la cadena alimentària, van aconseguir sobreviure en aquestes condicions durant més temps que altres animals domesticats.

Un consol per els humans

Els antropòlegs han observat que una de les característiques universals de l'home és el desig d'alimentar i confortar a animals. Els gossos són únics en la seva resposta positiva. Com comparteixen amb nosaltres diversos comportaments socials, a canvi ofereixen consol i seguretat. És probable que els gossos proporcionaren calor en les nits fredes i afecte als seus propietaris, ja que primer havien sigut domesticats. No obstant, no va ser fins aquest segle que el paper del gos com a animal de companyia es va convertir en el seu atribut més important.

3. Comportament del gos

3.1. El creixement

Encara que el gos neix amb una excel·lent col·lecció d'instints i habilitats naturals, les primeres experiències són les que perfeccionen l'ús dels atributs. Des del dia del seu naixement, la relació del cadell amb la seva mare i germans exerceix una influència significativa sobre la seva personalitat. El cadell aprèn a resoldre problemes; aprèn quins són els seus límits del comportament acceptables amb altres animals, inclosos els gossos i l'home. Com més ampli és el ventall de noves experiències, tant més adaptable i sensible és el gos adult.

La influència de la mare

Els cadells hereten una àmplia gamma d'instints, però molts d'ells estan influenciats pel comportament de la mare. Durant les tres primeres setmanes proporciona llet; durant les tres setmanes següents també però pot expulsar el menjar que ha ingerit o permetre que els cadells mengin una mica del seu menjar sòlid. En les setmanes posteriors, segueix permetent que els cadells mamïn per comoditat i seguretat, ja que així pot tranquil·litzar-los. Si un cadell actua de forma massa molesta, la mare li dóna una mossegada controlada per a disciplinar-li. Els cadells depenen de les seves mares i perpetuen les tècniques especials d'aquestes. La mare proporciona el primer aprenentatge. Aquesta ofereix aliment, comoditat i seguretat. A poc a poc durant els tres primers mesos de vida del cadell, les llepades reconfortants de la mare són substituïdes per les carícies de les nostres mans i per el menjar que nosaltres els proporcionem.

Períodes crítics

Els inicis de la vida d'un gos es divideixen en el que a vegades s'anomenen "períodes crítics". El primer comença quan el cadell encara es troba en la matriu. És molt possible que si la mare està atabalada durant l'embaràs, els seus cadells siguin nerviosos. Durant les dues setmanes després del part, el cadell depèn enterament de la seva mare. Al llarg d'aquest període neonatal, els seus sentits es desenvolupen ràpidament. En quant el cadell pot caminar, comença a aprendre coses del seu entorn. Utilitzant els seus sentits mira, escolta, sent i el que és més important, olora i prova el món que hi ha fora del niu. Investigacions recents indiquen que inclús durant el període neonatal el tracte regular de cadells per part de l'home tenen un efecte positiu sobre el seu desenvolupament emocional posterior. En les dues setmanes següents, el cadell passa per un període de transició en el que comença a apartar-se de la dependència maternal total. El cadell gruny, lladra i mou la cua per primera vegada. El seu mecanisme de control de la temperatura millora prou per a permetre-li abandonar la calor de la seva mare per primera vegada.

3. Comportament del gos

Socialització

La vida social del gos comença aproximadament a les quatre setmanes d'edat. Comença a jugar, i a través del joc aprèn sobre el comportament de manada, la dominància i la submissió. El joc

estimula el comportament cooperatiu i millora la utilització del seu propi cos, ja que, les subtils de les relacions es descobreixen a través d'aquest. L'activitat del joc permet experimentar als cadells. Aquests hereten un llenguatge corporal que descriu de forma espectacular sentiments i emocions, i a través del joc aprenen de forma activa com utilitzar aquests gestos per a una resposta lo més

beneficiosa possible. Els cadells a qui se'ls hi nega l'activitat de joc en el període de socialització, de les quatre a dotze setmanes d'edat, amb freqüència desenvolupen hàbits de comportament estranys en l'edat adulta. Aquests cadells tenen més por a les persones, als animals i als sorolls, i són més tímids i antisocials que els que juguen lliurement els uns amb els altres i amb sers humans durant aquest període crucial.

Comportament instintiu i adquirit

El cadell neix amb els instints d'un animal de manada. Té una gamma exclusiva de components sensorials bàsics, però ha d'aprendre com utilitzar aquestes facultats per a adaptar-se a les circumstàncies existents. Els cadells treuen un major profit d'observar a les seves mares que d'observar a altres gossos. L'aprenentatge primerenc garanteix que els cadells tenen l'habilitat com a adults de caçar col·lectivament, i també, de protegir el territori en comunitat. El contacte primerenc i diari amb sers humans quan el cadell té menys de sis setmanes d'edat garanteix que no s'espantarà de les persones i que tindrà una capacitat per a tota la vida de aprendre dels homes. Com més olori, vegi, provi, senti i toqui, es trobi amb altres espècies i experimenti distintes situacions, tant més adaptable serà en el futur. Si a aquesta edat primerenca s'inicia un entrenament bàsic, l'entrenament sofisticat que ve a continuació li serà molt menys complicat al cadell.

3.2. La manada

El desig del gos, o fins i tot ànsia, de compartir la seva vida social amb altres gossos es basa en la mentalitat de manada heretada del llop. La manada treballa unida per a trobar aliment i per a protegir tant el menjar com el territori de la manada d'altres llops i animals de rapinya.

El comportament de manada està ben definit, amb un cap (gairebé sempre un mascle) i la seva parella, amb gairebé la mateixa dominància, controlant la major part de l'activitat de tots els animals que formen la manada. La resta de la manada segueix el seu cap. Encara que alguns membres dominants el desafien de tant en tant. El comportament de manada del gos domèstic

3. Comportament del gos

---

encara està present. Nosaltres ens convertim en els caps de manada i els nostres gossos ens obeeixen de forma voluntària.

La manada natural

El comportament de manada natural del gos és, tal vegada, la raó més important de que s'hagi integrat amb tant d'èxit en les comunitats humanes de tot el món. La sofisticació del comportament de manada varia considerablement dins de la família canina.

Les guineus, per exemple, després d'abandonar a les seves mares són poc propenses a relacionar-se socialment amb altres guineus. D'altra banda, els llops segueixen sent sociables de forma gregària durant tota la seva vida. Això es tradueix en la manada, un grup d'individus emparentats genèticament que treballen junts per una causa comuna. Cacen junts, comparteixen el menjar, es mantenen calents els uns als altres, tot el que implica comunicació de diverses formes. El gos domèstic experimenta uns quants mesos d'activitat de manada natural des del seu naixement fins que abandona els seus germans i s'uneix a la manada humana, de la que passa a ser membre. En la cadellada, cada cadell aprèn com comportar-se amb els seus germans i amb la seva mare. La mare és el cap perquè controla el menjar, la calor i la seguretat. Aproximadament a les tres setmanes d'edat, els cadells comencen a jugar els uns amb els altres. El joc proporciona una experiència d'aprenentatge per al control muscular i, el que té la mateixa importància, ensenya als cadells, com comportar-se amb altres gossos. El joc segueix sent una activitat durant tota la vida entre els membres de la manada.

La manada humana

Fa més de 10.000 anys, l'home va descobrir que la ment del gos és més mal·leable i influenciable durant els tres o quatre primers mesos de vida. Quan un cadell és apartat de la cadellada té entre vuit i dotze setmanes d'edat i allotjat amb persones, aquest transfereix de forma natural la seva mentalitat de manada innata a aquest espècie clarament diferent. Donat que les persones controlen el menjar, la calor, la comoditat i la seguretat, són considerades com a caps de manada.

Quan el cadell madura, segueix tractant a la seva manada humana com a un substitut acceptable de la manada canina que ha deixat. Juga amb les persones mossegant-los com mossegaria els seus companys de cadellada o a la seva mare. En una manada natural, si un cadell mossega massa fort rep una reprimenda, o bé mitjançant un crit, o bé mitjançant una mossegada controlada per part de la mare; una mossegada sense la intenció de danyar el cadell però prou fort com per a ensenyar-li a no jugar de forma tan violenta.

3. Comportament del gos

Rang dins de la manada

A mesura que el cadell passa a l'edat adulta, el seu comportament de manada evoluciona, per a ser influenciat finalment tant per l'experiència acumulativa com pel inici, en la pubertat, de la producció d'hormones sexuals. També està influenciat per la cria selectiva.

En les famílies humanes típiques, el instint de manada del gos adult li porta a trobar una posició adequada en la família. Si bé la maduresa sexual s'aconsegueix prou aviat, normalment entre els sis i dotze mesos d'edat, la maduresa emocional no és completa fins a un any després, el temps de maduresa emocional en els llops. Un gos dominant, especialment si és mascle, pot qüestionar la posició que li ha sigut designada en la manada humana en qualsevol moment entre la maduresa sexual i l'emocional. En fer-ho, es nega a seguir les instruccions donades per un altre membre de la manada o desafia a algú intencionadament. Normalment, el gos tria a qui considera el membre més dèbil de la manada. Així, per exemple pot mossegar un nen en possessió d'una joguina o no obeir a una ordre que dóna la mare però obeeix la mateixa ordre donada pel pare, de veu més greu i més enèrgic. La posició del gos en la manada no sempre és inactiva. Especialment mentre és jove i robust, pot revelar-se en un intent d'acostar-se al cap de la manada.

El instint territorial

Tots els membres de la manada són igualment responsables de la seguretat del seu territori. Naturalment, és una de les primeres raons per la qual els nostres avantpassats van permetre als llops viure als seus campaments. Quan grups de la família canina i humana comparteixen un territori, s'avisen mútuament dels possibles perills. Després de la companyia, la seguretat és la raó més freqüent de la possessió d'un gos.

Els instints territorials del gos tenen els seus orígens en l'activitat de manada. Gairebé tots els gossos es posen alerta i senten curiositat quan escolten, veuen o oloren alguna cosa diferent. La majoria dels gossos alertaran als altres membres de la manada bordant, a vegades de forma agressiva. Alguns membres de la manada defensen activament aquest espai comunal, mentre que la majoria prefereixen deixar-ho a la iniciativa del cap de la manada. A més de l'espai comunal, cada membre de la manada té el seu propi espai personal dins del territori. Amb freqüència es tracta d'un llit preparat per al gos, però alguns individus trien el seu propi espai (una cadira, un "cau" a sota d'una taula, etc.) i defensen aquest espai de les incursions d'altres membres de la manada, inclosos nosaltres.

3.3. L'agressió i l'afectivitat

La majoria dels animals tenen un llenguatge corporal sofisticat que expressa de forma espectacular un comportament defensiu o una agressió directa, però només les espècies socials com els gossos disposen d'un llenguatge corporal per a expressar les relacions íntimes, que, a vegades, nosaltres considerem com a afecte. Tenim tendència a comparar les nostres pròpies formes de llenguatge

3. Comportament del gos

---

corporal amb les del gos. Per consegüent, els gossos es comuniquen amb nosaltres sorprenentment bé. La seva aparent comprensió es basa en el seu sofisticat comportament social. Els gossos es comporten els uns amb els altres de formes variades, des de la submissió passiva, passant per la indiferència, fins a la dominància absoluta.

Aprentatge primerenc

El grau de dominància o de submissió que desenvolupa un gos depèn tant del seu potencial genètic com de les seves experiències de joventut. En una primera fase, el cadell aprèn com amenaçar a altres cadells ensenyant-li les dents, eriçant el pèl del coll i bordant. Aquest comportament és significatiu: el cadell està aprenent el llenguatge del cos de dominància i submissió.

Els cadells aprenen els senyals d'amenaça i amistat quan tenen dotze setmanes d'edat. Poden donar mostres de força i confiança aguantant a altres membres de la cadellada. Amb el cap i la cua ajupits però amb els quarts posteriors tibats i les orelles erectes, el cadell persegueix, tendeix a una emboscada o es precipita sobre un altre cadell. Altres formes en què els cadells amenacen entre si són la boxa, cops amb les espatlles, eriçar el pèl del coll, ensenyar les dents, la muntada i l'empenta pèlvica. Una mirada directa és una amenaça directa. Els comportaments de submissió o rendició són igualment importants: la cua entre les potes, el evitar el contacte visual, les orelles ajupides, els llavis retrets formant un "somriure", el tirar-se sobre el costat o sobre el dors, el mostrar el ventre i els genitals i inclús el orinar. Entre aquests extrems es troben els compartiments cooperatius d'afectivitat social: endreçar-se mútuament, olorar, tafanejar, llepar-se, i tocar-se mútuament amb al pota, investigar, bordar junts, menjar, dormir, caminar o córrer junts i, potser el més important, jugar l'un amb l'altre.

El comportament amb les persones

Els gossos traslladen aquesta gamma de comportaments d'altres gossos als sers humans. Entenen que som una espècie diferent, però només són capaços de comportar-se amb nosaltres de la mateixa manera que amb altres gossos. Aquesta dificultat també és aplicable a nosaltres. També tenim una sèrie inherent de comportaments que fan que ens comportem i tractem als gossos de la mateixa manera en què ens comportem i tractem a altres persones. Aquest és el motiu pel qual els acceptem gustosament com a membres de la família i som capaços de estimar-los, però també és la causa que puguem ser tan ofensius amb ells. Potencialment el gos pot presentar tots els seus comportaments amb les persones, no obstant, al ensinistrar-li perquè considerés l'home en la seva manada com el cap innat de la mateixa, el gos ha sigut entrenat per a controlar la seva agressivitat i per a usar la seva afectivitat i la seva submissió socials.

La cria selectiva exerceix un paper important. Algunes races, com el gos de pastor de Caucàs, un gos guardià, han sigut criades de forma selectiva per a realçar la dominància, mentre que altres races, com el Labrador Retriever de treball, han sigut criades per a accentuar el "companyonatge" o l'afectivitat social. L'afectivitat social, a la que els especialistes denominen activitats alelomimètiques,

3. Comportament del gos

és la base de l'ensinistrament d'obediència, i aquest és el motiu pel qual els gossos que semblen tenir el major potencial per a demostrar “afecte” amb freqüència són els individus o races més fàcils d'ensinistrar. Per mitjà de la cria selectiva hem realçat alguns comportaments i atenuat altres. Posteriorment, a través de l'ensinistrament, seguim influint sobre aquests comportaments.

Submissió i afecte

Així com la cria selectiva ha realçat distints tipus d'agressió en algunes races canines, també ha accentuat el companyonatge social en altres. La dominància i la submissió obertes són, simplement, els extrems del comportament caní. La majoria dels gossos es troben entre aquests dos extrems, dins d'una categoria que alguns especialistes denominen “subdominància”. Aquests gossos se senten a gust amb la seva posició jeràrquica amb altres gossos i amb la persones, i els hi agrada jugar tant amb uns com amb altres. El joc manté la destresa física i mental i estimula l'enginy i la resolució de problemes.

Quan els gossos juguen amb nosaltres, a vegades realitzen activitats dominants, com el tira i afluixa o l'amagatall, però no ho fan de forma intencionadament exagerada o cohibida. L'activitat és clarament “juganera”. En l'activitat de joc, nosaltres hem de dominar, el que vol dir “guanyar”, si el gos en qüestió és massa confiat. No obstant, hem de deixar guanyar de tant en tant als gossos insegurs. Finalment, els gossos han de comportar-se sempre de forma submisa amb els seus caps de manada humans.

El company caní típic és un animal “subdominant” o submís. Obeeix a les persones. Així mateix, busca la companyia de l'home; per exemple, porta una joguina i demana jugar amb ell. Nosaltres interpretem aquests actes com a signes d'afecte, i probablement ho són. El gos està content en presència dels seus amos humans. Vol menjar amb ells, dormir amb ells i jugar amb ells. Alguns conductistes diuen que aquests no són més que signes de dependència. Altres, així com molts propietaris de gossos, creuen que són capaços de sentir una sèrie d'emocions, entre elles l'afecte.

Formes d'agressió

Els gossos han desenvolupat una sofisticada col·lecció d'amenaces teatrals d'agressió, i totes elles tenen la finalitat d'intimidat al contrincant evitant el vessament de sang. Els gossos amenacen d'agredir mirant fixament, amb postures corporals o grunyint i bordant. Les distintes mostres d'agressió estan influenciades pel sexe, l'edat, a vegades la grandària, la condició hormonal, el territori, la distància personal, la posició en l'orde jeràrquic i l'experiència prèvia de l'individu.

Generalment, l'agressió és una forma de competició per el dinar, el territori, el refugi o, curiosament, el nostre afecte. La dominància és una forma innata d'agressió, mostrada normalment en mascles d'entre dos i dos anys i mig d'edat, que desobeeixen o amenacen a les persones. L'ensinistrament pot ser útil. Alguns gossos protegeixen objectes de forma agressiva. L'agressió tímida és defensiva i es presenta en gossos submisos, mentre que l'agressió protectora pot utilitzar-se per a

3. Comportament del gos

---

defendre el territori. L'agressió entre gossos mascles està relacionada amb la condició sexual, i és l'única forma d'agressió que pot respondre a la castració. Tipus d'agressions més freqüents:

.Agressió per sexe:

És potser la més forta de les agressions. Es produeix entre dos mascles que intenten muntar a una mateixa femella. L'excitació sexual fa augmentar el impuls agressiu, ja que ha de guanyar clarament el rival per a accedir a una còpula tranquil·la. En les femelles no es produeix aquest tipus d'agressió al tenir que escollir necessàriament al més fort, és a dir, al vencedor (selecció natural), al no existir en elles el goig sexual durant la còpula, sinó satisfacció de l'instint de reproducció.

.Agressió per defensar territori

Sorgeix en exemplars adaptats al seu entorn, una casa, finca, cotxe, etc. El territori suposa seguretat, aliments, i en condicions naturals també la propietat de les femelles. L'agressió territorial és forta, potser tendeix a ser més incisiva en el propietari del territori. El final de l'agressió arriba amb l'expulsió de l'intrús o amb la conquesta del territori expulsant al seu antic propietari, cosa que rara vegada ocorre.

.Agressió per dominància o jerarquia

És molt protocol·l·lària. Els exemplars prèviament es miren i es mesuren. El desafiament significa poder i aquest s'expressa amb les cues alçades, les orelles rígides cap a davant, eriçament del pèl, i altres variables fisiològiques. Els exemplars giren en cercle esperant la més mínima provocació o signe de debilitat perquè sorgeixi el combat. Aquest és sorollós i consisteix a acovardir a l'adversari, posar-lo boca per amunt i exigir-li submissió o retirada. En els cànids salvatges no se solen donar combats a mort, ja que això faria disminuir el nombre d'individus del grup, el que reduiria la supervivència de l'espècie. En alguns gossos s'han perdut aquestes conductes instintives com a conseqüència de no tenir que lluitar per a sobreviure. L'anomenat mecanisme d'inhibició de l'agressivitat del vencedor sobre el vençut no es produeix en els combats d'alguns exemplars, i com a conseqüència d'això, les baralles poden conduir a la mort. Determinades races seleccionades per l'home per a la baralla tenen anul·lat l'anomenat mecanisme d'inhibició de l'agressivitat.

3. Comportament del gos

.Agressió de la mare per defensa dels seus cadells

El impuls motivacional i hormonal és molt alt i sense moure's del seu lloc no permetrà que ningú s'acosti a la seva cadellada. Durant els primers dies després del part la gossa mostrarà un impuls agressiu major. No obstant això, aquest comportament es produeix naturalment en els cànids salvatges. En molts casos les gosses mostren un grau de permissivitat molt alt.

.Agressió per autodefensa

És natural en tots els sers vius que creuen que la seva vida està en perill per amenaça o agressió. El grau de defensa depèn de la seguretat i grau de dominància de l'agredit. En exemplars molt submisos i sensibles l'autodefensa només es dispara en nivells de supervivència extrems.

.Agressió per cohesió del grup

És l'agressió d'un exemplar dominant que entra a separar a dos exemplars joves que han sobrepassat els límits de la seva baralla. El dominant tracta de mantenir el grup íntegre i sense baixes.

.Agressió per fam

És conseqüència de l'instint de caça que es desperta quan l'animal està famolenc. La caça consisteix a matar per a sobreviure. En el gos es solen donar estes agressions en exemplars que han crescut en el camp.

.Agressió per possessivitat

Normalment és conseqüència de l'acte de menjar o d'una conducta desviada amb objectes a què substitueixen per a mossegar: ossos, pilotes, etc. Es desencadena per l'instint de conservar i protegir la presa de la caça.

.Agressió per tranquil·litat

És la que realitza un exemplar adult a un cadell que l'aclapara o el molesta. És una agressió curta que espanta més que fa mal.

.Agressió lúdica o pel joc

Es produeix en cadells i serveix per a començar a mesurar-se i conèixer-se. És una agressió necessària per al seu desenvolupament social i quasi mai sol portar conseqüències negatives. Són com les baralles entre germans.

3. Comportament del gos

.Agressió per ensinistrament específic

El gos és un dels pocs animals que l'home pot entrenar per poder-lo convertir en un arma perillosa. L'agressió d'un gos entrenat per a mossegar és una agressió amb un alt grau de seguretat i d'experiència fruit de l'ensinistrament.

.Agressió per causa orgànica.

Inclou l'agressivitat causada per hidrocefàlia, epilèpsia i malalties del sistema endocrí. Poden incloure's també en aquest grup l'agressivitat per irritabilitat, l'agressivitat per dolor i l'agressivitat per lapsus mentals. L'agressivitat per causa orgànica es presenta en el 15 al 20 % del total dels casos d'agressivitat. Per tant, és raonable suggerir que la primera actuació del propietari enfront d'un cas d'agressivitat ha de ser consultar el veterinari per a descartar problemes orgànics.

.Agressivitat competitiva

És la forma més freqüent d'agressivitat cap a persones. És manifesta principalment en mascles no castrats, i menys freqüentment en mascles castrats. L'agressivitat competitiva pot donar-se a qualsevol edat. El problema sol desenvolupar-se quan animal té entre un i tres anys, però ocasionalment pot aparèixer abans.

L'agressivitat competitiva és dirigeix cap a les persones amb les que el gos conviu normalment; freqüentment, només alguna o algunes d'aquestes persones resulten afectades. Ocasionalment, l'agressivitat competitiva pot manifestar-se a més cap a persones desconegudes. El diagnòstic d'agressivitat competitiva depèn de les tres consideracions següents:

1. Ha de descartar-se prèviament qualsevol forma d'agressivitat amb causa orgànica (maneig veterinari)
2. La postura d'animal durant els episodis d'agressivitat han de ser postures característiques un animal dominant (cua arreplegada, orelles dirigides cap a arrere i extremitats lleugerament flexionades).
3. L'agressivitat és manifesta en situacions relativament predecibles:
  - La persona que és víctima de l'agressivitat del gos intenta retirar el menjar o qualsevol objecte que desperti l'interès de l'animal.
  - La persona toca el gos, intenta castigar-lo o simplement molesta a l'animal mentre està descansant.
  - La persona estableix contacte visual directe amb animal.

El motiu de que aparegui l'agressivitat competitiva és pot resumir en tres punts:

1. Els gossos mostrarien cap als persones moltes de les pautes de conducta que són pròpies de l'organització social dels cànids, les pautes inclouen l'establiment de relacions de dominància, que el gos crearia amb cada una dels persones amb què conviu normalment.
2. La relació de dominància començaria a establir-se durant el període de socialització juvenil. La conducta de joc i molt especialment el resultat de situacions de competència entre el gos i cada persona determinarien la relació de dominància. Per tant, el gos podria ser dominant respecte a algunes

3. Comportament del gos

---

persones i subordinat enfront d'altres. L'agressivitat competitiva o per dominància és mostraria només cap a les persones que l'animal percep com subordinades. La conducta agressiva apareixeria quan la persona en qüestió és comportés com dominant.

3. La tendència de cada animal a mostrar-se dominant dependria en part de factors genètics i seria més marcada en mascles que en femelles. Aquesta tendència pròpia del gos és podria convertir en un problema d'agressivitat en funció de la resposta de cada persona.

Per a corregir un problema d'agressivitat competitiva és imprescindible invertir la relació de dominància que s'ha establert entre el gos i les persones afectades, cosa que no pot fer-se sense la col·laboració d'aquestes persones i l'assessoria d'un ensinistrador professional. Dit molt breument, aquesta inversió és realitza per mitjà del reforçament negatiu de la conducta agressiva i el reforçament positiu de les conductes de subordinació. És important que el reforçament el portin a terme tots i cada una de les persones cap a les qui es dirigeix l'agressivitat. L'ensinistrament en obediència és un excel·lent mètode per a aconseguir un major control sobre animal.

4. Races considerades potencialment perilloses

La llei 50/1999, del 23 de Desembre i el Real Decret 287/2002, del 22 de Març, van classificar un total de vuit races de gossos com potencialment perilloses. A més també quedaven classificades les barreges entre aquestes, els gossos que haguessin tingut algun episodi anterior d'agressivitat, i els gossos que reunien una sèrie de variants morfològiques determinades que dictava la llei (veure pàg.11 i 12 de l'annex). Les vuit races classificades van ser les següents:

American pit bull terrier
Staffordshire bull terrier
American staffordshire terrier
Rottweiler
Dogo argentí
Fila brasileiro
Tosa Inu
Akita Inu

Encara que l'estat va classificar només vuit races de gossos, cada comunitat va incloure les races que va considerar necessàries. En el cas de Catalunya per exemple, també estan incloses les races següents:

Bullmastiff
Doberman
Dogo de Bordeus
Mastí napolità
Presa canari

Altres comunitats a més de les de la llei i les classificades per Catalunya van decidir incloure en la seva llista encara tres races més:

Ca de bou
Deutscher boxer
Bull Terrier

En les pàgines següents parlaré de cadascuna d'elles, profundament sobre les vuit classificades per l'estat, i més superficialment de les altres classificades només per algunes comunitats.

4. Races considerades potencialment perilloses

4.1. Staffordshire bull terrier, American staffordshire terrier i American pit bull terrier

Història de les races

American Staffordshire terrier:

País d'origen: Estats Units
Orígens: principis s.XX
Primera funció: Lluites de gossos i assotar / lluitar amb braus.
Funció actual: Companyia
Esperança de vida: 12 anys
Pes: 18-23Kg
Alçada: 43-48cm

American Staffordshire bull terrier:

País d'origen: Gran Bretanya
Orígens: principis s.XX
Primera funció: Lluites de gossos / caçar rates
Funció actual: Companyia
Esperança de vida: 12 anys
Pes: 11-17Kg
Alçada: 36-41cm

American pit bull terrier

País d'origen: Estats Units
Orígens: principis s.XX
Primera funció: Lluites de gossos
Funció actual: Companyia
Esperança de vida: 12 anys
Pes: 14-36 kg
Alçada: 46-56 cm

L'American Pit Bull Terrier, el Staffordshire bull terrier, i l'American staffordshire terrier, tenen un origen comú. Totes tres races semblen provenir dels antics molosoides que eren utilitzats en la guerra pels assiris l'any 2.000 aC. Aquests gossos eren potents, forts i molt fidels.

Van entrar en el continent al llarg del segle VI aC a través del comerç amb els fenicis. Aquests molosos van ser utilitzats també pels romans en els jocs dels circs. El que no està clar és si van arribar a Anglaterra pel comerç amb els fenicis o va ser per les guerres contra els romans.

El cas és que a Anglaterra es van encreuar amb una raça que ja existia allà i que van donar gossos més feroços que els molosos. L'evolució dels molosos britànics va prosseguir donant lloc a dues races: "bandog" i "alaunt", que es suposa que més tard donarien lloc al bulldog i al Mastiff.

El bandog era utilitzat i criat per a "caçar" als caçadors furtius dels boscos anglesos. Era famós perquè no bordava, grunyia abans de mossegar i tènica una excepcional presa. L'alaunt era un gos amb cap gran, orelles caigudes i potes fortes, la seva característica més destacada era que quan agafava a qualsevol presa no la deixava anar. El Mastiff era un gos de defensa de talla notable, cap gran i uns llarguíssims dents. Aquests, igual que l'alaunt, eren gossos que s'utilitzaven també per a la lluita contra bous. Al llarg dels anys es va anar formant un gos especial per a aquestes baralles, l'antic bulldog, que era més lleuger que l'antic molosoide, tènica les orelles dretes i el cap gran, molt semblant a l'actual Pit Bull.

Més tard, després de que es prohibissin les lluites entre animals, al principi del segle XVIII, aquestes van continuar en la clandestinitat. Llavors, els bulldogs van ser creuats repetides vegades amb els Terriers anglesos, donant lloc al bull Terrier, més intel·ligent que l'antic bulldog, que seguia utilitzant-se en les baralles de gossos. Aquests English Terriers eren famosos per la seva habilitat per a introduir-se en caus de guineus, teixons, etc...

També cal afegir al Blue paul terrier en els encreuaments que van donar lloc a les tres races, encara que d'aquesta raça, avui dia extingida, no se sap molt.

4. Races considerades potencialment perilloses

Amb el Bull Terrier no es seguia un model clar, sinó que es realitzaven encreuaments entre els gossos campions en l'arena. Aquest gos va ser el protagonista de l'anomenada "caça del ratolí" molt popular a Anglaterra en el segle XIX.

A principis del segle XX, la caça del ratolí va desaparèixer, i es van començar a seleccionar els gossos per els encreuaments per la seva forma estètica i morfològica i no pels seus èxits en les arenes. D'aquesta manera el Bull terrier es va dividir en dos camins:

En la regió anglesa de Staffordshire, creuant el Bull terrier amb bulldogs es va crear el Staffordshire Bull Terrier. En el 1932, va aparèixer un moviment promogut per Mr Joseph Dunn i Mr Joseph Mallen que va canviar l'enfocament i el futur de la raça. Aquests dos homes, fundadors del primer club de raça, el "Staffordshire Bull Terrier Club", van donar a aquesta raça una nova visió, aconseguint que els criadors s'uniren, pel desenvolupament d'un gos homogeni (l'aparença externa en un principi no va despertar massa interès per part dels criadors, perquè l'important per a ells era el seu temperament i caràcter, i en molts casos sempre que tinguessin bona presa i ganes de lluitar era prou per denominar-los Staffordshire Bull Terrier), amb un estereotip comú, desenvolupant al Staffordshire Bull Terrier actual. Uns anys després, en 1935, el Kennel Club, va reconèixer la raça amb el nom de Staffordshire Bull Terrier. Abans de tot això, quan aquesta raça va ser portada als Estats Units pels immigrants anglesos, se'ls criava en un principi per a les baralles de gossos, més tard, els criadors americans per mitjà de selecció li van conferir major grandària i pes i un cap més potent, creant així l'American Staffordshire Terrier, que fins a 1972 no va ser reconegut oficialment en la AKC (American Kennel Club).

D'altra banda, es va seguir criant per a baralles, l'anomenat Pit Bull Terrier que mes tard es convertiria en l'American Pit Bull Terrier. L'American pit bull terrier era de talla mitjana, coll robust i músculs posteriors molt desenvolupats, era més intel·ligent que el bulldog, aquest no obria la mandíbula fins que no aconseguia arrancar un tros de carn, no obstant el pit bull canviava freqüentment d'objectiu. Aquesta raça va ser exportada des d'Anglaterra a EE.UU. i Canadà, on els combats entre gossos van tenir molt èxit. A Amèrica del Nord es va difondre ràpidament aquesta raça fins a tal punt que es van crear registres per autenticar la genealogia dels gossos (un pedigree que no esta reconegut per la FCI). Aquests registres són la UKC (1898) i l'ADBA (1909).

Postal 1908

El Staffordshire bull terrier és utilitzat en els nostres dies com gos de companyia, ja que no és un gos massa gran, no requereix gaires atencions i pot viure en un apartament perfectament. A més com que posseeix una gran resistència al dolor físic és un gos ideal per conviure amb nens, als que normalment els hi agrada jugar de manera brusca. En alguns casos també és utilitzat com gos de

4. Races considerades potencialment perilloses

Caràcter

El Staffordshire bull terrier és un gos intrèpid, tenaç i completament confiat. Molt intel·ligent i afectuós, especialment amb els nens. També és extraordinàriament valent (fill d'antics gossos de combat) i ple de vitalitat. És un gos de companyia, no un gos de guarda i defensa, el seu instint natural de confiança cap a les persones no permet que sigui ensinistrat, perquè no respon als estímuls de "provocació – agressió", i a més és l'única raça que es descriu en el seu estàndard oficial, com a característica típica de la raça "el seu natural afecte i amor pels nens", se'l coneix popularment com *nanidog* "gos mainadera". És un gos que tarda a madurar perquè té un comportament infantil, juganer i amb una energia espectacular.

L'American Staffordshire Terrier sol ser un membre de la família lleial i obedient, però ja que descendeix de gossos de lluita i de mossegadors de bous, té força i tenacitat. Amb els nens i els adults sol ser plàcid i afectuós, però pot ser conflictiu amb altres gossos. Amb un mínim ensinistrament es pot fer d'ell un gos tranquil, bo i obedient, amb capacitat de distingir de seguida si els estranys vénen amb dolentes o bones intencions.

Els American pit bull terrier Tenen un caràcter juganer, molt testarruts i també intel·ligents. Estan sempre disposats a fer exercici, a satisfer al seu amo en tot el que aquest els demani, per difícil o costós que això resulti. No es cansen mai, sobreixen energia i vitalitat fora del normal, i al sentir una gran devoció pel seu amo, aprenen d'una forma fàcil i ràpida. Són gossos agressius i tenaços, però l'agressivitat no la demostren amb les persones només amb altres gossos, llevat que de cadells se'ls ajunti amb altres cadells perquè s'acostumin a altres gossos i així disminuir quasi per complet aquesta agressivitat.

Morfologia

Staffordshire bull terrier:

Les orelles petites i separades.

Ulls petits i de grandària mitjana.

Cap curt i ample, amb un crani ample i un *Stop* ben definit.

La boca és plana; a sota del llavis, els incisius superiors encaixen amb els inferiors.

Els músculs de les galtes són molt pronunciats i poderosos.

El pit és ample i profund, amb costelles ben arquejades.

El dors és pla i ample des de el coll fins a la cua.

4. Races considerades potencialment perilloses

El cos està ben musculat, però àgil.

El pèl és curt, llis i cenyit, pot ser de qualsevol color, però solen ser de color negre o foc.

American staffordshire terrier:

Crani ample.

Les orelles es solen retallar per donar-li un aspecte més agressiu.

Els ulls marró fosc, estan separats i són ovalats.

Els músculs de les galtes situats per sota del crani són clarament visibles.

El coll curt i musculós es fon amb les extremitats anteriors.

Les extremitats anteriors són molt llargues i de ossos gruixuts.

El pèl és curt i brillant, pot ser de qualsevol color.

American pit bull terrier:

Es poden sentir rumors, que els pit bull quan mosseguen tenen un mecanisme en la seva mandíbula inferior que fa que es quedi "enganxada" de tal manera que no pot deixar anar la presa que ha mossegat. Això és totalment fals, ja que estudis realitzats sobre diferents exemplars demostren que la mandíbula dels pit bull és igual que la de qualsevol altre gos d'una altra raça, la diferència està en l'enorme potència dels músculs de la mandíbula dels pit bull.

Les orelles normalment són retallades per donar-l'hi un aspecte més perillós.

Els ulls petits i ovalats tenen una expressió tranquil·la.

Té un *Stop* pronunciat entre el crani i el morro.

Els músculs de les galtes molt poderosos són clarament visibles.

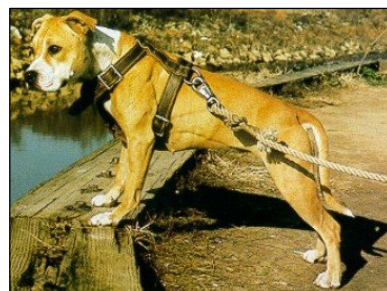
El dors és llarg en relació amb l'alçada del gos.

El coll és musculós, una mica arquejat.

El pit és profund, però no excessivament ample.

La cua és curta en proporció amb al talla del gos.

El pelatge és gruixut, dur, curt i sedós, però no brillant. Pot ser de qualsevol color.

4. Races considerades potencialment perilloses

4.2. Rottweiler

Dades claus:

País d'origen: Alemanya
Orígens: Dècada de 1820
Primera funció: Boyer / gos de guarda
Funció actual: Companyia, guarda, gos policia
Esperança de vida: 11-12 anys
Pes: 41-50Kg
Alçada: 55-69cm

Història de la raça

El Rottweiler és un gos de creació natural, i els seus orígens es remuntant durant l'expansió de l'Imperi Romà. Les legions romanes estaven repartides per gran part dels països europeus. Aquestes legions portaven grans ramats, per la seva custòdia els acompanyaven gossos molosos originaris del Tibet (que serien els antecedents dels actuals Mastins Tibetans i dels Mastins Napolitans, entre altres).

En les diferents rutes per països europeus que estaven sota el seu domini van aparèixer noves races, essent el resultat de l'encreuament entre races autòctones i les que viatjaven amb les legions; una d'aquestes rutes creuava els Alps, passava per

Wurttemberg, i arribava a la ciutat de Rottweil;(sud d'alemanya) aquesta ciutat amb el pas del temps va arribar a ser una zona important de compra de bestiar; aquí es reunien compradors i venedors de França, Hongria, etc.

Els comerciants, i sobretot els carnisers, quan marxaven de la ciutat a compra bestiar necessitaven gossos grans i forts per defensar els ramats comprats i les grans sumes de diners que obtenien. Diuen que molts carnisers penjaven una bossa amb els diners guanyats en el coll dels seus gossos per evitar ser atracats, això ens dona una idea de la valentia d'aquests animals. Amb el pas dels temps a aquests gossos se'ls va denominar amb el nom de "Rottweiler Metzgerhund", que significa "gos dels carnisers de Rottweil", finalment només conservaria el nom de Rottweiler, tot i que el sobrenom de gos carnisser encara el conserva. Aquests gossos es van anar coneixent en diferents regions i utilitzats amb gran èxit en diferents funcions com gos d'arrossegament de carros, gos de caça

major i, fonamentalment, de gos pastor. Tot i la seva eficàcia en aquests treballs, a principis del segle XX, va caure empicat i va estar apunt de desaparèixer, degut a la prohibició de circular bestiar pels camins principals i carreteres, i l'aparició del ferrocarril substituint la feina dels gossos. Diuen que, a Rottweil, el 1905 només quedava una

femella Rottweiler. Llavors va ser quan es va tenir un gran interès per recuperar aquella raça que havia aconseguit tanta fama anys enrera, van arribar, fins i tot, a subvencionar cada camada nascuda. També va començar a ser utilitzada per la policia i l'exercit, i els seus excel·lents resultats en funcions de guarda i defensa el fan posseir una gran fama. El 1907 es crea el A.D.R.K (Allgemeiner Deutscher Rottweiler-Klub), que és el Club del Rottweiler Alemany, que s'encarrega de fomentar i dirigir la selecció i millora de la raça. És durant la època dels 50 que la selecció s'orienta cap a estructures més pesades i compactes, amb caps més forts, passen de ser animals d'aproximadament 30 kg a exemplars de 50-55 kg (pels mascles). El 1920 es reconegut de forma oficial a Alemanya com gos policia. En el

4. Races considerades potencialment perilloses

1935 ho és per la A.K.C (American kennel Club) i actualment està reconegut per la F.C.I. (Federació Canina Internacional), que el classifica com a gos Molosoide.

En els nostres dies aquesta raça és una de les més utilitzades arreu del món en diferents tipus de treballs, enumerem alguns d'ells: La policia austríaca treballa amb Rottweilers. I en Alemanya casi tots els exemplars son posseïdors d'un títol de defensa amb diferent graduació: SCH I, SCH II, SCH III; molts d'ells formen una brigada especial destinada a col·laborar amb la policia en la repressió de manifestacions dels carrers. En Suïssa és utilitzat per l'exercit com gos paracaigudista.

També el trobem en l'exercit i policia de Brasil. A més, durant la segona Guerra Mundial, i en altres conflictes bèl·lics, s'ha portat com un autèntic soldat al front, com sanitari i camiller. És una de les races de les que es pot treure més partit, ja que és intel·ligent i aprèn amb molta facilitat. Però no ens em de limitar a utilitzar-lo a aquestes funcions, potser un dia el trobarem a brigades especialitzades en rescats de desapareguts o en operacions de salvament després de desastres naturals, ja que les seves capacitats olfactives són enormes.

Caràcter

Si observem a un Rottweiler, la seva aparença, grandària, color i expressió provoquen respecte a qui els contempla. El seu comportament, lladrucs, grunyits i moviment són expressió de força i ferocitat. Però en realitat és una raça que destaca per el seu humor amable, aferrat, pacient, obediènt i

amb coratge. El seu temperament i les seves necessitats instintives de moviment i activitat són de nivell mitjà . Les seves reaccions són dures, intrèpides i calmades respecte a influències negatives. Controla bé les seves emocions, poc desconfiat i amb grau d'agressivitat mitja, cosa que el fa reaccionar tranquil·lament. No obstant quan sent amenaça la seva defensa actua ràpidament degut al seu instint combatiu i protector extremadament desenvolupat; però en quant el perill desapareix el seu ardor combatiu torna als seu temperament plàcid. Suporta el dolor perfectament. És fidel al seu amo, a la seva llar i els vigila d'una manera impressionant. Li agrada l'aigua i els nens. La raça té una reputació merescuda de valent, i bona guardiana. L'animal és obediènt, cosa que permet un maneigament còmode per part del propietari, que es veu així capacitat per prevenir qualsevol accident. Les possibilitats del Rottweilers són enormes si s'aprofiten correctament, això es pot aconseguir amb un bon ensinistrament.

4. Races considerades potencialment perilloses

Morfologia

Les orelles d'implantació alta i separades són, proporcionalment, més bé petites.

El nas negre, amb finestres relativament grans.

Mandíbules fortes i amb excel·lent dentadura.

El coll, una mica arquejat, és fort, rodó i molt ben musculat.

El pit és molt ampli i musculós.

La cua és amputada només per la moda.

El pelatge protector aspre i llis només pot ser negre i marró.

4. Races considerades potencialment perilloses

4.3. Dogo argentí

Dades claus

País d'origen: Argentina

Orígens: Dècada de 1920

Primera funció: Caça, lluites de gossos

Funció actual: Companyia

Esperança de vida: 11-12 anys

Pes: 40-50 kg

Alçada: 57-69 cm

Història de la raça

La història del Dogo Argentí es fon en la dels germans Antonio Nores Martinez (1907) i Agustín Nores Martinez (1908). Nascuts en la província de Còrdova, Argentina, membres d'una tradicional família, el seu amor i passió pels gossos els va portar a la tasca de crear una nova raça canina.

Antonio va ser el creador de la raça; la seva visió, esforç i tenacitat, sumats al rigor científic i sòlids coneixements en els camps de la biogenètica, fisiologia i anatomia, que va saber aplicar quan ja era metge, li van valer el reconeixement de l'èxit en la creació del Dogo Argentí. Agustín, no sols va assistir i va col·laborar amb el seu germà

des de la gestació mateixa de la raça, sinó que va ser l'artífex de la seva reconstrucció, consolidació i difusió arreu del món.

La raça, es va obtenir de la mescla de races molt diferents: pòinter, dogo Alemany, bull Terrier, bulldog, wolfhound, gos de muntanya del Pirineus, Dogo de Bordeus, mastí espanyol, i bòxer:

Del pòinter va heretar un olfacte immillorable.

Del Dogo alemany la potència física.

Del bullterrier i el bulldog la seva gran capacitat toràcica.

Del wolfhound la seva velocitat.

Del gos de muntanya del pirineu el seu color blanc immaculat (que ajuda a no confondre'l amb les preses)

Del Dogo de Bordeus la vigorosa musculatura.

Del mastí espanyol la potència.

Del bòxer l'equilibri nerviós (és una raça molt sana mentalment, té un temperament i un caràcter extremadament estables)

Paral·lelament amb el treball de la cria i selecció, van anar sotmetent a cada exemplar a una intensa gimnàstica funcional, tant caçant en el muntanya com lluitant contra pumes i porcs senglars en captivitat.

L'any 1957, després de la mort del seu germà, Agustín es va establir a la preserralada patagònica, emportant-se 20 dogos mascles i femelles. Amb aquesta base, més els que van trobar en camps Del Corcovado, Trevelin, Tecka i Esquel, descendents de què ell mateix va portar en 1937, en una anterior estança en la zona, va començar la tasca de reconstrucció de la raça incorporant sang de Pointer, Mastins dels Pirineus, Danesos i Llebrers Irlandesos a fi de recuperar grandària, disminuir l'alt

4. Races considerades potencialment perilloses

índex de sordesa i guanyar en docilitat de caràcter. Després d'anys de treball va poder recuperar la raça amb una nova càrrega genètica i constant gimnàstica funcional.

L'any 1964 va presentar un lot de 67 exemplars, a comanda de la federació Cinològica Argentina i la Societat Rural, per al reconeixement oficial de la raça, sent aquest l'origen dels dogs de pedigree que existeixen en el món.

Avui dia, el Dogo argentí és un gos utilitzat per a moltes i diverses funcions. Demostra les seves qualitats professionals, fent de gos policia, de gos de recerca i rescat, de gos de guarda, de gos de companyia, i en moltes ocasions fent de gos guia per a invidents i discapacitats físics. Tot això és degut a que és un gos fàcilment adaptable i molt intel·ligent.

Caràcter

“Noble, dèbil amb els dèbils i forts amb els forts” així va ser com el va descriure el seu creador, Antonio Nores Martínez. El Dogo Argentí es caracteritza per ser alegre, humil, amigable i poc lladrador. No és un gos de lluita, encara que sap defensar-se molt bé, és un gos de família. La relació amb el seu amo és de passió, d'afecte i de fidelitat, però el seu fort caràcter independent el fa poc sumís, cosa que implica la necessitat d'una educació constant. És un defensor tenaç i valeros, que manté perfectament l'equilibri, característica que el fa reaccionar sempre en conseqüència, es a dir, amb intel·ligència. És un amant dels nens, i molt hospitalari amb els amics de la família. Són agressius i dominants amb els seus congèneres, per lo que el seu amo tindrà que anar en compte quan treballin conjuntament. També és un gran guardià, que sap infondre temor a qui s'apropa a la seva residència de manera sospitosa.

Morfologia

El crani és massís; les mandíbules són fortes i tenaces.

Les orelles són amputades quirúrgicament només per a intensificar l'aspecte agressiu del gos.

La trufa té pigmentacions negres, amb unes fosses nasals amples.

El pit és gran i profund.

Té una poderosa musculatura que fa relleu a sota de la pell.

El pelatge és curt, llustrós, gruixut, llis i sempre blanc.

4. Races considerades potencialment perilloses

4.4. Fila brasileiro

Dades claus:

País d'origen: Brasil

Orígens: segle XIX

Primera funció: rastregi,
caça major

Funció actual: Companyia,
seguretat

Esperança de vida: 10-12
anys

Pes: 41-51Kg

Alçada: 61-76cm

Història de la raça

El Fila brasileiro no és una raça creada per l'home sinó que ha evolucionat de forma natural a causa de la necessitat per part dels primers colons Brasil de tenir un gos de treball vigorós i enèrgic.

La majoria de la gent està d'acord en què el Fila brasileiro és una combinació de tres races bàsiques: els antics bulldogs, els Mastiff i els bloodhound. Una de les races que va contribuir a la seva creació va ser l'engelsen doggen. Aquests antics bulldogs van ser freqüentment utilitzats per a la caça i per a la baralla. Van ser portats a Brasil durant la invasió Holandesa, al voltant de l'any 1630. De l'Engelsen doggen el Fila brasileiro va heretar el seu temperament agressiu, la seva tossudesia i tenacitat. La influència del Mastiff és clarament visible. D'aquests gossos grans i feroços, el Fila va obtenir la seva grandària i substància. Aquests antics Mastiff, freqüentment usats en les batalles i en la caça, també van transmetre al Fila brasileiro el cap gran i fort i el coll curt. Els Bloodhound (gossos de sant "huberto") van ser importats a Brasil a principis del segle XIX a causa de la seva excel·lent reputació com a gos de rastreig. Una altra teoria diu que una quarta raça va col·laborar en la formació del Fila brasileiro. Es tractaria del Fila terceirens, un gos pastor que va ser portat pels colons portuguesos des de les Illes Açores. Això explicaria la seva capacitat de pastor amb el bestiar boví.

El Fila brasileiro és una raça que va satisfer les necessitats dels colons de Brasil. Ells necessitaven a un gos que treballés de valent i que pogués dur a terme moltes tasques. Necessitaven un gos guardià, un gos pastor, un gos de caça i un company lleial. El període colonial de Brasil va ser un temps en què hi havia grans plantacions sucreres. Es necessitaven molts treballadors per al seu correcte funcionament i es van portar esclaus africans. Els Files eren usats per a vigilar-los, i evitar que s'escapessin. Si un esclau escapava, s'utilitzava als Files per a que els seguissin el rastre. El Fila brasileiro subjectava i agarrava quan havia donat amb el que estava rastrejant. L'esclavitud va ser abolida a Brasil al 1888, però el Fila va seguir exercint moltes altres tasques. Els primers Files també van ser utilitzats com a gossos de caça. Es van utilitzar durant molt de temps per a caçar grans preses. El Fila brasileiro utilitzava les seves habilitats per a la lluita a les hisendes, protegint el bestiar i als propietaris i també com a gossos pastors. Té un instint natural per al pasturatge, igual que per a gos de guarda. L'odi que mostrava aquesta raça cap als estranys, sumat a la proverbial fidelitat al seu amo el van convertir en el més idoni com a gos guardià.

4. Races considerades potencialment perilloses

En 1968, el Dr. Erwin Rathsam, junt amb el Dr. Paulo Santos Cruz i el Dr. Joao Ebner van escriure el primer estàndard oficial de la raça. Fins aquest moment, el Fila brasileiro era considerat únicament com una raça de treball. En aquell moment els primers Fils van ser exposats a Brasil i eren jutjats conforme al nou estàndard. La Federació Cinologique Internationale (FCI) va reconèixer la raça Fila brasileiro en 1968. L'estàndard va ser presentat en tota Europa i va romandre inalterable durant gairebé una dècada. Però en 1976, es va celebrar a Brasil la primera exposició del Fila brasileiro i l'estàndard va ser revisat. El Fila brasileiro va continuar creixent en fama fins a 1982. En 1983 es va celebrar un gran congrés nacional a Riu de Janeiro. El seu objectiu era determinar les practiques de cria del Fila brasileiro i parlar sobre revisions per a l'estàndard de la raça. Com resultat d'aquesta reunió es va obtenir un estàndard mes detallat, que es va publicar el dia 1 de gener de 1994 i segueix vigent avui dia.

En l'actualitat aquesta raça no s'acostuma a la vida de ciutat, perquè el seu vigor i la seva fortalesa precisen llibertat al camp per a poder consumir energies, raó per la que no és molt utilitzat com a gos de companyia. La seva agressivitat enfront dels lladres els han convertit en els predilectes per propietaris de bens. El Fila brasileiro actual mostra el mateix temperament cap als estranys que tenia antigament i és una elecció popular com a gos guardià. I a més pel seu port fascinant, el Fila Brasileiro recull sempre molts èxits en les exposicions canines.

Caràcter

Li agrada l'afecte, el bon tracte, l'atenció, és intel·ligent, de fàcil ensinistrament i dóna als nens de la família una atenció molt especial, sent sempre molt tolerant. Està dotat de coratge, determinació i valentia d'una manera excepcional, és dòcil amb el seu propietari, la família i els nens. Sempre busca la companyia del seu amo. Una de les característiques de la seva naturalesa és la desconfiança que manifesta cap als estranys, els observa, mirant-los fixament i estudiant els seus moviments. Mostra sempre una actitud calmada, autoconfiança i absoluta seguretat en si mateix, no es pertorba per sorolls estranys ni quan s'enfronta a un nou entorn. És insuperable com a gos de vigilància, per instint és un gos caçador d'animals grans i un gos de pasturatge per al bestiar boví.

Morfologia

El cap és ample, pesat i massís.

Els ulls són foscos i estan separats.

Les orelles són penjants, gruixudes, grans i en forma de v.

El llavi superior és ample, penjant i gruixut, tapa al llavi inferior.

Coll extraordinàriament ample, amb papada.

Els llavis superiors, pesats i penjants, tenen l'aspecte típic dels mastins.

El dors fort i recte s'eleva suaument cap a els quarts posteriors.

El pelatge és curt, dens, llis i suau, pot ser de qualsevol color.

4. Races considerades potencialment perilloses

4.5. Tosa Inu

Dades claus:

País d'origen: Japó

Orígens: segle XIX

Primera funció: Lluites de gossos

Funció actual: Guarda

Esperança de vida: 11-12 anys

Pes: 89,5-90,5 Kg

Alçada: 62-65 cm

Història de al raça

En una època o altre, les lluites de gossos han tingut un atractiu universal, i Japó té una llarga història pel que fa a combats de gossos, els quals van començar en el segle XIV. Amb aquest referent històric, inicialment la raça va ser criada en la prefectura japonesa de Kochi a partir de encreuaments entre gossos de lluita Shikoku nadius i de races occidentals.

Ja que porten el nom de l'àrea on van ser criats, a aquests gossos se'ls anomenava a vegades "dogos japonesos". Els gossos occidentals utilitzats per a crear la raça van ser: Els Bulldogs (1872), els Mastiffs (1874), els Pointers Alemanys (1876) i els Grans Danesos (1924), tots van ser utilitzats per a millorar la raça a través de l'aparellament consecutiu. D'acord amb algunes informacions, també es van incloure els Sant Bernards i els Bull Terriers, però es desconeix en quins anys van ser utilitzats. Les ja conegudes característiques del Tosa, com vigor, i l'instint combatiu típic dels dogos poden ser atribuïdes a la utilització d'aquestes races.

Les normes japoneses de les lluites de gossos del segle passat exigien que els gossos lluitessin en silenci i sense encongir-se de la por, i el Tosa seguia aquestes normes, era implacable i silencios.

Avui dia, encara que les lluites de gossos son il·legals en Europa, Nord Amèrica i Japó, en les regions rurals de Japó es segueixen celebrant lluites clandestines, en les que encara s'utilitza el Tosa però de 30-40 kg, més petits que els criats en Occident. Aquesta pot ser una raça formidable també com a gos de companyia, però normalment no és utilitzar per això. Especialment els mascles necessiten una socialització excel·lent i un ensinistrament prematur.

Caràcter

El Tosa és una raça silenciosa, característica que ha conservat durant moltes generacions, coneguda per la seva paciència i devoció. Té molta sang freda, audàcia i valor. És bondadós amb els nens i amb la seva família. Necessita un bon ensinistrament i un període de socialització correctes. Per la

4. Races considerades potencialment perilloses

---

seva grandària i per la seva força, el Tosa Inu no és un gos per un propietari inexpert.

Morfologia

Crani ample amb el morro de longitud mitjana.

Les orelles són relativament petites, amb la pell summament prima.

Els ulls són petits, tenen una expressió de noblesa, són de color castany fosc.

Generalment el coll que és extraordinàriament fort, té papada.

El pit ample i profund té unes costelles summament elàstiques.

El dors és ampli i musculat.

Les cuixes estan ben musculades.

El pelatge curt i dens que pot ser de color vermell, negre apagat o cervat, és uniforme sobre tot el cos.

4. Races considerades potencialment perilloses

4.6 Akita Inu.

Dades claus:

País d'origen: Japó
Orígens: Segle XV
Primera funció: caça major,
lluites de gossos
Funció actual: Companyia,
seguretat
Esperança de vida: 10-
12anys
Pes: 35-50Kg
Alçada: 57.5-69.6cm

Història de la raça

L'Akita Inu és el gos nacional de Japó i una de les races que es reconeixen com pures. Els primers exemplars coneguts daten del segle XV, encara que hi ha historiadors que parlen d'exemplars de fa trenta segles. Però, per les restes d'un esquelet de gos trobats en el nord del país, sembla que aquesta raça va començar fa quatre mil anys. És la raça més antiga de les declarades monument natural nacional pel Ministeri de Cultura japonès.

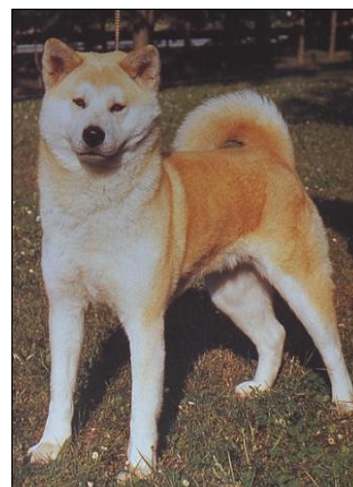
Totes les races de gossos japoneses reben el nom del seu lloc d'origen i després s'afegeix la paraula «inu» (gos, en japonès). La raça Akita Inu és la de major grandària de totes elles i procedeix

de la regió d'Akita, que es troba en el nord oriental de l'illa Honshu, territori muntanyós, molt rocós i amb un clima extrem. Allà, a més d'utilitzar-se com a gos de caça, la seva possessió era un signe de riquesa, una mostra del poder social que tenia l'amo.

Es pot assegurar que la raça encara existeix gràcies del caràcter proteccionista del Govern japonès, ja que va estar a punt de desaparèixer en diverses ocasions, entre altres, durant la II Guerra Mundial. Per a la seva recuperació es van seleccionar els exemplars més típics; tan estrictes van arribar a ser el control de cadells que encara en l'actualitat cal disposar d'un padrí per a poder aconseguir un exemplar de condicions d'estacades.

La seva exportació es va prohibir en 1931, circumstància que no van tenir compte els soldats nord-americans quan es van emportar al seu país alguns exemplars de record.

A Causa d'aquest període de cria sense un control específic quan els soldats van portar-los al seu país, se'ls va arribar a creuar amb gossos d'altres races, van aparèixer exemplars heterogenis, d'una talla exagerada, atípics segons els seleccionats al Japó, però que a causa de l'ostracisme cultural d'aquest últim país no es podien conèixer. Tot això, va fer que dins de la raça Akita Inu es desenvoluparen dues línies perfectament diferenciades, la japonesa i la nord-americana. Amb el temps l'Akita Inu japonès va ser l'acceptat per la FCI, encara que recentment l'Akita Inu Americà ha sigut reconegut com a raça independent a qui se li ha adjudicat el nom de Gran Gos Japonès.

L'estàndard de l'American Kennel Club va ser redactat amb l'ajuda d'experts japonesos en 1956; encara que no se'l va reconèixer fins a 1973.

4. Races considerades potencialment perilloses

Encara avui dia, l'Akita conserva una particularitat gens menyspreable, per a la nostra actual forma de vida és "silenciós" condició per la qual en EE.UU. i a Europa molts ho han adoptat com a gos de departament. És un gos que no necessita molt d'exercici, s'adapta a llocs petits, i és gos d'un sol amo. És un excel·lent gos de companyia, i també ho és de seguretat.

Caràcter

Encara que molts individus tenen fins i tot bon caràcter, alguns són difícils de manejar. És una raça poc expressiva i una mica reservada, el que significa que l'ensinistrament d'obediència pot ser pesat. És un gos que dona molt, però que també exigeix: pretén una sintonia de sentiments amb el seu amo. No recorre mai a comportaments traicioners, tot el contrari, sempre és fidel al seu amo, i a més té un marcat sentiment de protecció cap als nens. Especialment els mascles tenen tendència a barallar-se amb altres gossos amb més freqüència que moltes altres races. Però, els individus ben ensinistrats són uns animals de companyia excel·lents i uns gossos guardians eficaços. L'Akita és recomanable per a les persones amb experiència en el tracte amb els gossos.

Morfologia

Les orelles són relativament petites, gruixudes, erectes, i triangulars.

El nas és gran i negre.

Té les dents fortes i amb mossegada en tisora.

El coll és gruixut i musculós, lliure de papada.

El pit és profund i ampli.

Les potes són fortes i estan molt desenvolupades.

La cua és d'implantació alta, gruixuda i elevada, està

cargolada sobre l'esquena.

El pelatge és llarg, llis i abundant, pot ser de qualsevol color.

4. Races considerades potencialment perilloses

4.7. Races considerades potencialment perilloses només per algunes comunitats

Deutscher boxer

País d'origen: Alemanya

Orígens: dècada de 1850

Primera funció: guarda, assotar braus

Funció actual: Companyia

Esperança de vida: 12anys

Pes: 25-32Kg

Alçada: 53-63cm

Bullmastiff

País d'origen: Gran Bretanya

Orígens: segle XIX

Primera funció: Guarda

Funció actual: Companyia, guarda

Esperança de vida: 10-12anys

Pes: 41-59Kg

Alçada: 64-69cm

Dogo de Burdeos

País d'origen: França

Orígens: Antigüetat

Primera funció: Guarda, caça

Funció actual: Companyia, guarda

Esperança de vida: 10-12 anys

Pes: 36-45Kg

Alçada: 58-69cm

4. Races considerades potencialment perilloses

Ca de bou

País d'origen: Espanya (Illes balears)

Orígens: segle XVII

Altres noms: Gos de presa mallorquí

Primera funció: Lluites de gossos i assotar braus.

Funció actual: Companyia

Esperança de vida: 10-12 anys

Pes: 35,5-36,5kg

Mastí Napolità

País d'origen: Itàlia

Orígens: 100 a. de C.

Primera funció: Guardar ramats, lluites de gossos

Funció actual: Companyia, seguretat

Esperança de vida: 10-11 anys

Pes: 50-68Kg

Alçada: 65-75cm

Presa canari

País d'origen: Espanya (Illes Canaries)

Orígens: segle XIX

Primera funció: Lluites de gossos

Funció actual: Companyia

Esperança de vida: 9-11 anys

Pes: 38-48Kg

Alçada: 55-65cm

4. Races considerades potencialment perilloses

Dobermann

País d'origen: Alemanya
Orígens: segle XIX
Primera funció: Guarda
Funció actual: Companyia
Esperança de vida: 12 anys
Pes: 30-40Kg
Alçada: 65-69cm

Dogo del Tíbet

País d'origen: Xina (Tíbet)
Orígens: Antigüetat
Primera funció: Guarda de ramats
Funció actual: Companyia, guarda
Esperança de vida: 11 anys
Pes: 64-82Kg
Alçada: 61-71cm

Bull Terrier

País d'origen: Gran Bretanya
Orígens: segle XIX
Primera funció: Lluites de gossos
Funció actual: Companyia
Esperança de vida: 11-13 anys
Pes: 24-28 Kg
Alçada: 53-56 cm

5. Entrevistes

Per acabar de fer aquest treball m'he entrevistat amb tres veterinaris, amb dos ensinistradors i amb la Societat protectora d'animals i plantes de Mataró. Cal destacar, que la primera entrevista feta als veterinaris, és feta concretament a una etòloga i que les altres dues a veterinaris de clínica de petits. M'hagués agradat fer alguna entrevista a un veterinari involucrat en alguna denúncia, però no he trobat a cap. Les entrevistes als ensinistradors també m'han semblat interessants, ja que no tinc quasi cap coneixement sobre ensinistraments de gossos i tot el que això comporta, i m'han servit per aclarir alguns dubtes que tenia. I amb l'entrevista feta a la Societat protectora d'animals i plantes de Mataró pretenia saber com ha influït en l'abandonament i, a la mateixa vegada, en l'adopció, la llei que parla de la tinença dels gossos considerats potencialment perillosos.

A més, he fet un parell d'entrevistes a botigues d'animals, per veure el tipus de gent que compra aquests gossos i també per saber si ha disminuït el número d'exemplars venuts des de que va sortir la llei. I per últim m'he entrevistat amb sis propietaris de gossos d'aquestes races, alguns coneguts i altres que he anat a trobar a llocs on sol anar la gent a passejar els seus gossos dins la meua ciutat.

5. Entrevistes

5.1.1. Entrevista a veterinaris

Entrevista a la Doctora Marta Amat, etòloga de la Universitat Autònoma de Barcelona.

.Que opina de les classificacions de certes races de gossos com a potencialment perilloses?

Diguem que la classificació és una base, si que aquestes races tenen una predisposició, una tendència a tenir més problemes d'agressivitat, però el que sabem és que no inclou totes les races i que qualsevol raça, qualsevol, inclús un creuat, pot tenir problemes d'agressivitat, per tant no crec que sigui útil aquesta classificació. No hi estic d'acord.

.Segons vostè, existeixen races perilloses, o existeixen amos perillosos?

Aquí a Espanya no hi ha cap estudi fet, però si que hi ha a Estats Units que fa molts anys que es van fer, que hi han etòlegs, que són els que estudien el comportament, que el que han fet ha sigut veure si realment hi ha una predisposició, és a dir, si la genètica tenia que veure en que una raça fos més perillosa, s'han vist predisposicions. Per exemple s'ha vist que els cockers tenen una predisposició a tenir un caràcter més fort, i dintre del cocker la línia daurada és la que té més predisposició genètica. Ara bé, això és una part de genètica, però el que passa és que el comportament té dos parts, genètica i ambient, ambient vol dir el que aprèn de l'amo, el que aprèn després el gos, així que el comportament és una combinació de les dues coses, genètica i per altre part un cop a nascut el gos tot l'aprenentatge i tot el que l'hi envolta. Hi han races que tenen més predisposició genètica, però no crec que hi hagin races més o menys perilloses.

.En cas de que estigui d'acord: Creu que és correcte el llistat de races, o inclouria o exclouria alguna de les races que hi apareixen? Per què?

No hi estic d'acord.

.És possible que, per exemple un American Staffordshire Terrier, que segons tinc entès va ser criat per a lluites de gossos i lluites amb braus, encara conservi l'instint agressiu que l'hi feia falta per poder dur a terme les seves funcions després de tantes generacions?

Clar, pensa que cada raça té unes característiques determinades, el mateix que dius, dels labradors que són gossos útils per a discapacitats, per a invidents, lògicament cada raça té unes característiques determinades, per el tipus de morfologia de la mandíbula, segons si són més actius o més tranquils, i està claríssim que són gossos de presa, llavors és lògic que tinguin més problemes d'aquest tipus, però això és normal, és instintiu.

.Creu que el caràcter d'un gos pot ser modificat per l'actitud del seu amo?

Exacte, sí, sí.

5. Entrevistes

.Els ensinistraments per a defensa als que són sotmesos molts dels gossos que pertanyen a les races considerades potencialment perilloses, poden influir negativament en el caràcter de l'animal tornant-lo agressiu?

Per mi no haurien d'existir, es a dir, si han d'existir han d'estar molt ben controlats, molt ben documentats, i la llei molt ben establerta. Pot ser, doncs la policia, o gent molt preparada, el problema és que ara mateix la majoria de gent que fa atac i defensa són ensinistradors que tenen títols però que no estan homologats per la Generalitat, la legislació els té molt poc controlats, si això estigués ben fet no hi hauria cap problema, el problema és qui ho fa, que no hi ha control. Es fan barbaritats.

.Molts dels casos d'atacs de gossos a persones s'han produït quan un gos que està sempre engabiat o lligat a aconseguit escapar. El fet d'estar sempre tancat pot crear-l'hi una mena de trauma a l'animal que l'hi faci alterar el seu comportament?

Clar, pensa que hi han problemes amb els gossos d'agressivitat o de por que són deguts a una socialització deficients. El gos quan neix té un període de creixement, que va des de les tres setmanes als tres mesos, en aquest període té que tenir contacte amb gent, nens, gossos i sorolls, si durant aquest període hi ha deficiència, per exemple suposem que un gos durant aquest període ha estat tancat i no ha tingut contacte amb gent, després quan surti al carrer, quan sigui adult, pot ser que tingui por o sigui agressiu, perquè quan tenia que haver tingut contacte amb gent no l'ha tingut, i per tant la socialització ha sigut deficient. Altres gossos han tingut una socialització bona, però després s'han perdut o han sigut abandonats, com els que són de la protectora, després poden tenir també problemes de por o d'agressivitat.

.Creu que la castració és una solució de l'agressivitat?

La castració és solució per l'agressivitat només en aquells casos amb mascles, no amb femelles ja que pot empitjorar l'agressivitat, i quan l'agressivitat sigui entre mascles, és a dir, tens un mascle que és agressiu només cap als altres mascles, no cap altres gossos, només amb altres mascles, que es diu agressivitat intrasexual, i també ajuda una mica en l'agressivitat per dominància, que és jeràrquica entre les famílies per exemple. En altre tipus d'agressivitat no funciona. Si és un gos que és agressiu amb tots els gossos, o un gos que és agressiu amb la gent, o un gos que és jeràrquic per por, no funciona. I només amb els gossos, amb gosses és pitjor. Si tens una gossa que és agressiva amb altres gosses i l'esterilitzes, podries encara empitjorar la situació.

5. Entrevistes

5.1.2. Entrevista a veterinaris

Entrevista a J. Garrido, veterinaris de la Clínica Veterinària Naturalcan (Mataró)

.Que opina de les classificacions de certes races de gossos com a potencialment perilloses?

Què està bé, són classificacions correctes.

.Segons vostè, existeixen races perilloses, o existeixen amos perillosos?

Existeixen les dues coses. Però no és que l'amo sigui perillós, sinó que moltes persones no saben ensinistrar un gos correctament. Aquests són un tipus de gossos que necessiten un ensinistrament adequat. El que no entenc és que per que has de tenir un gos perillós s'hi n'hi ha moltes més races entre les que es pot escollir? Normalment són gent jove que volen anar pel carrer fent el "xulo" amb el seu Pit Bull, y no són gossos per això.

.En cas de que estigui d'acord: Creu que és correcte el llistat de races, o inclouria o exclouria alguna de les races que hi apareixen? Per què?

Jo crec que és correcte, hi afegiria més races segons l'evolució dels aconteixements.

.És possible que, per exemple un American staffordshire terrier, que segons tinc entès va ser criat per a lluites de gossos i lluites amb braus, encara conservi l'instint agressiu que l'hi feia falta per poder dur a terme les seves funcions després de tantes generacions?

Es clar que si, en genètica evolutiva es sap que és necessiten milions d'anys per veure l'evolució d'una espècie. Hi han animals, com els cocodrils o els taurons, que segueixen exactament iguals que quan van aparèixer. El gos deriva directament del llop, i està igual que com estava fa quatre milions d'anys.

.Creu que el caràcter d'un gos pot ser modificat per l'actitud del seu amo?

Sí, el caràcter d'un gos està fortament influenciat per el seu amo.

.Els ensinistraments per a defensa als que són sotmesos molts dels gossos que pertanyen a les races considerades potencialment perilloses, poden influir negativament en el caràcter de l'animal tornant-lo agressiu?

Un ensinistrament mal fet sí. Jo només ensinistraria a aquest gossos si formessin part d'equips de policia o cossos de seguretat. Ensinistrar un gos d'aquests és tenir una bomba sense saber quan pot esclatar.

5. Entrevistes

.Molts dels casos d'atacs de gossos a persones s'han produït quan un gos que està sempre engabiat o lligat a aconseguir escapar. El fet d'estar sempre tancat pot crear-l'hi una mena de trauma a l'animal que l'hi faci alterar el seu comportament?

En aquests casos un gos el primer que fa és tenir por, no te perquè reaccionar amb agressivitat. Els trastorns poden tenir conseqüències molt diverses.

.Creu que la castració és un mètode eficaç contra l'agressivitat?

En part sí, no és una solució 100% eficaç. També depèn molt del tipus d'agressivitat, ja que pot ser agressivitat per dominància, per defensa, per por...

5. Entrevistes

5.1.3. Entrevista a veterinaris

Entrevista a la veterinària Cristina Carenas, veterinària del Centre veterinari dosrius (Dosrius)

.Que opina de les classificacions de certes races de gossos com a potencialment perilloses?

Crec que la classificació a anat una mica massa lluny, no s'haurien d'haver classificat races senceres, només exemplars específics, no es pot classificar tota una raça només per el que faci un exemplar en concret. Està bé que hagi un control sobre gossos perillosos, però un control que sigui certament sobre gossos amb problemes de comportament que puguin arribar a resultar agressius, no sobre grups sencers.

.Segons vostè, existeixen races perilloses, o existeixen amos perillosos?

Doncs el que passa és que el caràcter d'un gos bé fortament influenciat per el seu amo. Quan un gos neix, ja té una part del seu caràcter format, però el que sent després, durant els tres primers mesos de vida més o menys, és el que en realitat fa al gos. Això és el que s'anomena caràcter adquirit, és durant el període de socialització, llavors, si un gos és maltractat, o no és atès correctament, de gran pot no ser un gos equilibrat.

.En cas de que estigui d'acord: Creu que és correcte el llistat de races, o inclouria o exclouria alguna de les races que hi apareixen? Per què?

No, no, no hi estic d'acord.

.És possible que, per exemple un American staffordshire terrier, que segons tinc entès va ser criat per a lluites de gossos i lluites amb braus, encara conservi l'instint agressiu que l'hi feia falta per poder dur a terme les seves funcions després de tantes generacions?

Sí, però com ja he dit abans això és la part que el gos ja té quan neix, després si tu l'eduques correctament, no mostrarà aquests instint, a més normalment quan de grans reflecteixen un caràcter agressiu sol ser amb altres gossos del seu mateix sexe, no amb persones. Tot depèn del període de socialització.

.Creu que el caràcter d'un gos pot ser modificat per l'actitud del seu amo?

Sí, si no l'eduques correctament, és a dir, el fas relacionar-se amb altres persones, amb altres gossos i animals, el gos probablement quan sigui adult serà un gos amb por, i la millor defensa contra la por és l'atac.

5. Entrevistes

.Els ensinistraments per a defensa als que són sotmesos molts dels gossos que pertanyen a les races considerades potencialment perilloses, poden influir negativament en el caràcter de l'animal tornant-lo agressiu?

Això depèn de com estigui fet l'ensinistrament, si està fet per un bon especialista no té perquè haver-hi problema, però el que passa moltes vegades és que els propietaris duen als seus gossos a llocs on no tindrien que portar-los, moltes vegades moguts pel tema de diners, prefereixen gastar-se menys diners, però el que aconseguixen moltes vegades és caure en mans d'una persona que no és en absolut el que diu ser, i llavors és quan arriben els problemes, o bé perquè el gos ja no els obeeix o en el pitjor dels casos, s'ha tornat completament agressiu.

.Molts dels casos d'atacs de gossos a persones s'han produït quan un gos que està sempre engabiat o lligat a aconseguir escapar. El fet d'estar sempre tancat pot crear-l'hi una mena de trauma a l'animal que l'hi faci alterar el seu comportament?

Es clar que sí. Aquí anem a parar un altre cop al període de socialització, si el gos no ha tingut un bon període de socialització, en aquests casos parlariem d'un gos que ha estat sempre engabiat, quan l'animal surti al carrer, quan pugui escapar, serà un gos molt desconfiat i amb por, que quan es senti amenaçat atacarà. I amenaçat no vol dir que l'intentin fer mal, sinó qualsevol cosa, que passi un nen corrents, que passi una persona en cadira de rodes, que passi un ciclista, un home de color al que no estigui acostumat a veure, etc., qualsevol cosa nova per ell.

.Creu que la castració és una solució de l'agressivitat?

Sí, però només en alguns tipus de dominància no en tots, i no sempre es pot assegurar que la castració resulti efectiva al 100%.

5. Entrevistes

5.2.1. Entrevista a ensinistradors

Entrevista a Pau Asensio, ensinistrador de gossos.

.Que opina de les classificacions d'algunes races de gossos com a potencialment perilloses?

Bueno el que penso és que és una llei que no està ben feta del tot, perquè l'han feta a corre-cuita i no han tingut en compte una sèrie de factors que influeixen sobre els gossos independentment de la raça, o sigui, no pots jutjar a un gos només per la seva raça, o a una raça només pel fet de que uns exemplars en concret es comportin d'una manera. Crec que la llei està feta massa ampla, es tindria que fer una llei que marqués uns determinats comportaments i no unes determinades races.

.Són fàcils d'ensinistrar els gossos de presa? Quins són més obedients els mascles o les femelles?

Bé, jo penso que els gossos de presa són com els altres tipus de gossos, no pel fet de ser un gos de presa és complicat ni és senzill, depèn una miqueta de l'exemplar en concret, és independent que siguin mascles o femelles. Normalment els gossos de presa són bastant intel·ligents llavors, a mi particularment, em costa bastant menys ensinistrar a un gos de presa que no a altres tipus de gossos, com pastors o així.

.Normalment quin tipus de persones ensinistren al seu gos per a defensa?

Generalment les persones que compren gossos de presa són persones que tenen propietats, com pot ser una casa amb molt terreny, o una fabrica, una indústria, però no tes res a veure amb el tipus d'estatut social o de l'edat de la gent. Generalment els joves no ensinistren mai als gossos, ni en defensa ni en atac, simplement no ho fan.

.Creu que un ensinistrament per a guarda i defensa pot influir negativament en el caràcter de l'animal?

No, si està ben fet no. Al contrari a molt gossos els tindrien que ensinistrar en guàrdia i defensa perquè així l'amo tindria molt més control sobre el gos del que té.

.Té molt a veure el caràcter d'un gos amb el seu propietari?

El comportament d'un gos es basa sempre en dues qüestions. Una d'elles és la genètica, que ja la porta el gos a dintre, quan neix el gos ja té un caràcter més o menys definit; i l'altre és el que es diu caràcter adquirit, vol dir que a mesura que van passant els mesos el propietari volent o sense voler l'hi va ensenyant coses al gos, coses que el gos aprèn, i llavors arriba un punt quan el gos s'ha fet gran, quan té un any o any i mig, el gos ja ha format tot el seu caràcter. Diguem que el 50% és el que ja portava el gos al néixer, i l'altre 50% és el que ha anat aprenen amb l'ambient que hi havia al seu entorn.

5. Entrevistes

.Per què creu que últimament s'escolten tants successos de persones que han sigut mossegades per gossos de presa, si sempre han existit aquestes races i mai s'havia sentit a parlar? Creus que és un fet en el que influeixen molt els medis de comunicació?

Rotundament sí, això sempre ha passat, segurament no hi havia tants gossos de presa com ara, però vull dir, sempre hi han hagut gossos que han mossegat fins i tot al seu amo, i no per això han sortit a la televisió. El que passa és que ara han hagut unes circumstàncies en la que es veu que les medis de comunicació no tenien res a fer ni res per parlar, i doncs, bueno, han aprofitat el *boom* de que hi han més gossos i es clar que hi ha més mossegades però perquè també hi han més de gossos, perquè hi ha més propietaris que tenen gossos, tot va una miqueta amb el tant per cent.

.L'origen de moltes d'aquestes races pot encara estar present en el caràcter dels gossos de presa després de tant de temps?

Sí, sí, es que està present. Depèn de quins gossos de presa els han fet criar i han fet generacions i generacions per a barallar-se entre ells, o simplement han seleccionat gossos per anar a caçar porcs senglars, o per lluites amb toros, i es clar hi ha gossos que encara ho porten a la sang. Per que això deixi de passar han de criar molts gossos i anular aquestes característiques, això costa molt, amb moltes generacions.

5. Entrevistes

5.2.2. Entrevista a ensinistradors

Entrevista a J. López, ensinistrador i propietari de la botiga d'animals Jara (Mataró)

.Que opina de les classificacions d'algunes races de gossos com a potencialment perilloses?

Que no hi han races potencialment perilloses, si no exemplars potencialment perillosos.

.Són fàcils d'ensinistrar els gossos de presa? Quins són més obedients els mascles o les femelles?

Normalment els gossos que estan classificats dintre d'aquestes categories són gossos de treball, per el que són susceptibles a un fàcil ensinistrament. I, més que mascles o femelles és el caràcter del exemplar en si, la dominància que pugui tenir, i a més influeix el guia que tingui el gos; és més fàcil dominar una femella si el guia és un home que no un exemplar mascle guiat per una dona, més que res per els problemes de dominància i jerarquia que s'estableixen.

.Normalment quin tipus de persones ensinistren al seu gos per a defensa?

Avui en dia ja gairebé ningú ensinistra al seu gos ni per defensa, ni per atac. És molt diferent un ensinistrament de defensa que d'atac, en el de defensa el gos només mossega sota l'ordre del guia, en el d'atac mossega indistintament no te perquè haver-hi un ordre, simplement per que invadin el seu territori ja està; en el de defensa quan hi ha un motiu previ, l'hi pots donar l'ordre al gos, però si no hi ha un motiu per el que mossegar, el gos no mossega, en el d'atac sí tu l'envies i tant si és un nen o una persona gran mossegaria, i encara que aquestes persones estiguessin quietes també.

.Creu que un ensinistrament per a guarda i defensa pot influir negativament en el caràcter de l'animal?

No, tot el contrari, tot lo que sigui una educació o un ensinistrament tendeix a que nosaltres ens inpongum sobre el comportament de l'animal.

.Té molt a veure el caràcter d'un gos amb el seu propietari?

Influeix la manera d'haver sociabilitzat al gos quan era cadell

.Per què creu que últimament s'escolten tants successos de persones que han sigut mossegades per gossos de presa, si sempre han existit aquestes races i mai s'havia sentit a parlar? Creus que és un fet en el que influeixen molt els medis de comunicació?

Ha tingut molt a veure els mitjans de comunicació, per estadístiques, per números continuen havent en proporció els mateixos atacs que fa deu o quinze anys, però en canvi ara es coneixen. De fet és fàcil de comprovar, quan arriba la temporada de mossegades de gossos desapareixen les agressions a dones, no hi ha dones maltractades, i una sèrie de coses passen a un segon plànol per a passar a ser-lo els gossos, i a més sempre són els protagonistes de coses desagradables, mai surten quan fan alguna cosa bona.

5. Entrevistes

.L'origen de moltes d'aquestes races pot encara estar present en el caràcter dels gossos de presa després de tant de temps?

Dels gossos gairebé cap es va crear per dur a terme la funció que fan avui dia. El que sí que persisteix és la dominància, la fortalesa de caràcter que tingui el gos, però el caràcter mental, no d'agressivitat, són gossos que viuen en manades molt jerarquitzades, però normalment si un gos és equilibrat sempre fugirà abans d'afrontar el perill.

5. Entrevistes

5.3. Entrevista a la societat protectora d'animals i plantes de Mataró

.Es donen molts casos d'abandó de gossos de races considerades potencialment perilloses?

Sí, és donen molt més casos d'abandó d'aquestes races que no pas d'altres.

.El número d'abandonaments d'aquest tipus de gossos ha incrementat des de que es va aprovar la llei contra els gossos de presa, o s'ha mantingut estable?

Sí, ha incrementat molt, s'ha notat molt.

.Els gossos d'aquestes races solen ser gossos comprats, ja sigui a botigues o a particulars, a alts preus i molts amb pedigree, així doncs, si una persona es gasta tants diners en un animal, perquè creu que molts acaben en un refugi?

Perquè necessiten massa papers, i per a molta gent és més còmode abandonar-los.

.La gent sol adoptar gossos d'aquesta raça?

Sí, sobretot Rottweiler, però el problema és que no és tan fàcil com a adoptar un gos d'altre raça, també es necessiten papers, és més complicat no és tan senzill.

.Es mostren agressius amb les persones que s'encarreguen d'ells o amb els altres gossos els gossos de presa?

Mai em tingut problemes d'agressivitat amb cap ni un dels que han entrat, sinó que tot el contrari són molt carinyosos.

.Són sociables, o tenen que estar en gàbies d'un en un?

Són gossos com qualsevol altre, són molt sociables. Alguna vegada em tingut algun Pit Bull, un parell de casos només, que s'han barallat amb altres gossos de la protectora, però això també ens ha passat amb altres gossos, és normal.

.S'han donat casos de moltes protectores que han tingut robatoris de gossos de presa que es fan per utilitzar-los en lluites, els heu patit també vosaltres?

No, aquí no em patit robatoris, pot ser perquè tenim un bon sistema de seguretat, amb alarmes i càmeres que connecten directament amb al policia.

5. Entrevistes

5.4.1. Entrevista a botiguers

Entrevista a la propietària de la botiga d'animals Animalandia (Mataró)

.Quines són les races més venudes?

Yorkshire terrier i cocker.

.Des de que existeix la llei que pren mesures contra els gossos considerats potencialment perillosos, ha disminuït la venda d'aquests animals?

Sí, sí, molt, s'ha notat molt.

.Dintre de les races "perilloses", que es venen més, mascles o femelles?

Es ven de tot, però potser més els mascles.

.Les persones que compren els gossos classificats per la llei solen ser gent jove, o hi ha de tot? I qui els compra més, els homes o les dones?

Els compren més els nois joves.

.Per a quina finalitat creus que volen posseir aquest tipus de gossos; companyia, defensa, o per donar una imatge determinada aprofitant-se de la mala fama que tenen actualment els gossos considerats perillosos?

No, jo crec que qui avui dia compra un gos d'aquests tipus és simplement perquè els hi agraden els gossos molosos.

.Personalment que opina de les classificacions com a animals perillosos de determinades races de gossos?

Jo crec que són els propietaris, que fins i tot un cocker potser dolent, no hi estic d'acord amb la llei.

5. Entrevistes

5.4.2. Entrevista a botiguers

Entrevista al propietari de la botiga d'animals Zooaliment (Arenys de Mar).

.Quines són les races més venudes?

Segons els estudis, les races que es venen més en aquest moment són Labrador, yorkshire, golden retriever i pastor alemany. Si em preguntessis ara fa sis o set anys et diria Rottweiler, boxer i pitbull.

.Des de que existeix la llei que pren mesures contra els gossos considerats potencialment perillosos, ha disminuït la venda d'aquests animals?

Si, ha disminuït la venda i han augmentat els abandonaments.

.Que es venen més, mascles o femelles?

El 50%

.Les persones que compren gossos d'aquest tipus solen ser gent jove, o hi ha de tot? I qui els compra més, els homes o les dones?

Segons l'edat hi ha de tot, però en homes i dones són ells els que es compren més

.Per a quina finalitat creus que volen posseir aquest tipus de gossos; companyia, defensa..., o per donar una imatge determinada aprofitant-se de la mala fama que tenen actualment els gossos considerats perillosos?

Jo penso que això va segons la persona, molta gent em demana Rottweilers simplement perquè ara tenen molt mala fama, i pensen que per tenir un Rottweiler a dintre de la finca no els entraran a robar. Aprofiten una miqueta aquests pensament d'avui dia de que un Rottweiler és perillós, i el Rottweiler és un tros de pa, segurament entrarà a robar i t'emportarà el que vulguis. La gent creu que són agressius. Això és el que passava fa molts anys amb els dóbermans, per exemple fa quinze anys totes les pel·lícules que sortien per la televisió els gossos dolents eren els dóbermans i els bons els pastors alemanys, i en canvi hi ha molts pastors alemanys que no els podries ni tocar.

.Personalment que opina de les classificacions com a animals perillosos de determinades races de gossos?

La llei està molt mal feta, i el col·legi de veterinaris l'ha impugnat. Jo vull que la canviïn, es que la llei demana massa i a molta gent no l'hi ha donat el permís.

5. Entrevistes

5.5.1. Entrevista a propietaris

Mascle Femella

Raça: Rottweiler

Edat de l'animal: 3 anys

.Està ensinistrat per defensa?

No

.Com es comporta amb les persones estranyes?

Molt bé, no té cap problema, se'n va a jugar.

.Com es comporta davant els nens?

Molt bé també, tinc una nena de dos anys i estupendament amb ella. La meva filla se l'hi puja a sobre, l'hi agafa el cap, l'hi tira de les orelles, l'hi fa de tot, i ell res, no té cap problema. L'hi agraden els nens.

.Com es comporta amb els altres gossos?

Doncs com és un mascle, les femelles poden fer-li el que sigui que ell no fa res, però si és un mascle ja si, es posa "xulillo" amb tot el rotllo de la dominància per veure qui mana.

.Suporta la presència d'altres animals?

El meu gos està acostumat, la meva sogra té un gat a sota nostre al seu pis, i alguna vegada que l'ha vist l'hi ha anat darrere, però res de l'altre món, el tòpic de sempre de gos i gat res més. Amb els altres animals no té cap problema.

.Es mostra agressiu si l'hi prens les seves coses (joguines, menjar, etc.)?

No, gens, s'ho pren com si fos un joc.

.És obedient?

Sí, molt.

.T'ha mostrat agressivitat alguna vegada mentre l'escribaves per haver fet alguna malifeta?

Mai, mai.

.Ha mossegat a algú? En quines circumstàncies?

No mai ha mossegat a ningú.

5. Entrevistes

5.5.2. Entrevista a propietaris

Masclé   **Femella**

Raça: Rottweiler

Edat de l'animal: 3 anys

.Està ensinistrat per defensa?

No. Està ensinistrat en obediència.

.Com es comporta amb les persones estranyes?

El nostre gos està en un terreny, si entra algú al qui no coneix quan nosaltres no estem, comença a bordar, però si nosaltres estem presents no fa res.

.Com es comporta davant els nens?

No els hi fa massa cas, si els nens volen jugar amb ell juga, però si els nens no l'hi diuen res, ell no els va a buscar.

.Com es comporta amb els altres gossos?

Sempre vol jugar, tant siguin mascles com femelles.

.Suporta la presència d'altres animals?

Sí, però quan veu un gat es torna boig, comença a perseguir-lo per veure si l'agafa.

.Es mostra agressiu si l'hi prens les seves coses (joguines, menjar, etc.)?

Home, gruny una mica, però no, no massa.

.És obediènt?

Sí, molt.

.T'ha mostrat agressivitat alguna vegada mentre l'escribaves per haver fet alguna malifeta?

No.

.Ha mossegat a algú? En quines circumstàncies?

Mai ha mossegat a ningú.

5. Entrevistes

6.5.3. Entrevista a propietaris

Mascle   **Femella**

Raça: Boxer / American Staffordshire Terrier

Edat de l'animal: 2 anys

.Està ensinistrat per defensa?

Vam començar a ensinistrar-lo, però no vam acabar l'ensinistrament, perquè si feies res al seu amo (com barallar-te en broma) el gos bordava fassis qui fassis posant-se agressiu disposat a atacar-te, així que vam deixar l'ensinistrament.

.Com es comporta amb les persones estranyes?

Normal, com si els conegués de tota al vida, però amb prudència, agafant confiança de mica en mica.

.Com es comporta davant els nens?

Quan veu un nen que no coneix, primer se'l mira, i si veu que la mare del nen no diu res si s'acosta, va a veure'l i a jugar amb ell.

.Com es comporta amb els altres gossos?

Amb els mascles, hi ha una mica de rivalitat, lo típic, però amb les femelles molt bé.

.Suporta la presència d'altres animals?

Normalment sí, però no suporta els ocells.

.Es mostra agressiu si l'hi prens les seves coses (joguines, menjar, etc.)?

No, mai.

.És obedient?

Sí, molt.

.T'ha mostrat agressivitat alguna vegada mentre l'escribaves per haver fet alguna malifeta?

No, tot el contrari si el renyes intenta fer-te la "pilota" perquè només vol que el perdonis.

.Ha mossegat a algú? En quines circumstàncies?

No, mai a mossegat a ningú.

5. Entrevistes

5.5.4. Entrevista a propietaris

Masclé Femella

Raça: Bòxer

Edat de l'animal: 6 anys

.Està ensinistrat per defensa?

No

.Com es comporta amb les persones estranyes?

S'aniria amb elles a jugar.

.Com es comporta davant els nens?

Molt bé, vol jugar ella.

.Com es comporta amb els altres gossos?

Això ja depèn, amb les femelles hi ha una mica de rivalitat, amb els mascles cap problema, a no ser que la vulguin muntar, que llavors ella no mossega però es defensa. Amb les femelles, amb unes es porta bé juguen i tot, i amb altres hi han disputes.

.Suporta la presència d'altres animals?

Sí, la primera vegada que els veu es posa molt nerviosa, sembla que els vulgui fer mal, però no fa res, només es posa nerviosa, però bé.

.Es mostra agressiu si l'hi prens les seves coses (joguines, menjar, etc.)?

No, no, gens. Es queda mirant com dient, perquè m'ho prens?

.És obedient?

Sí, sí, molt.

.T'ha mostrat agressivitat alguna vegada mentre l'escribaves per haver fet alguna malifeta?

No en absolut, mai.

.Ha mossegat a algú? En quines circumstàncies?

No, mai.

5. Entrevistes

5.5.5. Entrevista a propietaris

Masclle Femella

Raça: Bull Terrier

Edat de l'animal: 8 anys

.Està ensinistrat per defensa?

No, està ensinistrada en obediència.

.Com es comporta amb les persones estranyes?

Quan no coneix a algú borda i gruny, però no els hi fa mal, només els intenta espantar.

.Com es comporta davant els nens?

Bé, juga amb ells.

.Com es comporta amb els altres gossos?

Tant si són mascles com femelles és posa agressiva, dominant, no es porta bé amb cap.

.Suporta la presència d'altres animals?

Sí, tenim gats a casa, i no els hi fa res.

.Es mostra agressiu si l'hi prens les seves coses (joguines, menjar, etc.)?

No, no fa res.

.És obediënt?

Sí molt.

.T'ha mostrat agressivitat alguna vegada mentre l'escriuaves per haver fet alguna malifeta?

No, no, mai.

.Ha mossegat a algú? En quines circumstàncies?

Mai a mossegat a ningú.

5. Entrevistes

5.5.6. Entrevista a propietaris

Mascle   **Femella**

Raça: creuat d'Akita Inu

Edat de l'animal: 5 anys

.Està ensinistrat per defensa?

No, no ens interessava tenir-lo ensinistrat.

.Com es comporta amb les persones estranyes?

Doncs, els comença a fer festes, s'alegra molt quan el van a saludar.

.Com es comporta davant els nens?

Exactament de la mateixa manera que amb les persones estranyes.

.Com es comporta amb els altres gossos?

Amb els mascles amb alguns es baralla i amb altres no, i amb les femelles es porta amb totes bé.

.Suporta la presència d'altres animals?

Si, conviu amb un altres gos i amb un gat.

.Es mostra agressiu si l'hi prens les seves coses (joguines, menjar, etc.)?

Amb el menjar sempre molt agressiu, si l'hi toques el seu menjar no triga molt a ensenyar-te les dents i a llençar-se't a sobre. I amb els objectes de joc, com les pilotes i coses així, depèn si el interpreta si és un joc o si l'hi estàs prenen, t'ensenyà les dents o no.

.És obediènt?

No, en absolut. S'escapa molt i no obeeix en res.

.T'ha mostrat agressivitat alguna vegada mentre l'escriuaves per haver fet alguna malifeta?

Si només l'escriuaves es posa en posició de submissió, però si l'hi aixequés la mà, llavors sí, gruny i ensenya les dents.

.Ha mossegat a algú? En quines circumstàncies?

No, no ha mossegat mai a ningú.

6. Conclusions

Conclusions de l'apartat 2. Història del gos i l'apartat 3. Comportament del gos:

L'avantpassat directe del gos és el llop. Altres cànids, com els xacals, coiots, guineus, etc., només van aportar gens esporàdicament per al seu desenvolupament. Llavors, és lògic, que el gos, a pesar d'haver conviscut amb nosaltres durant tants milers d'anys, encara conservi característiques típiques de la família dels llops. La característica que cal destacar és la de l'instint de manada, la seva necessitat de viure jerarquitzat, amb tot el que això comporta, un cap de manada i una posició pròpia dintre d'aquesta. En l'actualitat són moltes les famílies que gaudeixen de la companyia dels gossos. Els gossos tenen a la seva família humana com si fos la seva pròpia manada, i per tant, cada membre de la família té, des de el seu punt de vista, una posició jeràrquica dintre del grup. El problema, doncs, esdevé quan el gos no adopta una posició de submissió, i decideix retar al cap per poder prendre-l'hi la seva posició, o quan creu que un altre membre de la manada és inferior a ell i llavors pot desobeir-lo, o fins i tot atacar-lo per prendre-l'hi alguna joguina, menjar o qualsevol cosa. Aquesta és l'anomenada agressió competitiva (veure pàg.14 i 15) Llavors, per aquests motius, cal des de petit, ensenyar a l'animal que és ell el més sumís de la "manada", encara que això si tenim a un exemplar molt dominant no és massa fàcil d'aconseguir, a vegades es té que recorre a l'ajuda de professionals, ja siguin veterinaris o ensinistradors, per solucionar el problema.

A part dels instints que va heretar dels llops, el caràcter del gos, ve condicionat per dos factors molt importants, genètica i ambient. El caràcter que té per genètica, és el que té només néixer; i el caràcter per ambient, també anomenat caràcter adquirit, és el que va adoptant el gos durant més o menys el seus primers tres mesos de vida segons les seves experiències. Podem tenir un gos que per genètica tingui un caràcter fort, però per mitja del que nosaltres l'hi ensenyem durant l'anomenat període crític (veure pàg.6) i durant el període de socialització (veure pàg.7), el cadell en qüestió no té perquè mostrar mai el caràcter dominant que portava per genètica. Si durant el període de socialització el cadell està engabiat, o aïllat del món que l'envolta, i no té contacte amb altres gossos, altres persones i sorolls, quan el cadell sigui adult, serà, segurament, un gos amb por, molt desconfiat. Si observem les notícies que han hagut en els últims temps d'atac de gossos a persones, podem veure que la gran majoria dels casos han sigut després de que un animal escapés de la propietat dels seus amos, d'un espai en el que l'animal havia estat sempre tancat sense establir contacte gairebé amb ningú, el que passa llavors, es que quan l'animal surt de l'entorn al que ell està acostumat a estar, es troba amb una sèrie de factors nous per ell, i com segurament serà un gos amb problemes de comportament es defensarà de tot el que se l'hi apropi perquè es veurà en perill constantment, fins i tot el fet de passar un nen petit per el seu costat pot trobar-lo com una amenaça cap a la seva integritat física. Així doncs, es pot afirmar que els casos de gossos que s'han escapat i després han atacat, han tingut lloc a partir d'una mala conducta per part dels seus propietaris quan el gos era cadell, per no haver-lo integrat el suficient dintre del vincle familiar, per no haver-lo deixat que es relacionés amb altres gossos, etc.

Que els gossos siguin agressius entre ells també té molt a veure amb els períodes crítics i els

6. Conclusions

---

períodes de socialització, però moltes vegades és per qüestions territorials, o per femelles (sempre que es tracti de mascles no castrats), tot lligat als instints territorials i possessius dels llops

Conclusions de l'apartat 4. Races considerades potencialment perilloses:

Gairebé totes les races considerades perilloses per llei tenen en comú la seva primera funció. Algunes van ser creades per guarda, altres per lluites de gossos, per assotar braus, etc., totes van ser creades amb l'objectiu d'aconseguir gossos feroços i forts. Si mirem aquestes dades sembla que la llei només ha classificat als animals mirant els seus orígens, ja que no trobem pas cap gos que fos criat per companyia, per exposicions, o per qualsevol altre activitat que no fos "dolenta", tenim el clar exemple del Pastor Alemany, el gos que més casos d'agressivitat a protagonitzat però que no està inclòs dintre de la llista. Quasi totes aquestes races són utilitzades actualment per companyia, i moltes també són utilitzades en cossos de seguretat, ja que moltes estan classificades com a gossos de treball i solen ser bones realitzant tasques com les de rescat, o les de detenció de delinqüents; si les races fossin veritablement agressives no servirien per aquesta funció, ja que serien gossos molt dominants i no es deixarien ensinistrar, i per poder fer aquests treballs es tenen que sotmetre a ensinistrament durs i prolongats.

Conclusions de l'apartat 5. Entrevistes:

De tots els professionals amb els que m'he entrevistat, només un veterinari està d'acord amb la llei, els altres veterinaris i ensinistradors no estan absolutament d'acord amb ella, i coincideixen en que es tindria que revisar. A més segons la protectora d'animals la llei només ha servit per a que augmentés el número d'abandó de gossos d'aquests tipus, i per dificultar l'adopció. Segons les botigues especialitzades el número de vendes de gossos "potencialment perillosos" ha disminuït significativament des de que es va aprovar i, dels propietaris amb els que em vaig entrevistar, coincideixen en que els seus gossos no han mossegat mai a ningú, ja que tots ells són persones responsables que tracten als seus animals amb afecte però també amb disciplina.

Per tant crec que he aconseguit els objectius del treball demostrant, a través d'informació i entrevistes, que la classificació de la llei no és correcta. No hi han races perilloses, es clar que un gos pot sortir desequilibrat, però això no té per què estar lligat amb el seu origen, sinó amb el seu desenvolupament a través de les seves pròpies experiències. A més cal dir que els medis de comunicació tenen gran part de la culpa, perquè fa uns anys els gossos també mossegaven i no s'escoltaven notícies d'aquest tipus, i a més, només donen a conèixer les agressions protagonitzades per les races classificades i no pas de les altres races.

7. Bibliografia

Llibres:

.Conozca a su perro, Dr. Bruce Floge, Edicions Blume, any 1993 Itàlia.

.El perro manual de adiestramiento, Dr. Bruce Floge, Edicions Omega S.A., any 1998
Barcelona.

.Enciclopedia del perro, Dr. Bruce Floge, Edicions Omega S.A., any 1996 Barcelona.

Internet:

http://noticias.juridicas.com/base_datos/Admin/150-1999.html

<http://www.lexureditorial.com/boe/0203/06016.htm>

<http://www.elpais.es>

<http://www.lavanguardia.es/>

<http://www.funcionando.com/perros/>

<http://www.interbuilders.com/caninaold/ciegos/normativas.asp>

<http://www.perros.com/>

<http://www.todoperros.com>

**LEY 50/1999, DE 23 DE DICIEMBRE, SOBRE EL RÉGIMEN JURÍDICO DE LA
TENENCIA DE ANIMALES POTENCIALMENTE PELIGROSOS **

Don Juan Carlos I, Rey de España.

A todos los que la presente vieren y entendieren, sabed:

Que las Cortes Generales han aprobado y Yo vengo en sancionar la siguiente Ley:

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS:

Con el fin de garantizar adecuadamente la seguridad pública, atribuida al Estado en virtud de lo dispuesto en el artículo 149.1.29 de la Constitución, sin perjuicio de las competencias, que, de acuerdo con sus Estatutos, tengan atribuidas las Comunidades Autónomas, en materia de protección de personas y bienes y manteniendo el orden público, se hace preciso regular las condiciones para la tenencia de animales que puedan manifestar cierta agresividad hacia las personas por una modificación de su conducta a causa del adiestramiento recibido y a las condiciones ambientales y de manejo a que son sometidos por parte de sus propietarios y criadores.

De este modo, la presente Ley aborda la tenencia de animales potencialmente peligrosos, materia objeto de normas municipales fundamentalmente, cuya regulación a nivel estatal se considera conveniente debido a que la proliferación de la posesión de animales salvajes en cautividad, en domicilios o recintos privados, constituye un potencial peligro para la seguridad de personas, bienes y otros animales.

Por otra parte, diversos ataques a personas, protagonizados por perros, han generado un clima de inquietud social y obligan a establecer una regulación que permita controlar y delimitar el régimen de tenencia de perros potencialmente peligrosos.

Se considera que la peligrosidad canina depende tanto de factores ambientales como de factores genéticos, de la selección que se haga de ciertos individuos, y también de que sean específicamente seleccionados y adiestrados para el ataque, la pelea y para inferir daños a terceros. Así, perros de razas que de forma subjetiva se podrían catalogar como *peligrosos* son perfectamente aptos para la pacífica convivencia entre las personas y los demás animales, incluidos sus congéneres, siempre que se les hayan inculcado adecuadas pautas de comportamiento y que la selección practicada en su crianza haya tenido por objeto la minimización de su comportamiento agresivo.

Partiendo de esta premisa, el concepto de perro potencialmente peligroso no se refiere a los que pertenecen a una raza determinada, sino a los ejemplares caninos incluidos dentro de una tipología racial concreta y que por sus características morfológicas, su agresividad y su acometida, son empleados para el ataque o la pelea, así como los animales nacidos de cruces entre cualquiera de éstos y con cualquiera de otros perros. En todo caso, y no estando estos perros inscritos en ningún libro genealógico reconocido por el Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, ya que no son de raza pura sino procedentes del mestizaje indiscriminado, las características en profundidad de todos ellos serán concretadas de forma reglamentaria para que puedan ser reputados como potencialmente peligrosos.

Por todo ello, con el fin de minimizar los riesgos de futuras molestias y ataques a seres humanos, y a otros congéneres u otras especies animales, se hace necesario regular el régimen de tenencia de los animales considerados potencialmente peligrosos, y limitar, las prácticas inapropiadas de adiestramiento para la pelea, o el ataque y otras actividades dirigidas al fomento de su agresividad.

**CAPÍTULO I.
DISPOSICIONES GENERALES**

Artículo 1. Objeto.

1. La presente Ley tiene por objeto establecer la normativa aplicable a la tenencia de animales potencialmente peligrosos para hacerla compatible con la seguridad de personas y bienes y de otros animales.

2. La presente Ley no será de aplicación a los perros y animales pertenecientes a las Fuerzas Armadas, Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado, Cuerpos de Policía de las Comunidades Autónomas, Policía Local y empresas de seguridad con autorización oficial.

3. La presente Ley se aplicará sin perjuicio de lo establecido en la legislación vigente en materia de especies protegidas.

Artículo 2. Definición.

1. Con carácter genérico, se consideran animales potencialmente peligrosos todos los que, perteneciendo a la fauna salvaje, siendo utilizados como animales domésticos, o de compañía, con independencia de su agresividad, pertenecen a especies o razas que tengan capacidad de causar la muerte o lesiones a las personas o a otros animales y daños a las cosas.

2. También tendrán la calificación de potencialmente peligrosos, los animales domésticos o de compañía que reglamentariamente se determinen, en particular, los pertenecientes a la especie canina, incluidos dentro de una tipología racial, que por su carácter agresivo, tamaño o potencia de mandíbula tengan capacidad de causar la muerte o lesiones a las personas o a otros animales y daños a las cosas.

Artículo 3. Licencia.

1. La tenencia de cualesquiera animales clasificados como potencialmente peligrosos al amparo de esta Ley requerirá la previa obtención de una licencia administrativa, que será otorgada por el Ayuntamiento del municipio de residencia del solicitante, o, con previa constancia en este Ayuntamiento, por el Ayuntamiento en el que se realiza la actividad de comercio o adiestramiento, una vez verificado el cumplimiento de, al menos, los siguientes requisitos:

- a. Ser mayor de edad y no estar incapacitado para proporcionar los cuidados necesarios al animal.
- b. No haber sido condenado por delitos de homicidio, lesiones, torturas, contra la libertad o contra la integridad moral, la libertad sexual y la salud pública, de asociación con banda armada o de narcotráfico, así como ausencia de sanciones por infracciones en materia de tenencia de animales potencialmente peligrosos.
- c. Certificado de aptitud psicológica.
- d. Acreditación de haber formalizado un seguro de responsabilidad civil por daños a terceros que puedan ser causados por sus animales, por la cuantía mínima que reglamentariamente se determine.

Este precepto se desarrollará reglamentariamente.

2. Las Comunidades Autónomas y las Corporaciones locales serán competentes según los respectivos Estatutos de Autonomía y legislación básica de aplicación para dictar la normativa de desarrollo.

Artículo 4. Comercio.

1. La importación o entrada en territorio nacional de cualesquiera animales que fueren clasificados como potencialmente peligrosos al amparo de esta Ley, así como su venta o transmisión por cualquier título estarán condicionadas a que tanto el importador, vendedor o transmitente como el adquirente hayan obtenido la licencia a que se refiere el artículo anterior.

2. La entrada de animales potencialmente peligrosos procedentes de la Unión Europea deberá ajustarse a lo previsto en la presente Ley, sin perjuicio de lo establecido en la normativa comunitaria.

3. La introducción de animales potencialmente peligrosos procedentes de terceros países habrá de efectuarse de conformidad con lo dispuesto en Tratados y Convenios internacionales que le sean de aplicación y ajustarse a lo dispuesto en la presente Ley.

4. Las operaciones de compraventa, traspaso, donación o cualquier otra que suponga cambio de titular de animales potencialmente peligrosos requerirán el cumplimiento de, al menos, los siguientes requisitos:

- a. Existencia de licencia vigente por parte del vendedor.
- b. Obtención previa de licencia por parte del comprador.
- c. Acreditación de la cartilla sanitaria actualizada.
- d. Inscripción de la transmisión del animal en el Registro de la autoridad competente en razón del lugar de residencia del adquirente en el plazo de quince días desde la obtención de la licencia correspondiente.

5. Todos los establecimientos o asociaciones que alberguen animales potencialmente peligrosos a que se refiere la presente Ley, y se dediquen a su explotación, cría, comercialización o adiestramiento, incluidos los centros de adiestramiento, criaderos, centros de recogida, residencias, centros recreativos y establecimientos de venta deberán obtener para su funcionamiento la autorización de las autoridades competentes, así como cumplir con las obligaciones registrales previstas en el artículo 6 de esta Ley.

6. En aquellas operaciones de importación, exportación, tránsito, transporte o cualquiera de las previstas en los apartados anteriores que no cumplan los requisitos legales o reglamentariamente establecidos, la Administración competente podrá proceder a la incautación y depósito del animal hasta la regularización de esta situación, sin perjuicio de las sanciones que pudieren recaer.

7. Cuando las operaciones descritas en los apartados anteriores se refieran a animales incluidos en las clasificaciones de especies protegidas, les será, además, de aplicación la legislación específica correspondiente.

CAPÍTULO II. OBLIGACIONES DE LOS PROPIETARIOS, CRIADORES Y TENEDORES

Artículo 5. Identificación.

Los propietarios, criadores o tenedores de los animales a que se refiere la presente Ley tendrán la obligación de identificar y registrar a los mismos en la forma y mediante el procedimiento que reglamentariamente se determine.

En el caso de animales de la especie canina la identificación, con la debida garantía, es obligatoria sin excepciones.

Artículo 6. Registros.

1. En cada municipio u órgano competente existirá un Registro de Animales Potencialmente Peligrosos clasificado por especies, en el que necesariamente habrán de constar, al menos, los datos personales del tenedor, las características del animal que hagan posible su identificación y el lugar habitual de residencia del mismo, especificando si está destinado a convivir con los seres humanos o si por el contrario tiene finalidades distintas como la guarda, protección u otra que se indique.

2. Incumbe al titular de la licencia la obligación de solicitar la inscripción en el Registro a que se refiere el número anterior, dentro de los quince días siguientes a la fecha en que haya obtenido la correspondiente licencia de la Administración competente.

3. En cada Comunidad Autónoma se constituirá un Registro Central informatizado que podrá ser consultado por todas las Administraciones públicas y autoridades competentes, así como por aquellas personas físicas o jurídicas que acrediten tener interés legítimo en el conocimiento de los datos obrantes en el mismo. A estos efectos se considerará, en todo caso, interés legítimo el que ostenta cualquier persona física o jurídica que desee adquirir un animal de estas características.

4. Cualesquiera incidentes producidos por animales potencialmente peligrosos a lo largo de su vida, conocidos por las autoridades administrativas o judiciales, se harán constar en la hoja registral de cada animal, que se cerrará con su muerte o sacrificio certificado por veterinario o autoridad competente.

5. Deberá comunicarse al Registro municipal la venta, traspaso, donación, robo, muerte o pérdida del animal, haciéndose constar en su correspondiente hoja registral.
6. El traslado de un animal potencialmente peligroso de una Comunidad Autónoma a otra, sea con carácter permanente o por periodo superior a tres meses, obligará a su propietario a efectuar las inscripciones oportunas en los correspondientes Registros municipales. En todo caso el uso y tratamiento de los datos contenidos en el Registro será acorde a lo dispuesto en la Ley Orgánica 5/1992, de 29 de octubre .
7. En las hojas registrales de cada animal se hará constar igualmente el certificado de sanidad animal expedido por la autoridad competente, que acredite, con periodicidad anual, la situación sanitaria del animal y la inexistencia de enfermedades o trastornos que lo hagan especialmente peligroso.
8. Las autoridades responsables del Registro notificarán de inmediato a las autoridades administrativas o judiciales competentes, cualquier incidencia que conste en el Registro para su valoración y, en su caso, adopción de medidas cautelares o preventivas.
9. El incumplimiento por el titular del animal de lo preceptuado en este artículo será objeto de la correspondiente sanción administrativa, de conformidad con lo dispuesto en el artículo 13 de la presente Ley.

Artículo 7. Adiestramiento.

1. Queda prohibido el adiestramiento de animales dirigido exclusivamente a acrecentar y reforzar su agresividad para las peleas, y ataque en contra de lo dispuesto en esta Ley.
2. El adiestramiento para guarda y defensa deberá efectuarse por adiestradores que estén en posesión de un certificado de capacitación expedido u homologado por la autoridad administrativa competente.
3. Los adiestradores en posesión del certificado de capacitación deberán comunicar trimestralmente al Registro Central informatizado la relación nominal de clientes que han hecho adiestrar a un animal potencialmente peligroso, con determinación de la identificación de éste, debiendo anotarse esta circunstancia en el Registro, en la hoja registral correspondiente al animal e indicando el tipo de adiestramiento recibido.
4. El certificado de capacitación será otorgado por las Administraciones autonómicas, teniendo en cuenta, al menos, los siguientes aspectos:
  - a. Antecedentes y experiencia acreditada.
  - b. Finalidad de la tenencia de estos animales.
  - c. Disponibilidad de instalaciones y alojamientos adecuados desde el punto de vista higiénico-sanitario, de protección animal y de seguridad ciudadana.
  - d. Capacitación adecuada de los adiestradores en consideración a los requisitos o titulaciones que se puedan establecer oficialmente.
  - e. Ser mayor de edad y no estar incapacitado.
  - f. Falta de antecedentes penales por delitos de homicidio, lesiones, torturas, contra la libertad, o contra la integridad moral, la libertad sexual y la salud pública, de asociación con banda armada o de narcotráfico, así como ausencia de sanciones por infracciones en materia de tenencia de animales potencialmente peligrosos.
  - g. Certificado de aptitud psicológica.
  - h. Compromiso de cumplimiento de normas de manejo y de comunicación de datos.

Artículo 8. Esterilización.

1. La esterilización de los animales a que se refiere la presente Ley podrá ser efectuada de forma voluntaria a petición del titular o tenedor del animal o, en su caso, obligatoriamente por mandato o resolución de las autoridades administrativas o autoridades judiciales, y deberá ser, en todo caso, inscrita en la correspondiente hoja registral del animal.
2. En los casos de transmisión de la titularidad, el transmitente de los animales deberá suministrar, en su caso, al comprador o receptor de los mismos la certificación veterinaria de que los animales han sido esterilizados.

3. El certificado de esterilización deberá acreditar que dicha operación ha sido efectuada bajo supervisión veterinaria, con anestesia previa y con las debidas garantías de que no se causó dolor o sufrimiento innecesario al animal.

Artículo 9. Obligaciones en materia de seguridad ciudadana e higiénico-sanitarias.

1. Los propietarios, criadores o tenedores deberán mantener a los animales que se hallen bajo su custodia en adecuadas condiciones higiénico-sanitarias y con los cuidados y atenciones necesarios de acuerdo con las necesidades fisiológicas y características propias de la especie o raza del animal.

2. Los propietarios, criadores o tenedores de animales potencialmente peligrosos tendrán la obligación de cumplir todas las normas de seguridad ciudadana, establecidas en la legislación vigente, de manera que garanticen la óptima convivencia de estos animales con los seres humanos y se eviten molestias a la población.

Artículo 10. Transporte de animales peligrosos.

El transporte de animales potencialmente peligrosos habrá de efectuarse de conformidad con la normativa específica sobre bienestar animal, debiéndose adoptar las medidas precautorias que las circunstancias aconsejen para garantizar la seguridad de las personas, bienes y otros animales, durante los tiempos de transporte y espera de carga y descarga.

Artículo 11. Excepciones.

Cuando las circunstancias así lo aconsejen, podrán establecerse excepciones al cumplimiento de determinadas obligaciones de los propietarios en casos de:

- a. Organismos públicos o privados que utilicen estos animales con una función social.
- b. Explotaciones agrarias que utilicen perros de guardia, defensa y manejo de ganado, así como actividades de carácter cinegético, sin que los mismos puedan dedicarse, en ningún caso, a las actividades ilícitas contempladas en la presente Ley.
- c. Pruebas de trabajo y deportivas con fines a la selección de los ejemplares que participan en las mismas y que estén autorizadas y supervisadas por la autoridad competente, con exclusión de los ejercicios para peleas y ataque, según lo dispuesto en esta Ley.

Artículo 12. Clubes de razas y asociaciones de criadores.

1. Los clubes de razas y asociaciones de criadores oficialmente reconocidas para llevar los libros genealógicos deberán exigir, en el marco de sus reglamentos, las pruebas de socialización correspondientes a cada raza, con el fin de que solamente se admitan para la reproducción aquellos animales que superen esas pruebas satisfactoriamente, en el sentido de no manifestar agresividad y, por el contrario, demostrar unas cualidades adecuadas para su óptima convivencia en la sociedad.

2. En las exposiciones de razas caninas quedaren excluidos de participar aquellos animales que demuestren actitudes agresivas o peligrosas. Quedará constancia de estas incidencias en los registros de los clubes y asociaciones correspondientes y para los perros potencialmente peligrosos deberán comunicarse a los registros a que se refiere el artículo 6 de la presente Ley por parte de las entidades organizadoras.

CAPÍTULO III. INFRACCIONES Y SANCIONES

Artículo 13. Infracciones y sanciones.

1. Tendrán la consideración de infracciones administrativas muy graves las siguientes:

- a. Abandonar un animal potencialmente peligroso, de cualquier especie y cualquier perro, entendiéndose por animal abandonado, tanto aquel que vaya preceptivamente identificado, como los que no lleven ninguna identificación sobre su origen o propietario, siempre que no vayan acompañados de persona alguna.
  - b. Tener perros o animales potencialmente peligrosos sin licencia.
  - c. Vender o transmitir por cualquier título un perro o animal potencialmente peligroso a quien carezca de licencia.
  - d. Adiestrar animales para activar su agresividad o para finalidades prohibidas.
  - e. Adiestrar animales potencialmente peligrosos por quien carezca del certificado de capacitación.
  - f. La organización o celebración de concursos, ejercicios, exhibiciones o espectáculos de animales potencialmente peligrosos, o su participación en ellos, destinados a demostrar la agresividad de los animales.
2. Tendrán la consideración de infracciones administrativas graves las siguientes:
- a. Dejar suelto un animal potencialmente peligroso o no haber adoptado las medidas necesarias para evitar su escapada o extravío.
  - b. Incumplir la obligación de identificar el animal.
  - c. Omitir la inscripción en el Registro.
  - d. Hallarse el perro potencialmente peligroso en lugares públicos sin bozal o no sujeto con cadena.
  - e. El transporte de animales potencialmente peligrosos con vulneración de lo dispuesto en el artículo 10 de esta Ley.
  - f. La negativa o resistencia a suministrar datos o facilitar la información requerida por las autoridades competentes o sus agentes, en orden al cumplimiento de funciones establecidas en esta Ley, así como el suministro de información inexacta o de documentación falsa.
3. Las infracciones tipificadas en los apartados anteriores podrán llevar aparejadas como sanciones accesorias la confiscación, decomiso, esterilización o sacrificio de los animales potencialmente peligrosos, la clausura del establecimiento y la suspensión temporal o definitiva de la licencia para tenencia de animales potencialmente peligrosos o del certificado de capacitación de adiestrador.
4. Tendrán la consideración de infracciones administrativas leves, el incumplimiento de cualquiera de las obligaciones establecidas en la presente Ley, no comprendidas en los números 1 y 2 de este artículo.
5. Las infracciones tipificadas en los anteriores números 1, 2 y 3 serán sancionadas con las siguientes multas:
- Infracciones leves, desde 25.000 hasta 50.000 pesetas.
  - Infracciones graves, desde 50.001 hasta 400.000 pesetas.
  - Infracciones muy graves, desde 400.001 hasta 2.500.000 pesetas.
6. Las cuantías previstas en el apartado anterior podrán ser revisadas y actualizadas periódicamente por el Gobierno.
7. El ejercicio de la potestad sancionadora corresponde a los órganos de las Comunidades Autónomas y municipales competentes en cada caso.
8. Se considerarán responsables de las infracciones a quienes por acción u omisión hubieren participado en la comisión de las mismas, al propietario o tenedor de los animales o, en su caso, al titular del establecimiento, local o medio de transporte en que se produzcan los hechos, y en este último supuesto, además, al encargado del transporte.
9. La responsabilidad de naturaleza administrativa, prevista en este artículo, se entiende sin perjuicio de la exigible en las vías penal y civil.
10. En los supuestos en que las infracciones pudieran ser constitutivas de delito o falta, la autoridad competente podrá acordar la incautación del animal hasta tanto la autoridad judicial provea acerca del mismo, debiendo dar traslado inmediato de los hechos al órgano jurisdiccional competente.

DISPOSICIÓN ADICIONAL PRIMERA. Obligaciones específicas referentes a los perros.

Para la presencia y circulación en espacios públicos de los perros potencialmente peligrosos, será obligatoria la utilización de correa o cadena de menos de dos metros de longitud, así como un bozal homologado y adecuado para su raza.

DISPOSICIÓN ADICIONAL SEGUNDA. Certificado de capacitación de adiestrador.

Las Comunidades Autónomas determinarán, en el plazo de seis meses, las pruebas, cursos o acreditación de experiencia necesarios para la obtención del certificado de capacitación de adiestrador.

DISPOSICIÓN ADICIONAL TERCERA. Ejercicio de la potestad sancionadora.

El procedimiento sancionador se ajustará a los principios de la potestad sancionadora contenidos en la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, así como al Real Decreto 1398/1993, de 4 de agosto, que aprueba el Reglamento para el ejercicio de la potestad sancionadora, sin perjuicio de las normas autonómicas y municipales que sean de aplicación

DISPOSICIÓN TRANSITORIA ÚNICA. Registro municipal.

Los municipios, en el plazo de seis meses a partir de la entrada en vigor de esta Ley, deberán tener constituido el Registro municipal correspondiente y determinar la forma en que los actuales tenedores de perros potencialmente peligrosos deberán cumplir la obligación de inscripción en el Registro municipal y el mecanismo de comunicación de altas, bajas e incidencias a los Registros Centrales informatizados de cada Comunidad Autónoma.

DISPOSICIÓN FINAL PRIMERA. Título competencial.

Los artículos 4 y 9.1 de la presente Ley tienen carácter básico, al amparo de lo dispuesto en el artículo 149.1.13 y 16 de la Constitución, que atribuye al Estado competencia en materia de bases y coordinación de la planificación general de la actividad económica y bases y coordinación general de la sanidad.

Los restantes artículos se dictan con el fin de garantizar adecuadamente la seguridad pública atribuida al Estado en virtud de lo dispuesto en el artículo 149.1.29 de la Constitución, sin perjuicio de las competencias que, de acuerdo con sus Estatutos, tengan atribuidas las Comunidades Autónomas, en materia de protección de personas y bienes y mantenimiento del orden público.

DISPOSICIÓN FINAL SEGUNDA. Habilitación.

Se faculta al Gobierno para dictar cuantas disposiciones sean necesarias para el cumplimiento y ejecución de la presente Ley.

DISPOSICIÓN FINAL TERCERA. Entrada en vigor.

La presente Ley entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Boletín Oficial del Estado*.

Por tanto, mando a todos los españoles, particulares y autoridades que guarden y hagan guardar esta Ley.

Madrid, 23 de diciembre de 1999.

- Juan Carlos R. -

El Presidente del Gobierno,
José María Aznar López.

REAL DECRETO 287/2002, de 22 de marzo, por el que se desarrolla la Ley 50/1999, de 23 de diciembre, sobre el régimen jurídico de la tenencia de animales potencialmente peligrosos.

La Ley 50/1999, de 23 de diciembre, sobre el régimen jurídico de la tenencia de animales potencialmente peligrosos, aborda la regulación normativa referente a la tenencia, adiestramiento y manejo de animales potencialmente peligrosos, al objeto de preservar la seguridad de personas, bienes y otros animales.

La citada Ley establece las características de los animales que merecen la consideración de potencialmente peligrosos, tanto los de la fauna salvaje en estado de cautividad, en domicilios o recintos privados, como los domésticos. No obstante, con respecto a estos últimos, remite al posterior desarrollo reglamentario la relación concreta de las razas, tipologías raciales o cruces interraciales, en particular de las pertenecientes a la especie canina, que por sus características morfológicas, su agresividad y su acometida, puedan suponer una amenaza para la integridad física y los bienes de las personas.

En cumplimiento de lo expuesto, el presente Real Decreto establece el catálogo de los animales de la especie canina que pueden ser incluidos dentro de la categoría de animales potencialmente peligrosos y que, por lo tanto, se ven afectados por los preceptos de dicha Ley.

Por otra parte, procede dictar las medidas precisas en desarrollo de la Ley, exigibles para la obtención de las licencias administrativas que habilitan a sus titulares para la tenencia de animales potencialmente peligrosos, en particular, los criterios mínimos necesarios para la obtención de los certificados de capacidad física y aptitud psicológica, y la cuantía mínima del seguro de responsabilidad civil por daños a terceros, ocasionados por los mismos.

Por último, se establecen las medidas mínimas de seguridad que, con carácter básico, se derivan de los criterios de la Ley, en cuanto al adecuado manejo y custodia de los animales potencialmente peligrosos.

El presente Real Decreto se dicta al amparo de la habilitación contenida en el artículo 149.1.29.8 de la Constitución, que atribuye al Estado competencia exclusiva en materia de seguridad pública.

En la tramitación han sido consultadas las Comunidades Autónomas y las entidades representativas del sector.

En su virtud, a propuesta del Vicepresidente Primero del Gobierno y Ministro del Interior y del Ministro de Agricultura, Pesca y Alimentación, de acuerdo con el Consejo de Estado y previa deliberación del Consejo de Ministros en su reunión del día 22 de marzo de 2002,

DISPONGO:

Artículo 1. Objeto.

El presente Real Decreto tiene por objeto desarrollar la Ley 50/1999, de animales potencialmente peligrosos, en los siguientes aspectos:

- a) Determinar los animales potencialmente peligrosos pertenecientes a la fauna doméstica de la especie canina. b) Establecerlos requisitos mínimos necesarios para obtener las licencias administrativas que habilitan a sus titulares para la tenencia de animales potencialmente peligrosos. c) Fijar las medidas mínimas de seguridad exigibles para su tenencia.

Artículo 2. Animales de la especie canina potencialmente peligrosos.

1. A los efectos previstos en el artículo 2.2 de la Ley 50/1999, tendrán la consideración de perros potencialmente peligrosos:

- a) Los que pertenezcan a las razas relacionadas en el anexo I del presente Real Decreto y a sus cruces. b) Aquellos cuyas características se correspondan con todas o la mayoría de las que figuran en el anexo II.
2. En todo caso, aunque no se encuentren incluidos en el apartado anterior, serán considerados perros potencialmente peligrosos aquellos animales de la especie canina que manifiesten un carácter marcadamente agresivo o que hayan protagonizado agresiones a personas o a otros animales.
3. En los supuestos contemplados en el apartado anterior, la potencial peligrosidad habrá de ser apreciada por la autoridad competente atendiendo a criterios objetivos, bien de oficio o bien tras haber sido objeto de una notificación o una denuncia, previo informe

de un veterinario, oficial o colegiado, designado o habilitado por la autoridad competente autonómica o municipal.

Artículo 3. Licencia para la tenencia de animales potencialmente peligrosos.

1. La obtención o renovación de la licencia administrativa para la tenencia de animales potencialmente peligrosos requerirá el cumplimiento por el interesado de los siguientes requisitos:

- a) Ser mayor de edad.
- b) No haber sido condenado por delitos de homicidio, lesiones, torturas, contra la libertad o contra la integridad moral, la libertad sexual y la salud pública, asociación con banda armada o de narcotráfico, así como no estar privado por resolución judicial del derecho a la tenencia de animales potencialmente peligrosos.
- c) No haber sido sancionado por infracciones graves o muy graves con alguna de las sanciones accesorias de las previstas en el apartado 3 del artículo 13 de la Ley 50/1999, de 23 de diciembre, sobre el régimen jurídico de animales potencialmente peligrosos. No obstante, no será impedimento para la obtención o, en su caso, renovación de la licencia, haber sido sancionado con la suspensión temporal de la misma, siempre que, en el momento de la solicitud, la sanción de suspensión anteriormente impuesta haya sido cumplida íntegramente.
- d) Disponer de capacidad física y aptitud psicológica para la tenencia de animales potencialmente peligrosos.
- e) Acreditación de haber formalizado un seguro de responsabilidad civil por daños a terceros con una cobertura no inferior a ciento veinte mil euros (120.000 ?br />

El cumplimiento de los requisitos establecidos en los párrafos b) y c) de este apartado se acreditará mediante los certificados negativos expedidos por los registros correspondientes. La capacidad física y la aptitud psicológica se acreditarán mediante los certificados obtenidos de conformidad con lo dispuesto en el presente Real Decreto.

2. La licencia administrativa será otorgada o renovada, a petición del interesado, por el órgano municipal competente, conforme a lo dispuesto en el artículo 3 de la Ley 50/1999, una vez verificado el cumplimiento de los requisitos establecidos en el apartado anterior.

3. La licencia tendrá un periodo de validez de cinco años pudiendo ser renovada por periodos sucesivos de igual duración. No obstante, la licencia perderá su vigencia en el momento en que su titular deje de cumplir cualquiera de los requisitos establecidos en el apartado anterior. Cualquier variación de los datos que figuran en la licencia deberá ser comunicada por su titular en el plazo de quince días, contados desde la fecha en que se produzca, al órgano competente del municipio al que corresponde su expedición.

4. La intervención, medida cautelar o suspensión que afecte a la licencia administrativa en vigor, acordada en vía judicial o administrativa, serán causa para denegar la expedición de otra nueva o su renovación hasta que aquéllas se hayan levantado.

Artículo 4. Certificado de capacidad física.

1. No podrán ser titulares de animales potencialmente peligrosos las personas que carezcan de las condiciones físicas precisas para proporcionar los cuidados necesarios al animal y garantizar su adecuado manejo, mantenimiento y dominio, de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 3.1.a) de la Ley 50/1999.
2. La capacidad física a que hace referencia el apartado anterior se acreditará mediante el certificado de capacidad física para la tenencia de animales potencialmente peligrosos, que se expedirá una vez superadas las pruebas necesarias para comprobar que no existe enfermedad o deficiencia alguna, de carácter orgánico o funcional, que pueda suponer incapacidad física asociada con:
  - a) La capacidad visual.
  - b) La capacidad auditiva.
  - c) El sistema locomotor.
  - d) El sistema neurológico.
  - e) Dificultades perceptivo-motoras, de toma de decisiones.
- f) Cualquiera otra afección, trastorno o problema, no comprendidos en los párrafos anteriores, que puedan suponer una incapacidad física para garantizar el adecuado dominio del animal.

Artículo 5. Certificado de aptitud psicológica.

El certificado de aptitud psicológica, a que se refiere el párrafo c) del artículo 3.1 de la Ley 50/1999, para la tenencia de animales potencialmente peligrosos, se expedirá una vez superadas las pruebas necesarias para comprobar que no existe enfermedad o deficiencia alguna que pueda suponer incapacidad psíquica o psicológica, o cualquier otra limitativa del discernimiento, asociada con:

- a) Trastornos mentales y de conducta.
- b) Dificultades psíquicas de evaluación, percepción y toma de decisiones y problemas de personalidad.
- c) Cualquiera otra afección, trastorno o problema, no comprendidos en los párrafos anteriores, que limiten el pleno ejercicio de las facultades mentales precisas para la tenencia de animales potencialmente peligrosos.

Artículo 6. Centros de reconocimiento.

1. Los centros de reconocimiento debidamente autorizados, de acuerdo con lo dispuesto en el Real Decreto 2272/1985, de 4 de diciembre, por el que se determinan las aptitudes psicofísicas que deben poseer los conductores de vehículos y por el que se regulan los centros de reconocimiento destinados a verificarlas, y disposiciones complementarias, realizarán las exploraciones y pruebas a que se refieren los artículos anteriores, concretando sus resultados en un expediente clínico básico, que deberá conservarse en el centro respectivo, y estar firmado por los facultativos intervinientes, a la vista del cual el director del centro emitirá los certificados de capacidad física y de aptitud psicológica, que deberá llevar adherida una fotografía reciente del interesado, y en el que se harán constar las observaciones que procedan, y la indicación de la capacidad y aptitud requerida, en su caso.
2. No obstante lo previsto en el apartado anterior, las Comunidades Autónomas podrán acordar que dichos certificados de capacidad física y aptitud psicológica puedan también ser emitidos por técnicos facultativos titulados en medicina y psicología, respectivamente.
3. El coste de los reconocimientos y de la expedición de los certificados a que se refiere el presente artículo correrá a cargo de los interesados, y se abonará en la forma, en la cuantía y en los casos que disponga la respectiva Comunidad Autónoma.

Artículo 7. Vigencia de los informes de capacidad física y de aptitud psicológica.

Los certificados de capacidad y aptitud regulados en el presente Real Decreto tendrán un plazo de vigencia, a efectos de eficacia procedimental, de un año, a contar desde la fecha de su expedición, durante el cual podrán ser utilizados, mediante duplicado, copia compulsada o certificación, en cualesquiera procedimientos administrativos que se inicien a lo largo del indicado plazo.

Artículo 8. Medidas de seguridad.

1. La presencia de animales potencialmente peligrosos en lugares o espacios públicos exigirá que la persona que los conduzca y controle lleve consigo la licencia administrativa a que se refiere el artículo 3 de este Real Decreto, así como certificación acreditativa de la inscripción del animal en el Registro Municipal de animales potencialmente peligrosos.
2. Los animales de la especie canina potencialmente peligrosos, en lugares y espacios públicos, deberán llevar obligatoriamente bozal apropiado para la tipología racial de cada animal.
3. Igualmente los perros potencialmente peligrosos, en lugares y espacios públicos, deberán ser conducidos y controlados con cadena o correa no extensible de menos de 2 metros, sin que pueda llevarse más de uno de estos perros por persona.
4. Los animales potencialmente peligrosos, que se encuentran en una finca, casa de campo, chalet, parcela, terraza, patio o cualquier otro lugar delimitado, habrán de estar atados, a no ser que se disponga de habitáculo con la superficie, altura y adecuado cerramiento, para proteger a las personas o animales que accedan o se acerquen a estos lugares.
5. Los criadores, adiestradores y comerciantes de animales potencialmente peligrosos habrán de disponer de instalaciones y medios adecuados para su tenencia.
6. La sustracción o pérdida del animal habrá de ser comunicada por su titular al responsable del Registro Municipal de animales potencialmente peligrosos en el plazo máximo de cuarenta y ocho horas desde que tenga conocimiento de esos hechos.

Artículo 9. Identificación de los animales potencialmente peligrosos de la especie canina.

Todos los animales potencialmente peligrosos pertenecientes a la especie canina deberán estar identificados mediante un "microchip".

Disposición adicional primera. Normativa aplicable.

La realización de las pruebas necesarias para la obtención de los certificados de capacidad física y de aptitud psicológica a que se refieren los artículos 4 y 5 del presente Real Decreto, por los centros de reconocimiento autorizados, se adecuarán a lo previsto en el anexo IV del Real Decreto 772/1997, de 30 de mayo, por el que se aprueba el Reglamento general de conductores, en lo que resulte de aplicación, a efectos de determinar las aptitudes específicas necesarias para la tenencia de animales potencialmente peligrosos.

Disposición adicional segunda. Solicitud de licencia en los casos del apartado 2 del artículo 2.

En los supuestos previstos en el apartado 2 del artículo 2 de este Real Decreto, el titular del perro al que la autoridad competente haya apreciado potencial peligrosidad dispondrá del plazo de un mes, a contar desde la notificación de la resolución dictada a tales efectos, para solicitar la licencia administrativa regulada en el artículo 3 de la presente disposición.

Disposición transitoria única. Plazo de solicitud de licencia.

Los tenedores de animales potencialmente peligrosos dispondrán de un plazo de tres meses, a partir de la entrada en vigor del presente Real Decreto, para solicitar al órgano municipal competente el otorgamiento de la licencia a que se refiere el artículo 3.

Disposición final primera. Título competencia.

El presente Real Decreto se dicta al amparo de la habilitación contenida en el artículo 149.1.29. de la Constitución, que atribuye al Estado competencia exclusiva en materia de seguridad pública.

Disposición final segunda. Facultad de desarrollo.

Se faculta al Ministro de Agricultura, Pesca y Alimentación, en el ámbito de sus competencias, para proceder a la inclusión de nuevas razas en el anexo I o modificar las características del anexo II. Se faculta al Ministro de Economía para actualizar el importe de la cobertura mínima del seguro de responsabilidad civil por daños a terceros, conforme al porcentaje de variación constatado del índice de precios de consumo, publicados anualmente por el Instituto Nacional de Estadística.

Disposición final tercera. Entrada en vigor.

El presente Real Decreto entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el "Boletín Oficial del Estado".

Dado en Palma de Mallorca a 22 de marzo de 2002.

JUAN CARLOS R.
El Ministro de la Presidencia, JUAN JOSÉ LUCAS GIMÉNEZ

ANEXO I

- a) Pit Bull Terrier.
- b) Staffordshire Bull Terrier.
- c) American Staffordshire Terrier.
- d) Rottweiler.
- e) Dogo Argentino.
- f) Fila Brasileiro.
- g) Tosa Inu.
- h) Akita Inu

ANEXO II

Los perros afectados por la presente disposición tienen todas o la mayoría de las características siguientes:

- a) Fuerte musculatura, aspecto poderoso, robusto, configuración atlética, agilidad, vigor y resistencia.
- b) Marcado carácter y gran valor.
- c) Pelo corto.
- d) Perímetro torácico comprendido entre 60 y 80 centímetros, altura a la cruz entre 50 y 70 centímetros y peso superior a 20 kg.
- e) Cabeza voluminosa, cuboide, robusta, con cráneo ancho y grande y mejillas musculosas y abombadas. Mandíbulas grandes y fuertes, boca robusta, ancha y profunda.
- f) Cuello ancho, musculoso y corto.
- g) Pecho macizo, ancho, grande, profundo, costillas arqueadas y lomo musculado y corto.
- h) Extremidades anteriores paralelas, rectas y robustas y extremidades posteriores muy musculosas, con patas relativamente largas formando un ángulo moderado.

LEGISLACIÓN SOBRE RAZAS POTENCIALMENTE PELIGROSAS O DE ATAQUE EN LOS PAISES MIEMBROS DE LA UNIÓN EUROPEA

NOTA PREVIA : Ningún país contempla ninguna medida restrictiva o especial sobre el Boxer.

ALEMANIA :

- Cada Estado Federado tiene sus propias normativas.
- En general, no existe prohibición para ninguna raza, pero en algunos Estados se establecen condiciones particulares para la tenencia de algunas razas, como el uso del bozal, la prohibición de estos animales en casas de vecindad o la necesidad de un examen de conocimientos sobre la tenencia del perro.

AUSTRIA :

- No existe legislación nacional sobre los perros al ser competencia de los Estados Federales cuyas normas no son uniformes.
- En general obliga a usar bozal y exige responsabilidades a los dueños de perros peligrosos.

BELGICA :

- No se prohíbe ninguna raza, pero existe identificación obligatoria y registro de todos los perros y propietarios, especialmente aquellos peligrosos catalogados en una Lista igual que la holandesa (banco de datos a partir de 1 de marzo de 1.999).

DINAMARCA :

- Tiene prohibidas las razas Pitbull Terrier y Tosa Japones.

FINLANDIA :

- No está prohibida ninguna raza de perros.

FRANCIA :

- Existe la Ley 99-5 del 6 de enero de 1.999 relativa a animales peligrosos, vagabundos y protección animal.
- Establece 2 categorías de perros:
  - * De ataque: Se pretende la erradicación, prohibición de compra y esterilización. (Pitbull)
  - * Guardianes y de defensa.
- Prevé grandes multas y penas de prisión, cuando se infringen las normas (2,5 m. y seis meses cárcel)
- Los Alcaldes tienen margen de actuación y control de perros a través de Ordenes Municipales.

GRECIA :

- No existe prohibición para ninguna raza.

HOLANDA :

- Está prohibido tener o criar la raza Pitbull terrier desde el 1 de enero de 1993. (Existen medidas transitorias para los perros nacidos antes).

- Identificación (microchip) y registro de todos los perros desde 1-1-99 con 2 categorías:

- perros con características de ataque, combate o agresividad.

- - perros de las razas: Pitbull terrier, Fila brasileiro, Tosa Inu, Akita Inu, Dogo argentino, American staffordshire Terrier, Englihs Terrier (Staffordshire bull-terrier), Bull terrier, Mastiff, Bandog, Rhodesian Ridgeback, Dogo de Burdeos, Rottweiler.

IRLANDA :

- No se prohíbe ninguna raza, pero existen medidas de control para las siguientes: Pitbull Terrier Americano, Bull Mastiff, Doberman Pirscher, Bull Terrier Inglés, Pastor Alemán , Akita Japones, Tosa Japones, Rhodesin Ridgeback, Rottweiler, Staffordshire Bull Terrier y otros perros "Bandog" usados en peleas.

ITALIA :

- Actualmente no existe prohibición sobre cría o posesión de perros potencialmente peligrosos.

LUXEMBURGO :

- Existe normativa de protección animal que prevé las condiciones para tener animales y prohíbe estimular su agresividad.

PORTUGAL :

- No existe Ley que prohíba la tenencia de ciertas razas de perros.

REINO UNIDO.

-Existe legislación (año 91 y 97) para regular las razas: Pitbull Terrier, Tosa Japonés, Dogo argentino y Fila Basileiro.

- Está prohibida la cría, venta o comercialización de esas razas.

- Sólo se permiten esas razas para los propietarios que obtengan una certificación de exención, cumpliendo determinados requisitos de identificación, control, seguros y utilización de correa y bozal en público.

- Las autoridades pueden intervenir y eliminar a aquellos animales cuyos propietarios no cumplan las normas.

SUECIA :

- No existe prohibición expresa sobre ninguna raza de perros, pero la policía puede intervenir para sacrificar perros agresivos o entrenados para luchar.

ESTADÍSTICAS DE ALGUNOS PAISES DE ATAQUES DE PERROS A PERSONAS.

Antes de observar minuciosamente las estadísticas, cabe resaltar el estudio realizado en este aspecto por el equipo de pediatría del hospital Juan Canalejo, de la Coruña en España. El estudio consistía, en registrar todos los detalles de los niños atendidos en urgencias por mordeduras de perro. La primera conclusión según este estudio, es que las razas caninas que han colgado la etiqueta de “peligrosas”, no son las razas que más ataques producen, sino que el Pastor Alemán, es la raza que esta en cabeza en este macabro estudio, con bastante diferencia en respecto a la siguiente raza. El Pastor Alemán, además es la raza más protegida y defendida por los que crearon la etiqueta de “peligrosas” a las otras razas caninas, para así confundir a los ciudadanos y asegurarse el predominio en popularidad y ventas del Pastor Alemán, predominio que había perdido hacia unos años en favor precisamente, de todas las razas catalogadas como “peligrosas”.

La conclusión más importante que obtuvieron de este estudio el equipo de pediatras, es que hay que educar a muchos dueños de perro en vez de al perro.

FRANCIA

Estadísticas recogidas en diciembre de 1998 de los últimos diez años. Se produjeron doce muertes por ataques de perros y fueron las siguientes:

- 9 muertes producidas por Pastores Alemanes.
- 1 muerte producida por un cruce de Pastor Alemán.
- 1 muerte producida por un Rottweiler.
- 1 muerte producida por un Pointer.

ALEMANIA

En sólo un año, concretamente en 1985, cinco personas perdieron la vida en este país por ataques de perros. Las cinco muertes fueron producidas por Pastores Alemanes.

Hessen es una localidad del noroeste de Alemania en donde la policía de esta localidad ha llevado a la práctica unas estadísticas de ataques de perros a personas en todo su país. Estas estadísticas fueron realizadas desde el 1 de enero de 1995 hasta el 31 de diciembre de 1997, tres años completos.

Estas estadísticas reflejan que en estos tres años se produjo sólo una muerte, producida por Pastor Alemán. También se produjeron 16 ataques graves producidos por cruces de Pastor Alemán, 10 ataques graves por Pastores Alemanes puros, 3 ataques graves por Rottweiler, y un ataque grave por parte de las siguientes razas: Golden Retriever, Siberian Husky, Cocker, Dogo Alemán, American Staffordshire Terrier, etc. El American Pit Bull Terrier no agredió a ninguna persona, teniendo en cuenta que en esa época existían miles de A.P.B.T. en Alemania.

Como nota curiosa y para desenmascarar la gran cantidad de intereses y desconocimientos, que se mueven a la hora de prohibir a unas u otras razas caninas sin ningún tipo de rigor zootécnico, tenemos que denunciar que dentro de esas 28 razas caninas que ha prohibido el Gobierno Alemán, no están incluidas razas caninas como por ejemplo, el Rottweiler o el Doberman, pues son razas autóctonas de Alemania.

ESPAÑA

En los diez últimos años se han producido trece muertes producidos por las siguientes razas:

- 4 muertes provocadas por Pastores Alemanes.
- 1 muerte provocada por un Cocker de ocho kilos de peso.
- 1 muerte provocada por un Doberman.
- 2 muertes provocadas por Presas Canarios.
- 1 muerte provocada por Dogo Argentino.
- 1 muerte provocada por Rottweiler.
- 1 muerte provocada por un Staffordshire Bull Terrier.
- 1 muerte provocada por un Siberian Husky.
- 1 muerte provocada por dos perros cruzados de mastín español

Hace siete años en España murió un niño de tres años de edad por las dentelladas que le produjo un Cocker de ocho kilos de peso. Como este ejemplo de muertes de personas provocadas por ataques de perros pequeños se han producido muchísimas, concretamente en Londres, hace cinco años un bebé de tres meses de edad murió por las dentelladas que le produjo un Caniche de tres kilos de peso, cuando se adentró en su cuna y lo mató.

El ejemplo de las muertes de personas producidas por perros de pequeño tamaño, simplemente los hemos puesto para abrir los ojos y que comprendan esta situación los ciudadanos con "mentalidad de titulares" y que así entiendan que cualquier perro sea de la raza o el tamaño que sea, en manos de un PROPIETARIO IRRESPONSABLE puede catalogarse como potencialmente peligroso, y así empiecen a tener sentido crítico y objetivo cuando escuchen o lean las noticias. Es importante tener sentido crítico y ser objetivos cuando escuchemos hablar negativamente de los American Pit Bull Terrier o de cualquier otra raza canina, pues hay que comprender que los perros, sean de la raza que sean, SIEMPRE han sido los mejores amigos del hombre desde los comienzos de la humanidad, y el hombre no debería dar la espalda a su mejor amigo que incluso, se dejaría la vida por su propietario.

Pastor Alemán.

El Pastor Alemán, es la raza canina más beneficiada en cuestión de imagen, al llevarse a cabo todas las Legislaciones en torno a una serie de razas caninas catalogándolas como las peligrosas, pues como hemos venido denunciando, los supuestos profesionales del tema canino que se rebajan a la hora de crear listas de razas catalogándolas como las peligrosas, son personas que están dedicadas toda su vida en torno al Pastor Alemán y si para recuperar el predominio de popularidad y ventas de su raza, tienen que jugar sucio y engañar a las diferentes Administraciones, lo harán sin dudar, como realmente lo han hecho, por encima de todo y todos sin tener ninguna sensibilidad ética y moral. No caigamos en este engaño, o todas las razas son peligrosas o ninguna. Sí existen perros peligrosos y de todas las razas caninas y mestizos, tantos como propietarios irresponsables haya. Entonces no cabe lugar a Legislar en torno a una serie de razas caninas catalogándolas como peligrosas, se debería Legislar para fomentar al propietario de perros responsable y al propietario que no lo sea, sancionarlo severamente. Desde la Federación Internacional del A.P.B.T., volvemos hacer hincapié que no tenemos absolutamente nada en contra del Pastor Alemán, todo lo contrario, pues como raza canina que es, si en algún momento alguna Institución quisiera llevar medidas en contra del Pastor Alemán, nosotros seríamos los primeros en defenderlos. El publicar estas estadísticas, que revelan la raza canina que más muertes ocasionan hacia el ser humano, el Pastor Alemán, y con muchísima diferencia de la segunda raza, simplemente lo hemos realizado para abrir los ojos a los aficionados de toda la trama económica

que se esconde detrás de todo esto. Los aficionados a los perros y a los animales en general, estamos bastante cansados con tanto reportaje sensacionalista de ataques de perros hacia personas, y por otro lado, estamos bastante indignados de que se oculten los ataques hacia personas cuando son protagonizados por Pastores Alemanes y otras razas protegidas por los dirigentes de las correspondientes caninas, preferimos que no salgan este tipo de reportajes mirando el bienestar de los perros en general, pero si por desgracia están de salir, que salgan todos o ninguno. Nos parece lamentable la creación de listas negras, pero más lamentable es que existan personas que no comprendan toda esta manipulación y crean que existen razas peligrosas. Los creadores de las listas de razas como las peligrosas, también ellos mismos son los creadores de listas blancas con los nombres de las razas caninas que ellos crían y el primer nombre de esta lista blanca es el Pastor Alemán. Creo que este dato después de estudiar las estadísticas, es más que suficiente para comprender toda la manipulación que ha existido.

Crítica de Mariano Peinado Izquierdo

Presidente de la Federación Internacional del American Pit Bull Terrier:

¿QUÉ OCURRE CON LO DE LAS LEYES DE RAZAS CANINAS PELIGROSAS?.

¿ Ocho razas “peligrosas”? o, ¿ No será que esta Ley, esta desarrollada para quitarse de en medio a estas razas y por otro lado, ser complaciente con los ciudadanos españoles ignorantes con “mentalidad de titulares”, que no tienen ningún sentido de la crítica ni la objetividad de los que nos cuentan los medios de comunicación?, ¿Quién y qué pretendía la persona que realizó esta lista de razas caninas peligrosas?.

¿Realmente esta absurda y discriminatoria Ley, resolverá las agresiones de perros hacia las personas?.

¿ Que es lo que aprobó el pasado Viernes día 22 de Marzo en el Consejo de Ministros español, referente al listado de ocho razas consideradas injustamente como las potencialmente peligrosas?.

Quisiera transmitir, si ustedes me lo permiten, nuestras consideraciones sobre la no conveniencia de tachar como potencialmente peligrosas a ninguna raza canina, pues la verdad, después de haber transmitido en numerosas ocasiones estas consideraciones al Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación y las demás Comunidades Autónomas de nuestro país, parece ser que en un primer momento nos dan la razón (puesto que la tenemos, al defender una causa justa), como es el caso del Señor Ministro del M.A.P.A. Don Jesús Posadas cuando ocupaba este cargo, asegurándome por escrito, firmado de su puño y letra, que en la Ley sobre la Tenencia de animales no se reflejaba el nombre de ninguna raza canina como peligrosa (podemos adjuntar fotocopia de este escrito), y que el termino de perros potencialmente peligrosos eran para aquellos de la raza que fueren, o como si fuesen mestizos, que lo hubieran manifestado de alguna manera, cosa que nos pareció de justicia y lo más correcto para los ciudadanos y para los perros. Pero después, dan por bueno el asesoramiento de otras personas que anteponen por encima de todo y todos, los intereses económicos y al final se legisla de la manera más sencilla y más peligrosa ya no solo para los perros, si no también para los ciudadanos, como es el crear un listado de razas como las potencialmente peligrosas. Esta manera de legislar, desgraciadamente el tiempo nos dará la razón de que no sirve en absoluto para nada y no resolverá el problema de las agresiones, puesto que las agresiones de perros a personas continuaran. De alguna manera, quisiéramos transmitir estas denuncias a la sociedad española, para que se rectifique lo que aprobó el Consejo de Ministros, pues la verdad, sería un gran error que llega demasiado desfasado, después de la gran cantidad de estos mismos errores que ya se cometieron en otros países y que incluso varios de estos países ya reconocieron dicho error.

CONSIDERACIONES:

1º- El enumerar con nombres de razas caninas como que son las potencialmente peligrosas, lo único que genera en cualquier sociedad es **confusión** y sobre todo **alarma social** y esto a su vez origina muy negativamente enfrentamientos de todo tipo entre los amantes de los animales por un lado, y por otro lado con los que no lo son y también con los ciudadanos que poseen “Mentalidad de titulares”, creyendo a ciencia cierta que solo agreden a las personas una serie de razas caninas, que casualmente son aquellas razas que son las únicas que interesan a algunos medios de comunicación, pues sabemos a ciencia cierta, que las agresiones que producen otras razas de perros con daños considerables hacia las personas, no se hacen eco de ellas, por no haber sido protagonizadas por perros que están incluidos en la dichosa “lista de razas peligrosas”. Esta **alarma social**, conlleva numerosos inconvenientes muy negativos para la sociedad; Agresiones físicas y psíquicas a los propietarios de perros, se fomenta los abandonos de perros, que ya de por sí eran de grandes dimensiones, se fomenta el maltrato a los perros por la gran cantidad de ignorantes y charlatanes y además de otros muchos inconvenientes, se pierden miles de empleos relacionados con el mundo canino, pues esta postura injusta, afecta ya no solo a las razas caninas catalogadas como las potencialmente peligrosas, si no también, a cualquier tipo de perro que sea mediano, grande o muy grande. De las casi 600 razas caninas que existen en el mundo, más de 400 son grandes o muy grandes y ante todo hay que destacar que **la fortaleza de un perro, el que sea, no es sinónimo de agresividad**, todo depende de la educación y el control que le proporcione su propietario y debemos recordar, que las agresiones de perros hacia personas no es cosa de ahora, como nos quieren hacer creer algunos medios de comunicación, este problema a pasado toda la vida, pasa y pasara y nosotros somos los primeros que queremos una justa y eficaz Ley, sin discriminación de razas, para que de esta manera se reduzca en lo posible estos lastimosos accidentes. Entonces, **¿No sería lo más correcto realizar una Ley que realmente fomente al propietario responsable?**, y al propietario que no sea responsable de la educación y el control de su perro que sea castigado severamente, indistintamente la raza canina que posea. Debemos recordar varios casos sucedidos que nos dan la razón, como por ejemplo, el niño de tres años de edad que murió en Barcelona hace ocho años por las dentelladas que le proporciono un cocker de ocho Kg., cuyo propietario tenía descontrolado en plena vía pública. Este cocker, si no hubiera matado ha este pobre niño, pudiera haber producido algún accidente de tráfico por estar descontrolado por su propietario irresponsable, como cientos de casos que han sucedido y continuaran sucediendo de perros, que sus propietarios irresponsables llevaban sueltos cerca de carreteras o autopistas, produciendo accidentes mortales y la culpa no es del perro y ni mucho menos de la raza canina a la que pertenecía, el único responsable y culpable es el propietario irresponsable. Con esto queremos decir que, o todas las razas de perros y sus cruces son peligrosas, o por el contrario no lo es ninguna, todo depende de su propietario.

2º- Según las estadísticas de varios países, en lo referente a muertes de personas agredidas por perros, precisamente las razas que se enumeran en la lista ayer elaborada, son las que menos aparecen y en el caso de los American Pit Bull Terrier, ni siquiera aparece, pero aunque apareciese, nos daría igual, pues todos son perros, o sea, de la “especie canina”. Por el contrario y según las estadísticas oficiales de varios países, el Pastor Alemán, es la raza canina con bastante diferencia al resto, que más mata a personas, pero como Manuel Martín Rodríguez fue **la “persona” que realizó la lista de razas como las peligrosas** y luego entrego a las Administraciones como tales, es criador de Pastores Alemanes de toda la vida y además es el presidente del club español del Pastor Alemán y de la sociedad canina de España, no lo incluyo, por que todo esto fue una maniobra bastarda por parte de este personaje para quitarse la competencia de un plumazo. Es más, este individuo también se rebajo a realizar una lista de las razas más buenas y sociables, ustedes se podrán imaginar la raza que coloco en primer lugar, efectivamente, el Pastor Alemán, y después del Pastor Alemán, las razas que crían sus amigos de la sociedad canina. De todos es sabido, que el Pastor Alemán desde hace siete años hacia atrás, era la raza con mas popularidad y ventas del mercado español y desde hace siete años hasta hoy en día, justamente el Pastor Alemán fue desbancado en popularidad y ventas precisamente por las razas que este individuo tacho como las peligrosas, para así, de esta sucia manera, volver a recuperar el predominio en popularidad y ventas del Pastor Alemán, pero la verdad, es que habiendo realizado esta bastarda actuación este individuo, ha tirado por los suelos de nuestro país a todo el mundo del perro en general, no sabiendo a ciencia cierta si algún día se podrá recuperar. Todos estos datos, los

denunciamos no por hacer daño a otras razas de perros, todo lo contrario, más bien, para abrir los ojos a los ciudadanos de toda esta gran injusticia discriminatoria y racista, que estan sufriendo los más débiles, los perros en general. Lo más lamentable de todo este asunto, es que después de haber asesorado y denunciado esta bastarda trama económica desde la Federación Internacional del American Pit Bull Terrier (puedo presentar los escritos firmados por este individuo, tachando a una serie de razas caninas como las peligrosas y que entrego a las administraciones, lo que demuestra nuestras denuncias), a todas estas administraciones, al final dan por buena la lista de las razas peligrosas que les facilito en su día este personaje. Con esta increíble y negligente actitud por parte de las administraciones, es lo que proporciona el fundamento y dar pie a los medios de comunicación, para solo centrarse en informar sobre las agresiones que realizan las razas de esta injusta “lista de razas peligrosas”, no dando por interesantes las muchas agresiones que realizan las demás razas de perros. A su vez, como los medios de comunicación tienen el fundamento de creer que existen “razas peligrosas”, al habérselo hecho creer estas “administraciones”, ellos son los que se encargan de hacérselo creer a la sociedad. La verdad, es que si los ciudadanos españoles tuvieran constancia de esta actitud bastarda, por parte de este individuo y que las administraciones publicas hubieran dado, como realmente lo han hecho, por bueno el asesoramiento de este personaje, estarían totalmente desconcertados ante esta injusta y lamentable situación que estamos sufriendo los amantes de los perros y de los animales en general, recordándonos a los que conocemos lo sucedido, a un nuevo **holocausto**, pero esta vez en torno a los perros.

3º- El tema de las licencias, que dicen que los propietarios de estas razas calificadas injustamente como las peligrosas tienen que solicitar, es algo bastante absurdo, pues por poner un ejemplo, en una familia compuesta de seis miembros y uno de ellos quiere tener un perro de las razas que han tachado como las “peligrosas”, y no pudiera sacarse dicha licencia, se la sacaría cualquiera de los otros miembros de la familia para que ese miembro pudiera tener su perrito. Este tema de las licencias, dado a que hay que reunir bastantes requisitos administrativos, nos da por pensar que con toda seguridad será todo un muy buen negocio para las administraciones y estas lo saben muy bien. Por favor, que queremos, ¿solucionar problemas, o hacer negocio con los débiles?.

4º- Existen cientos de perros de todas las razas que han tachado como las “peligrosas”, que realizan labores sociales como por ejemplo; -Perros lazarillos para invidentes y sordos, -Perros de rescate y salvamento de personas, -Perros de terapias psíquicas y físicas, -Perros de terapias con ancianos y niños deficientes mentales, etc. Según lo que ha aprobado en el día de ayer el Consejo de Ministros, todos estos perros de estas razas caninas, que vienen desarrollando tan positivamente para la sociedad estas labores tan humanitarias y necesarias, a partir de hoy ya no lo pueden desarrollar, puesto que todo este tipo de personas que se relacionan con estos animales, son discapacitados físicos y psíquicos. Además, en concreto a la raza canina American Pit Bull Terrier, por desarrollar tan positivamente estas labores sociales, se la ha catalogado oficialmente como “Raza Canina muy Beneficiosa para la Humanidad”.

5º- ¿Cómo quiere el Consejo de Ministros no perder la credibilidad ante la sociedad española, cuando no hace mucho tiempo nos decían a todos los ciudadanos españoles, que eran 14 las razas caninas las peligrosas y ahora nos dicen que solamente son ocho?, que ocurre, ¿qué de la noche a la mañana seis razas caninas antes eran peligrosas y ahora son muy buenas?. Perdónenme, pero esto no tiene ningún rigor científico ni zootécnico y ningún fundamento y lo único que viene a demostrar es lo bastante perdidos que nuestros Ministros están, por lo menos en el tema canino. **¿No será que todo este asunto se les ha ido de las manos y se les ha convertido en una patata caliente, la cual, quieren quitarse de en medio con esta absurda Ley y así complacer a los ignorantes con “mentalidad de titulares”?**

6º- Con esta desafortunada aprobación por parte del Consejo de Ministros, lo único que se conseguirá, es que paguen todos los justos por unos pocos pecadores, por que si a esos pocos pecadores les impiden tener perro, se apoderaran de un ladrillo, un cuchillo, o un simple destornillador, para hacer el daño que se hayan propuesto. **Todo es tan simple como controlar y sancionar severamente a los propietarios**

irresponsables, e incluso cuando se haya puesto de manifiesto, realizar una lista de propietarios irresponsables de perros, que no se les permita poseer un perro jamás, sean de la raza que sean, pues hasta los cocker, caniches y todo tipo de perros pequeños en manos de propietarios irresponsables, han llegado a matar físicamente a niños.

Cuando algún que otro país, el que sea, también realizaron en su día listas de razas como las “peligrosas”, es por que se han dado prácticamente los mismos acontecimientos que los que se han dado en España y les acabo de informar. Cabe destacar, que la mayoría de las personas que dirigen la cinofilia en la mayor parte de los países, son grandes aficionados de toda la vida de la raza Pastor Alemán, y estas mismas personas, son las que para quitarse de en medio la competencia, realizan las listas de razas como las “peligrosas” y luego entregan a las diferentes administraciones de sus correspondientes países. Por esto mismo, en estos países y dentro de esas listas de razas como que son las “peligrosas”, **nunca coinciden en nombrar a las mismas razas**, pues para incluir el nombre de razas como las “peligrosas” en la dichosa e injusta “Lista Negra”, depende de la competencia en popularidad y ventas que tengan en ese momento con respecto al Pastor Alemán. También depende, en si una u otra raza a la hora de incluirla en la “Lista Negra”, es autóctona del país en cuestión, pues si lo fuere, de seguro que no la incluirían.

Todo esto que les estoy informando, ustedes lo pueden estudiar y comprobaran que esto de las “Listas Negras” de razas como las “peligrosas”, no tiene ningún fundamento científico y ningún rigor zootécnico que lo avale, es más, las personas realmente capacitadas para asegurar si realmente existen razas de perros como “peligrosas”, afirman exactamente lo que nosotros, **que no existen**. Estas personas, son tituladas en el tema canino y han estudiado para ello y no se les ha tenido en cuenta en absoluto para el buen asesoramiento canino. Estas personas, entre muchos otros son; Etólogos, Catedráticos especializados en genética animal, las Asociaciones Veterinarias A.M.V.A.C. y A.C.V.A.C. de Madrid y Barcelona, Naturalistas, Criadores caninos, Gerentes de residencias caninas, Protectoras de animales, varios Organismos de reconocimiento Internacional, etc. etc.

Con estas observaciones que hemos realizado en la Federación Internacional del American Pit Bull Terrier. (F.I.A.P.B.T.), lo único que tratamos es poner un poco de cordura y sentido común en todo este alboroto, además, realizando correctamente la Ley, para todos los propietarios de perros sean de la raza que sean, o como si son mestizos, **con toda garantía se dará una mayor protección a los ciudadanos y a la vez también se dará una mayor protección a los perros**, acabando con las consecuencias negativas de la alarma social, las cuales, son muchas y de todo tipo. Existen perros peligrosos, en eso estamos de acuerdo, pero no razas caninas. ¿Cuántos perros peligrosos existen?, tantos como propietarios irresponsables, pero de todas las razas y mestizos. Entonces, la Ley debe estar en todo momento encaminada **en fomentar al propietario responsable de perros**, sean de la raza que sean. Desde la F.I.A.P.B.T., no queremos dar la sensación de que estamos en contra de las regulaciones en torno a los perros, todo lo contrario, somos los primeros que queremos que se regule y legisle en este tema, pero de la manera más adecuada y de igual manera para toda la especie canina y sus propietarios, con los mismos derechos y los mismos deberes, sin discriminación ni racismo, es exactamente igual que en las diferentes razas de la especie humana..

Sin otro particular, me despido animando a los propietarios de perros y a los amantes de los animales, que se aferren y luchen por sus mascotas como si de sus hijos se trataran, no dejándolos de lado e indefensos ante las injusticias de esta vida, **ellos nunca lo harían con nosotros**, pues debemos recordar, que **los perros son el mejor amigo del hombre desde los comienzos de la humanidad**.

Mariano Peinado Izquierdo

Presidente de la Federación Internacional del American Pit Bull Terrier

LA UNICA RAZA PELIGROSA, ES SIN DUDA ALGUNA, LA RAZA HUMANA.

Desde la Federación Internacional del American Pit Bull Terrier, queremos informar a todos los amantes de los perros y animales en general, lo que ha ocurrido, para entre todos luchar contra la discriminación, racismo y la gran injusticia que se ha cometido en contra de toda la especie canina en general y en especial en contra de ocho razas caninas en España, para que sean exterminadas de una manera muy diplomática, cuando se dictaminó por el gobierno Español, la Ley del 22 de Marzo de 2002, a lo cual, si los que nos consideramos amantes de los animales no hacemos nada por evitarlo, estas ocho razas caninas lamentablemente en pocos años estarán vistas para sentencia, o sea, erradicadas y exterminadas del territorio Español y los demás perros en general, estarán sufriendo las consecuencias negativas de todo tipo durante muchísimo tiempo. Además, en este injusto Real Decreto en contra de los perros en general, nos dice que el señor Ministro de Agricultura, Pesca y Alimentación, **puede incluir cuando él quiera** los nombres de más razas caninas como **peligrosas**, e incluso, este Real Decreto miente cuando afirma que para desarrollarlo han sido consultadas las entidades representativas del sector canino. Las entidades representativas del sector canino no solo no han sido consultadas, si no que afirman lo que todos nosotros ya sabemos, que **NO EXISTEN RAZAS CANINAS PELIGROSAS**, y dicen que todo depende de la educación y control que le proporcione su propietario, independientemente la raza o el perro que posea, ya que la fortaleza de cualquier tipo de perro, sea de la raza que sea, **no es sinónimo de agresividad. Mañana le puede tocar este injusto calificativo de peligroso, a muchas razas caninas, e incluso a la raza de tu perro.**

Todos aquellos que realmente se consideren amantes de los perros y de los animales en general, ya sean particulares, Clubes o Asociaciones de razas caninas, protectoras de animales, Colegios Veterinarios, etc., etc., no tendrían que pasar por alto esta injusta y discriminatoria Ley, la cual, no posee ningún tipo de rigor científico ni zootécnico que la avale, el único rigor que posee, es el quitarse de en medio a los pobres perros que pertenecen a cualquiera de estas ocho razas caninas y sus cruces, complacer a los ciudadanos con “Mentalidad de Titulares” y complacer los intereses económicos de algún que otro presidente del Pastor Alemán.

Las personas capacitadas para afirmar y catalogar si realmente existen razas caninas como peligrosas, no han sido consultadas, pues ellos mismos alegan lo que nosotros, que **NO EXISTEN RAZAS CANINAS PELIGROSAS**, todo depende de la educación y el control de su propietario. Entonces, ¿Por qué en la Ley se han limitado a discriminar razas y no en fomentar al propietario responsable de perros, indistintamente de la raza que sean?

Esta gran injusticia, que se ha cometido en España en contra de todos los perros en general, lo he denunciado al Defensor del Pueblo, al Presidente del Gobierno, al Presidente de la oposición, al Defensor del Pueblo Europeo, al Presidente de la Comisión de Peticiones del Parlamento Europeo, Don Romano Prodi, a los medios de comunicación, y un largo etc., pero conociendo como trabajan estas Instituciones, no os hagáis ninguna esperanza, pues estoy convencido de que no harán absolutamente nada por remediarlo, pues los que poseen el poder, se respaldan unos otros en contra del débil. Prueba de ello, es que después de haber denunciado y demostrado a todas las Instituciones Nacionales e Internacionales competentes en este asunto, la trama económica que desarrollo el personaje llamado Manuel Martín el 1 de Febrero de 1999 (el cual, posee bastantes influencias y poder), cuando creo y entrego al Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, la lista de razas como las peligrosas y el 15 de Febrero del mismo año, hizo lo propio con la Comunidad de Madrid y más tarde con las demás Administraciones de nuestro país y SIEMPRE para beneficio propio, y además, demostrando a estas Administraciones también la no existencia de razas caninas como peligrosas, al final dan la razón al poderoso, que no es otro que uno de los suyos y todo esto en detrimento y perjuicio del débil e indefenso, los perros en general.

Lo que en un momento dado podría ayudar bastante a la defensa de los perros en general, sería que la sociedad española conociera lo que ha ocurrido y los que estamos sensibilizados en defenderlos corriéramos la voz de lo ocurrido, en aquellos sitios que creamos oportunos, como por ejemplo; foros

en Internet, paginas web, enviando mails los medios de comunicación, clínicas veterinarias, Organizaciones e Instituciones que tengan relación con los perros, etc.etc. Toda esta información de lo ocurrido, podéis recopilarla en nuestra pagina web.

Recordad, todos los que vamos a defender a los perros, trabajar sin prisas pero sin pausas.

Todos aquellos que quieran consultar lo que sea, referente a este asunto, podéis comunicárnoslo por mail a la siguiente dirección; f.i.a.p.b.t.@terra.es

Mariano Peinado
Presidente de la F.I.A.P.B.T.

ALGUNS ERRORS SOBRE AGRESSIONS, GOSSOS DE BARALLA I TREBALLS DE DEFENSA

Jesús Guzmán Ortega

Exposaré a continuació les línies de base que motiven la majoria de les agressions que per la seua intensitat produeixen danys desproporcionats i causen efectes normatius o legislatius inútils, derivats de la confusió que respecte d'això manifesten les opinions abocades en els mitjos de comunicació per l'opinió pública.

Si fins a cert punt és comprensible felicitat confusió és inexcusable i a vegades bascó, allò que s'ha manifestat per la majoria de professionals canins que són invitats públicament a expressar-se respecte d'això.

Es pot entendre que criadors, comerciants i fins i tot alguns veterinaris cometen errors d'embalum. Però que un ensinistrador o com ara es donen a cridar alguns, "educadors o psicòlegs canins" es permeten la llicència de dir les bestieses que s'escolten respecte d'això, no sols provoca la vergonya aliena d'altres sinó dóna el to del que tenim en la professió.

Exposaré les tres idees que sustenten els errors més oïdes respecte d'això.

1è. - "ELS GOSSOS DE BARALLA SÓN AGRESSIUS"

Perquè un gos pugua ser usat en baralles no pot ser agressiu. Dit d'una altra manera, l'agressivitat és un

obstacle per a la baralla.

El gos de baralla el fa per mecanismes de presa no de defensa.

La base de l'agressivitat és la por i aquest suscita **inhibiciones*** en l'individu que la manifesta. Inhibicions que no han d'existir perquè un exemplar siga "bo" barallant.

Els individus que són poregosos o presenten símptomes de por (base de l'agressivitat) són rebutjats pels delinqüents que es dediquen a les baralles de gossos. Però açò no significa que els sacrifiquen, sinó que els embenen o regalen, passant a engrossir la llista de gossos de companyia.

Quan l'agressivitat es desencadena en aquests individus, en mancar d'un adequat nivell d'inhibicions, es produeix una successió massiva d'estímuls que condueixen a una orgia de manifestacions agressives concretades generalment en mossegades de la potència que pot desenvolupar un gos especialitzat en això.

*inhibiciones.

És sabut que en la conducta del cànid podem trobar frens o limitacions a determinades pautes de la dita conducta. Aquests frens poden ser heretats específicament o apresos.

És el cas pel qual qualsevol cànid son estableix un límit en l'agressió a un altre individu de sexe contrari o a un cadell.

En determinades races com el pit bull, la selecció del criador en nom de la baralla comporta premiar els individus que manquen d'inhibicions o frens en el moment de la lluita.

En el curs d'una baralla d'aquests gossos, si l'oponent se situa en posició de submissió o es lamenta, la qual cosa en la majoria dels cànids significaria un fre a l'agressió, no suscita cap inhibició en l'agressor.

No podem oblidar que la defensa en els cànids mai comporta la mort directa de l'agressor. Només es pretén repel·lir a l'agredit.

2è. -"ELS GOSSOS ELS ENSINISTREN PER A DEFENSA I ES FAN AGRESSIUS"

L'ensinistrament de gossos per a defensa no augmenta la seua agressivitat sinó que la canalitza. Açò que és conegut per qualsevol que hi haja "observat" treballs de defensa, és desconegut per altres que pressuposen en la seua ignorància tot el contrari.

De forma semblant, quan el xiquet acudeix a arts marcial no es fa agressiu sinó que canalitza la seua impulsivitat de forma ordenada.

Si un propietari irresponsable li encarrega un treball de defensa a un aficionat o li demana als coleguis que li "toquen" al gos, potser al màxim aconseguisca un gos empenyat tendent a agredir a tot el que el molesta.

Això res té a veure amb l'ensinistrament d'un gos de seguretat o esportiu.

3è. "ELS GOSSOS AGREDEIXEN PERQUÈ NO SE ELS TRÀFIC AMB AFECTE"

La causa principal d'agressions en l'àmbit familiar, "al propi amo" es deu a la dominància per

competència.

Açò en la majoria dels casos es fa extensiu als desconeguts.

Dites reaccions agressives s'alimenten per un gos d'acusat rang dominant i afecte, molt d'afecte.

La naturalesa jeràrquica dels cans els impulsa en major o menor grau a situar-se o escalafonarse.

El principal recurs amb què compten els gossos per a aquesta imperiosa labor és la força.

Per tant, si tenim un individu d'acusada dominància, a què a més d'estar cuidant-lo amb la major atenció ens vam mostrar entregats a la seua adoració contínua i mai vam emprar la força amb ell, haurem apostat per convertir-lo en un tirà que probablement a partir dels tres anys decidisca "posar-nos en el nostre lloc".

Si aquesta reacció li ocorre a un gos de baralla insegur, ara podem comprendre que sense els adequats frens naturals (inhibicions), l'agressió pot ser dramàtica.

ALGUNES CONCLUSIONS

Al meu entendre, les actuacions legislatives han d'estendre a la prohibició i eliminació de les races que incideixen contínuament en actuacions agressives d'aquesta índole.

Amb la moralina de la nostra societat i l'ús tall delictiu que es dóna majoritàriament a alguna d'aquestes races, no hi ha cabuda per a aquests animals.

Fa pocs anys, quan un gos agredia al marge del sentit comú - fora del seu territori, a xiquets, ancians, etc.

-, aquest era immediatament sacrificat. I no perquè fora "bo o roïn" sinó, expressat en termes etològics, no eren conductes reeixides.

En la humanització a què sotmetem els gossos vam aplicar consideracions que justifiquen dites agressions i com a solució general s'endossa el problema regalant el gos problemàtic.

Alguns criadors hauran d'adonar-se que en contra del seu negoci o la seua irresponsabilitat hi ha factors que impedeixen popularitzar algunes races.

I si intenten, cas del Rotweiler, suavitzar el caràcter en nom de possibilitar una venda massiva, el resultat pot ser una ingent quantitat d'exemplars tímids que perdran aquesta timidesa davant d'un xiquet o un ancià dèbil i Oh sorpresa!

Mai l'hagués imaginat! Amb com és d'afectuós el gosset quelcom li haurà fet el xiquet quan l'ha matat!

Cap professional de l'ensinistrament discuteix la inutilitat d'aquestes races per a tasques de defensa en un altre nivell que no siga el dissuasori.

I molts, per a açò no cal ser professional de res, vam pensar que el repertori de races o les seues barreges és tan ampli com per a poder elegir de company a un altre tipus de gos, anem, a un gos.

RAZAS MUY PELIGROSAS

Los ataques de perros han causado 11 muertos en España desde el año 2000

Efe. 08.06.2006 - 19:09h

Los ataques de perros a personas han **causado once muertos desde el año 2000**, [el último de ellos anoche en Tenerife](#), donde un perro American Staffordshire Terrier, raza incluida en las potencialmente peligrosas, mató a una mujer de 50 años.

La inmensa mayoría de las muertes son [provocadas por razas catalogadas como peligrosas](#) o cruces de razas peligrosas.

18 de marzo de 2000

Un **bebé de veinte meses fallece** a consecuencia de las mordeduras de un perro de raza "Stafford", propiedad de un amigo de sus padres al que visitaban en su casa de Gran Canaria.

28 de junio de 2000

Un hombre de 79 años fallece a causa de las heridas que le había causado el ataque de un **perro de raza "husky" siberiano** cuando paseaba por una finca de su propiedad, situada entre los términos municipales de Valencina y Gines (Sevilla).

1 de noviembre del 2001

Un vecino de Ribeira (A Coruña), de 52 años, muere a causa de las mordeduras de su perro, que intentó socorrer con su boca a la víctima después de que éste sufriera una caída.

Marzo de 2002

Un anciano de 81 años, vecino de La Coría, en Gijón, sufre la amputación de los dos brazos y posteriormente fallece tras ser **atacado por tres perros de un vecino** que escaparon del terreno en el que permanecían encerrados.

Octubre de 2002

Un hombre de 29 años sufre la amputación de las dos piernas y un brazo, y días después muere, tras ser atacado por dos perros, **cruce "rotweiler" y mastín**, que custodiaban un terreno de Carcaixent (Valencia), donde la víctima entró supuestamente a robar.

9 de septiembre de 2003

Un hombre de 30 años muere por las heridas que le causaron tres perros, **mastines napolitanos**, que custodiaban un desguace de la localidad malagueña de Mijas, donde la víctima entró presuntamente a robar.

Octubre de 2003

Un dogo alemán acaba con la vida de un **bebé de 20 meses** en una finca particular en Calzada de Calatrava (Ciudad Real).

Julio de 2004

Un hombre fallece tras ser atacado por su perro, de **raza pit bull**, en su domicilio familiar de la localidad valenciana de Benifaió, y un mes después una niña de cuatro años muere tras ser atacada por dos perros, un "ca de bestiar" y un "boxer" mezclado con pastor belga, en el domicilio de sus tíos en Lluçmajor (Mallorca).

Junio de 2005

Una niña de dos años fallece en Sitges (Barcelona) a consecuencia de las graves heridas producidas por un **perro de raza akita inu**, que la mordió en el cuello y la cabeza, mientras que el último caso fue el que se produjo ayer en La Laguna (Tenerife), donde falleció una mujer por las mordiscos de un perro, propiedad de su hijo.

La legislación vigente

El Gobierno aprobó el 22 de marzo de 2002 un Real Decreto que desarrollaba la **Ley de Tenencia de Animales Potencialmente Peligrosos**, de 1999, y establecía el catálogo de perros peligrosos, entre los que se incluyen las razas Pit Bull, Staffordshire Bull Terrier, **American Staffordshire Terrier**, **Rotweiler**, Dogo Argentino, Fila Brasileiro, Tosa Inu, Akita Inu y sus cruces.

MARTA LEÓN. PROFESORA DE VETERINARIA DEL CEU

«Los perros atacan más por la tarde y en verano»

M. F.. 27.04.2006

La profesora de la Universidad Cardenal Herrera-Ceu Marta León ha estudiado más de 10.000 partes de mordeduras de Valencia y Alicante (los centros sanitarios rellenan un parte y, todos ellos, se centralizan en el Departamento de Salud Pública) de 1996 a 2000.

Así que conoce a la perfección el perfil del can y su víctima.

¿Cuándo y a quién suelen atacar los perros?

Suelen morder en verano, los fines de semana y por la tarde. Gran parte de las agresiones se producen cuando ambos están jugando y la víctima suele ser varón, menor de 14 años y es el dueño del perro.

Así que los perros no sólo muerden a extraños...

La gente piensa que las agresiones ocurren en la calle (un 50% se dan en espacios públicos), pero buena parte se dan en propiedades privadas y hacia sus propios amos.

¿Hay alguna raza que sea especialmente agresiva?

Un alto porcentaje de los ataques fue obra de pastores alemanes (en correcto estado de vacunación y con propietario). Los perros agresores tenían menos de tres años y un 64% eran machos. Además, agredieron a las personas que convivían con ellos.

Entonces, ¿qué hay de las razas peligrosas?

Tienen más riesgo de producir una agresión que otras razas, pero hemos detectado que sólo son responsables directas de un ataque en una proporción muy pequeña.

¿Cómo se podrían prevenir estos ataques?

Además de educar a los perros en general, también habría que informar y educar a la población y, sobre todo, a los niños y dueños de perro.

Bio

Tiene 32 años, nació en Pamplona. Licenciada en Veterinaria por la Universidad de Zaragoza. Su tesis trata del comportamiento canino.

Herido un niño malagueño de cinco años tras ser atacado por dos perros de su familia El padre fue el que consiguió separar a los canes del pequeño

Málaga | 14/09/2008 |

Un niño de cinco años de edad resultó herido en la noche de ayer después de sufrir en su propia casa un ataque por parte de dos perros, de la raza rottweiler, y que pertenecen a la familia del pequeño. Los hechos tuvieron lugar en una vivienda de una urbanización de la localidad malagueña de Alhaurín de la Torre, cuando los canes se abalanzaron sobre el menor, realizándole mordeduras en la cara, la cabeza, las piernas y la espalda.

Al parecer, según publica el diario *Málaga Hoy*, el padre del niño fue el que consiguió separar a los perros del pequeño, mientras que sanitarios del centro de salud de la localidad le prestaron los primeros auxilios.

Tras esta primera cura de urgencia y ante la gravedad de las heridas, los sanitarios se pusieron en contacto con el Servicio de Emergencias Sanitarias 061, quienes trasladaron al niño al Hospital Materno Infantil de Málaga.

Perro pitbull atacó a un niño dentro de su casa

Mayo 15, 2008

El animal era la mascota de la familia del menor, quien sufrió heridas en la mejilla.

Jorge Villamar Sorroza, de 2 años y medio de nacido, siempre ha sido un niño muy inquieto y juguetón, según recuerda su mamá, Fátima Sorroza.

Sin embargo, el pequeño no podrá ni siquiera moverse libremente en los próximos cuatro días, tiempo que deberá permanecer internado en el hospital Roberto Gilbert Elizalde. Esto, después de que el pasado martes fue atacado por su mascota, un perro tipo pitbull.

El hecho ocurrió alrededor de las 09:30 en la casa del menor, ubicada en la manzana A de la cdla. Brisas del Norte.

Según los familiares de la víctima, el ataque se produjo porque el pequeño se acercó al can y cogió la tarrina donde el animal tenía su comida.

“El perro se enfureció y se lanzó sobre Raúl”, dice Sorroza, quien señala que al oír los gritos del menor, ella y su suegra salieron corriendo a la sala y juntas lograron liberar al niño.

“Mi suegra agarró de la cabeza al perro y yo tuve que esforzarme por quitarle los colmillos del rostro de mi hijo”, agrega.

Tras la agresión, el pequeño fue trasladado de emergencia al hospital Roberto Gilbert, donde se le practicó una cirugía facial a las 17:00. La operación culminó cerca de las 22:00.

Por las mordidas del perro, el menor sufrió heridas superficiales en la mejilla izquierda, por la ceja y el mentón. Además se le suturaron catorce puntos en el lado derecho de la cabeza, por el golpe que tuvo al caer al ser empujado por el can.

CUIDADOS

Sorroza indica que el perro nunca había atacado a nadie, pues siempre permanecía encadenado afuera de su vivienda. “El día que lastimó a mi hijo, lo metimos a la casa porque hacía mucho calor afuera”, señala la mujer, quien informa que el can se lo regalaron hace un año.

Dice que desde que está en su vivienda, el animal no ha sido vacunado contra la rabia, por lo que hoy se tiene previsto iniciar la aplicación de las dosis antirrábicas al pequeño.

En tanto, la mascota fue llevada al departamento de Zoonosis de la Dirección de Salud.

Un médico del hospital Gilbert, quien no se identificó, afirma que este tipo de casos son muy frecuentes. “Los padres no se dan cuenta de que al tener un perro pitbull o un bóxer están arriesgando la integridad de sus hijos, porque son los niños las principales víctimas”, expresa el galeno, quien opina que se debe prohibirse tener este tipo de animales en casa.

Sin embargo, la única ordenanza que hay al respecto es la que establece que perros o gatos no pueden deambular libremente, que deben portar un collar, estar vacunados y que sus dueños no deben permitir que ensucien calles, plazas y parques con sus deposiciones.

CRONOLOGÍA: Ataques de perros

2002, octubre 16

Milton Viteri Ríos denunció que sufrió cortes y desgarramientos en brazos y piernas cuando lo atacó un perro pastor alemán en las calles 42 y la J, suburbio.

2004, octubre 17

En Manuel de J. Calle, Cañar, sufrieron heridas graves César Matute, de 60 años, Luisa Torres de 64 y Johanna Palaguachi, de 18, al ser atacados por un pitbull.

2006, enero 7

El rostro del niño Elías Bustos Gurumendi, de 4 años, fue desfigurado por un perro pitbull que lo atacó mientras jugaba en Los Vergeles, en el norte de Guayaquil.

2007, octubre 12

El menor J.G.A.A., de 13 años, fue mordido en el cuello por un perro pitbull cuando recogía una pelota en la 28 y la E, en el suburbio oeste.

2007, noviembre 15

Víctor Hugo Guerra Samaniego perdió el dedo meñique de la mano izquierda cuando fue mordido por un perro pitbull al arrimarse a una vivienda de Gómez Rendón y Lizardo García.

¿Por qué los perros muerden a los niños?

4 Octubre 2007

Investigadores estadounidenses han descubierto que los perros enviados a las clínicas tras morder a un niño no tienen problemas de alimentación, sino que sufren molestias médicas dolorosas o trastornos del comportamiento.

El estudio, publicado en la revista [Injury Prevention](#), mostró también que dos tercios de los perros que muerden a niños, nunca habían mordido a otro niño con anterioridad. Las estadísticas de los Centros para el Control de Enfermedades y Prevención de Emergencias muestran que los niños con edades inferiores a los 14 años suponen el 42% de los ingresos hospitalarios por mordedura de perro.

Investigadores de la Universidad de Pennsylvania estudiaron las circunstancias que rodearon a 111 casos de mordeduras de perro y descubrieron que los niños pequeños tienen más posibilidades de ser mordidos cuando los perros sienten que su comida o sus juguetes se encuentran amenazados. Los niños mayores sufren más a menudo mordeduras de perro relacionadas con comportamientos territoriales.

Los investigadores observaron que tres cuartas partes de los perros exhibían ansiedad cuando sus dueños les dejaban solos o cuando se les exponía a un nivel muy alto de ruido. La mitad de los perros tenían problemas médicos, los cuales afectaban principalmente a los huesos y la piel.

Los autores del estudio opinan que las muestras de miedo podrían señalar una tendencia hacia la respuesta agresiva del animal cuando se le enfrenta con lo que se percibe como una amenaza, y los niños pequeños a menudo son ruidosos y se mueven de forma poco predecible, aspectos ambos que atemorizan a los perros que sufren de ansiedad.

Muere un hombre atacado por su perro en Málaga

Un mastín le atacó al hombre cuando pretendía darle de comer 04/12/2008

Muere un hombre al ser atacado por su perro en Cañete la Real, Málaga
EFE

Un hombre de unos 40 años falleció en **Cañete la Real** (Málaga) a consecuencia de las heridas que le causó su perro, un mastín que le atacó cuando fue a alimentarlo, según han informado hoy a Efe fuentes del servicio de emergencias 112 y de la Policía Local.

La víctima, cuyas iniciales son J.M.F., vecino de Cañete la Real, acudió anoche a una nave del municipio situada en la calle Ronda, donde estaba el animal.

Al parecer, el perro se abalanzó sobre el hombre y le mordió, sin que los efectivos sanitarios pudieran hacer nada por salvarle la vida.

Martes, 12 de marzo de 2002

El 'pitbull' que causó la pérdida de los brazos a un hombre de 82 años está sin censar

JAVIER CUARTAS | Oviedo

El *pitbull* que el pasado fin de semana atacó a un hombre de 82 años en Gijón (Asturias), al que fue necesario amputarle ambos brazos a causa de las gravísimas desgarraduras sufridas, no está censado, como es obligatorio. El perro no figura ni en el censo municipal de Animales Potencialmente Peligrosos, como exige el Real Decreto de 23 de diciembre de 1999, ni en el de animales de compañía. Según el concejal socialista Manuel Faustino García, el Ayuntamiento gijonés tampoco tiene conocimiento de los otros dos ejemplares de la misma raza que posee su propietario, J. N.M.M., de 42 años, en la finca de La Coría (Ceares), en el área rural de Gijón donde se produjo el ataque.

El herido, Gumersindo Álvarez Fano, trabajador jubilado de la empresa siderúrgica Aceralia, permanecía anoche en estado muy grave en el Hospital Central de Asturias, en Oviedo, aunque evolucionaba de forma favorable, informaron ayer fuentes sanitarias. El paciente se encuentra en el servicio de reanimación, está sedado, precisa ventilación mecánica y aún desconoce las graves amputaciones sufridas. El perro, un ejemplar de cuatro años, fue incautado ayer por la Policía Local de Gijón y trasladado a la perrera municipal, donde permanecerá a la espera de lo que decida la autoridad judicial.

Dentelladas en el jardín

El *pitbull* saltó el cierre de la finca en la que se hallaba en libertad y se introdujo en la colidante, propiedad de la víctima, a quien atacó a dentelladas cuando éste segaba el jardín de su casa. El perro ya había sido denunciado por otro vecino de la zona a causa de una mordedura en un brazo; el Ayuntamiento nunca tuvo conocimiento de tal hecho, aseguró ayer el edil.

La esposa del herido, Amelia Canal, asegura que su marido ya había advertido al propietario del animal de que no deseaba que tuviese sueltos a sus perros. Varios vecinos aseveran que los animales habían protagonizado fugas anteriores. Su propietario aseguró, por el contrario, que los perros están habitualmente encerrados y que el que causó la agresión se escapó cuando uno de sus dos hijos fue a darle de comer.

El Principado de Asturias carece de una ley propia y específica sobre protección, vigilancia y control de animales domésticos y de compañía. El Real Decreto de diciembre de 1999, invita a las autonomías a legislar sobre el particular sin carácter obligatorio. Luis Luque, de la Fundación Altarriba, defensora de los derechos de los animales, señaló ayer que 'en la práctica no se está haciendo nada, la realidad es que este tipo de perros no se registran'. Carolina Pinedo, de la Sociedad Protectora de Animales y Plantas de Madrid, añadió: 'Existen leyes pero no mecanismos de control, ni siquiera dirigidos a los criaderos de estos animales'.

LA POLÉMICA POR LOS PERROS AGRESIVOS

La policía tuvo que matar a tiros al pitbull que dejó grave a una mujer en la Barceloneta

El dueño del animal, además de no intentar retirar al perro del brazo de su compañera, agredió a los agentes que acudieron a socorrerla

LA VANGUARDIA - 04.58 horas - 17/03/2002

ALBERT GIMENO

RAFEL BOSCH

Lugar en el que fue atacada la mujer por un perro que no es el de la foto

BARCELONA. - La Barceloneta, el barrio de Barcelona en el que ayer un perro de la raza pitbull agredió a una mujer de 34 años, mantenía la tensión que se vivió en la calle Almirante Cervera al recordar cuando "Tyson" -así se llamaba el peligroso animal- se acopló salvajemente al brazo de la víctima. El perro, un ejemplar de diez meses y, según los vecinos, con precedentes de peligrosidad, no abrió la boca hasta que un agente del Cuerpo Nacional de Policía le descerrajó un disparo que acabó con la vida del animal.

La agredida, Mary R.A., compañera sentimental del propietario del can, había iniciado una airada discusión con su pareja, Manuel A.S., un español de origen alemán. En un momento dado de la refriega verbal, acompañada de gestos y actitudes agresivas, el perro mordió a la víctima y acabó estrujando el antebrazo de Mary con toda la fuerza de su poderosa mandíbula.

Según algunos testigos presenciales consultados por este diario, el propietario del perro azuzó al mismo para que atacara a su pareja. Varios vecinos del barrio intervinieron cuando vieron que el perro atacaba salvajemente a la mujer. Golpearon al animal con palos y barras de hierro y "Tyson", en vez de ceder en su ánimo agresor, incrementó el nivel de su ataque provocando que la víctima sufriese un importante desgarramiento muscular y una notable pérdida de sangre. Ayer por la mañana, en la confluencia de las calles Almirante Cervera y Vinaroz, todavía podía observarse restos de sangre de la víctima como del perro cuando fue matado de un disparo.

Problemas de adicción

El estado de salud de la mujer era, al parecer, muy delicado. Según confirmaron diversos conocidos de la pareja, ambos mostraban un importante grado de adicción a sustancias estupefacientes, lo que en el caso de Mary había provocado un descenso considerable de sus defensas. Ingresó en el hospital con pronóstico grave y ayer, al cierre de esta edición, había manifestado leves signos de mejoría, lo que hacía presuponer que su vida no corría peligro.

Manuel A.S. fue detenido por los agentes del Cuerpo Nacional de Policía por azuzar a su perro para que atacara a una persona, por no retirar al animal del brazo de la víctima y por agredir a los dos agentes que intervinieron en el conflicto, que resultaron con heridas leves.

Mario A.S., hermano del detenido, explicó ayer sobre la misma calzada en la que el perro de Manuel agredía a Mary que su hermano no azuzó a "Tyson". "El problema es que el perro, que es peligroso y que no llevaba bozal, vio cómo discutían airadamente Manuel y Mary y se tiró al brazo de ella." En su opinión, si "Tyson" mordió fuertemente el brazo de Mary fue porque algunos vecinos "le atizaron en la cabeza. Si a un perro de éstos le pegas se vuelve loco y ya no suelta lo que tiene entre los dientes".

En opinión de Mario, la víctima pegaba con asiduidad a "Tyson". "Dormían juntos en la misma cama, le daba patadas y a veces molestaba al animal tocándole sus partes, algo que con un perro que no es un peluche no puedes hacer."

El detenido, y su novia agredida, no tiene buena prensa en el barrio. Acusados de malvivir, de no tener oficio ni beneficio y de estar bajo el paraguas de la droga, de Manuel A.S., un ex legionario, se afirma que agredió con una barra de hierro a un hombre en el mercado de la Barceloneta hace unos meses.

Cataluña fijó por ley en julio de 1999 un régimen de tenencia, cría y adiestramiento de once razas de perros consideradas peligrosas -y los cruces entre ellas- que obligaban a sus propietarios a controlarlos y a responsabilizarse de los daños que causarían: dogo argentino, doberman, american pitbull, fila brasileiro, rottweiler, american staffordshire, bullmastiff, dogo de burdeos, mastín napolitano, perro de presa canario y tosa.

Viernes, 22 de marzo de 2002 - Actualizada a las 4:32 h.

CONSEJO DE MINISTROS

El Gobierno aprueba una ley en la que se fijan las razas de perros peligrosas

Esta medida incluye que los dueños de estos animales tendrán que obtener una licencia administrativa especial

AGENCIAS | Madrid

El Consejo de Ministros ha aprobado un decreto del Ministerio de Agricultura por el que se establece un catálogo de razas de perros potencialmente peligrosas, que regulará las condiciones para su tenencia.

Esta medida tiene lugar tras los últimos casos de agresiones de perros a personas en Asturias, Barcelona y Lleida, en algún caso instigados por sus propios dueños.

Cataluña, comunidad que aprobó la primera ley autonómica sobre perros peligrosos en 1999 incluye en su catálogo todos los canes de las razas siguientes: bull-mastín, doberman, dogo argentino, dogo de Burdeos, fila brasileño, mastín napolitano, pitbull, de presa canario, rottweiler, stafordshire y tosa japonés.

Según este decreto, la venta y tenencia de estas razas será controlada por los ayuntamientos y las comunidades autónomas, de acuerdo con una serie de requisitos.

El más importante supone que los dueños tendrán que obtener una licencia administrativa especial, que otorgarán los consistorios. Para lograrla, habrá que ser mayor de 18 años, no tener antecedentes penales y superar un examen psico-físico similar al necesario para la licencia de armas.

Los dueños de estas razas, que deben ser mayores de 16 años, deberán pasearlos y transportarlos siempre con bozal, sujetos con correas que no superen los dos metros y, en cualquier caso, nunca con correas extensibles.

Este decreto fija de igual forma que cualquier perro con más de 20 kilos de peso, cuello corto, grandes y potentes mandíbulas, de carácter agresivo, y que haya protagonizado altercados sea considerado peligroso

Viernes, 22 de marzo de 2002

Perros asesinos

MANUEL LLORIS

Manuel Lloris es doctor en Filosofía y Letras.

El día 26 de diciembre de 1999 entró en vigor la ley reguladora de la tenencia de animales potencialmente peligrosos, entre ellos, los domésticos o de compañía, 'en particular los de la especie canina, que por su carácter agresivo, tamaño o potencia de mandíbula, puedan causar daño'. Para sacar a paseo a un can 'potencialmente peligroso' habría que llevarlo sujeto a una correa de menos de dos metros y ponerle el bozal adecuado a su raza.

Esto ocurrió tras un periodo en que los perros eran todos los días noticia, y no precisamente en calidad de mejores amigos del hombre y menos todavía -creo- de la mujer. Niñas, niños y ancianos por docenas sufrían las dentelladas de estos cánidos domésticos y a buen seguro que todavía llevan las huellas, algunos en el cuerpo y todos en el alma. Menos quienes la entregaron a Dios mal de su grado, como consecuencia de la agresión. Luego, la prensa casi dejó de hablar del asunto. ¿Gracias a que la ley se estaba cumpliendo? ¿Sería tal vez que los medios se cansaron momentáneamente de la ya rutinaria denuncia? No tengo la respuesta, pero como observaron cronistas de antaño, éste es un país de muchas y magníficas leyes y por esa boca muere el pez. En los últimos años se promulgó una que regulaba la convivencia en las fincas de viviendas. Apostaría cualquier cosa a que ni los diputados que entonces sentaban sus valientes posaderas en el hemicycle se acuerdan siquiera del nombre de tan magnífica pieza legislativa. La ley sobre perros ha calado un poco más, pero tampoco es que se cumpla a rajatabla, qué va. ¿Cuántos perros potencialmente peligrosos vemos con bozal puesto? Por no hablar del resto de la normativa (Chip identificador, orines, excrementos, tarjeta sanitaria, seguro de responsabilidad civil, etc.). De modo que, con cuentagotas, reaparecen en los medios noticias de agresiones. Los repartidores de correos en zonas periféricas, hoy como ayer no las tienen todas consigo. Dueños de perros que por un descuido se dejan la verja abierta, otros que utilizan una cadena tan liviana que el animal la arranca de un tirón cuando divisa una presa. Intolerable, pero se tolera tanto que con mucha frecuencia el perro sañudo es objeto de un estudio psicológico para constatar si es indultable o no. Cuántos seres humanos corren peor suerte.

A algunos de estos perros se les somete a pruebas con el fin de que despierte en ellos vivamente el instinto atávico. Readquirida su natural fiereza, se les dedica a las peleas con sus congéneres, un espectáculo en el que cruzan apuestas y azusan simulacros de seres humanos. ¿Espectáculo clandestino? Bueno, hay una ley, pero esperpéntica. En ella se contemplan las peleas de perros como faltas, no como delitos. De modo que el dueño de uno de estos canes, si detenido en plena faena, se salta el trance con treinta mil pesetas de multa y las costas. Un juez de Carlet dictó la primera condena en España hace poco más de un año. No me suena que este dislate jurídico haya sido modificado en el tiempo transcurrido; sería un caso sin precedentes.

Las peleas de perros han servido para que especialistas del ramo y amantes más o menos exacerbados del pitbull, del rottweiler, del doberman y el resto de esta fauna, nos informen de que el perro no es malo, sino que el malo es el ser humano. Ahí está el caso de Llíria, ocurrido el pasado febrero. Un pitbull rompió la cadena (que vaya cadena), saltó la valla, se abalanzó sobre una niña y le destrozó una axila y el rostro. La víctima necesitó respiración asistida y cirugía plástica. No sé cómo le habrá quedado la cara, pero es casi seguro que esta criatura nunca se repondrá del todo del trauma. Y ahora, el escarnio. Según la ley de tenencia de animales potencialmente peligrosos, el dueño de uno de ellos debe estar en posesión de 'un certificado de aptitud psicológica'. ¿Qué diablos significa eso? ¿A qué exámenes deberá someterse un individuo sin antecedentes penales y de reconocida solvencia social para que se le detecte un desequilibrio oculto? Un sujeto que posee un rottweiler para guarda y defensa, ¿es psicológicamente apto? ¿No sabe acaso que ese mismo animal, por afectuoso y sociable que sea un día puede volverse contra su propio dueño o contra un hijito/a del dueño? No sería la primera vez que esto haya ocurrido. Yo no sabría decir si la convivencia de un número de milenios con la especie humana (no hay acuerdo sobre el número) ha modificado la herencia genética de unos animales que fueron de presa, pero los datos son los datos: ni la aptitud psicológica ni los esfuerzos físicos de un señor son garantía total de que su perro de cierta raza soltará su presa, que puede ser la hija de este señor, antes de haberla matado.

Además, qué 'aptitud psicológica' ni qué gaitas. En primer lugar, hay que conocer a fondo la conducta de un animal, que aunque instintiva, (por mucho que nos digan ahora que poseen una inteligencia plástica, valga la redundancia) no deja de tener un código ni unas alteraciones del código. Lo que significaría sencillamente, que si quiero tener perro que no sea faldero, no sólo he de ser persona equilibrada, sino poseer además un buen conocimiento de la conducta de estos cánidos. No es patochada la iniciativa del Ayuntamiento de Matadepera, donde dos pitbull a poco dejan para la sepultura a una empleada de correos. Quieren 'prohibir la tenencia de

perros de razas potencialmente peligrosas'.

Pero el problema, naturalmente, no es tanto de aptitud psicológica, de conocimiento del animal, de afecto y buenos tratos. Es de *civismo*. El pitbull de Lliria estaba negligentemente custodiado. Una buena cadena no la rompe Prometeo. Una valla alta no se la salta Lamela. Un perro sólo sale por la verja si está abierta. Si seguimos con un poco de detalle todos los casos publicados de perros agresores veremos que el acto casi siempre se produjo por dejadez de los dueños. Llevar el perro suelto o mal sujeto está en la línea de tirar un papel al suelo, arrojar al asfalto la colilla, saltarse un semáforo, etc. Eso es todo y eso es mucho, muchísimo. Hablamos, en suma, de lo que tanto se habla ahora, de educación. De ella es deficitario en alto grado este país y eso no se arregla en dos días ni en una década; antes al contrario y a horas de hoy, parece que no se ha alcanzado la cúspide de esa barbarie en tono menor sin cuya disolución no se abren las puertas de la sociedad civilizada o como quieran llamarla. A un pitbull asesino lo ponen en cuarentena. *Malum signum*. ¿Los hay reincidentes?

Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona contra el decreto sobre perros peligrosos.

06/Noviembre/2002 - ladridos.net

El Col·legi Oficial de Veterinaris de Barcelona ha presentado un recurso ante el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya para modificar el decreto sobre perros peligrosos. Los veterinarios consideran que la normativa criminaliza determinadas razas, cuando en realidad no hay especies peligrosas sino animales peligrosos. En su recurso el colectivo destaca la necesidad del control sobre la cría, importación y comercialización y sobre el adiestramiento, control sanitario y comportamental. Asimismo recomiendan regular la tutela que los propietarios deben garantizar respecto a sus derechos y necesidades básicas del animal.

Martes, 3 de septiembre de 2002

La asociación El Refugio denuncia que 5.000 animales de compañía fueron abandonados en sólo dos meses

E. B. | **Madrid**

Más de 5.000 animales de compañía vivían en familia antes de julio, pero en estos dos últimos meses han sido vistos por la calle deambulando solos o han muerto atropellados o de hambre.

La Asociación para el Bienestar de los Animales El Refugio ha elaborado un estudio que concluye que más de 5.000 animales, el 80% perros, han sido abandonados por sus propietarios en estos meses de verano. La asociación ha llegado a esta cifra a raíz de las llamadas de los ciudadanos a las protectoras de animales, así como por el número de animales que han sido llevados a sus sedes.

El Refugio ha contado con la colaboración de otras 14 organizaciones de protección y recogida de animales, que han concluido que este verano ha sido 'nefasto' por la cifra de perros, gatos y hasta loros y hámsters abandonados a su suerte.

Nacho Paunero, portavoz de El Refugio, afirma que sólo en esta asociación se han recibido una media de 30 avisos diarios en julio. Paunero añade que los animales quedan desatendidos en verano porque sus dueños se van de vacaciones. Pero este año, afirma el portavoz, hay otro motivo: la Ley de Animales Potencialmente Peligrosos, aprobada el pasado mes de junio. Esta ley establece cuáles son las razas consideradas como peligrosas (pitbull, rottweiler, dogo argentino...), así como sus características físicas (que pesen más de 20 kilogramos o que tengan la cabeza, el cuello o las mandíbulas robustas). También obliga a los dueños de estos animales a pagar un seguro y a hacerles una revisión médica.

Paunero cree que alrededor de un 10% de los animales que han sido abandonados este verano pertenece a las citadas razas. 'Los dueños los dejan porque tienen miedo, o porque no pueden pagar el seguro o el examen', denuncia. Para evitar nuevos casos de abandono, El Refugio recomienda a quien quiera comprar un animal que lo adopte, algo que puede hacer en la asociación (91 730 36 80. www.elrefugio.org).

Domingo, 27 de octubre de 2002

Un juez investiga la muerte de un perro tras ser atacado por otro de la raza pitbull

ÁNGEL ZAFRA | Madrid

Un juez investiga la muerte de un perro pastor catalán tras las graves heridas que sufrió al ser atacado por un pitbull. El pastor padeció tres feroces ataques del pitbull. La tercera vez lo retuvo entre sus dientes durante 30 minutos, lo que le causó heridas en el cuello y en el lomo que no dejaron otra opción que sacrificarlo.

El dueño de la víctima ha denunciado los hechos, que ocurrieron el pasado día 10. Fue un día nefasto para Jesús Ángel Rojas. Tuvo que sacrificar a su perro, de nombre *Jao*, un pastor catalán de 12 años, al que había criado desde cachorro. Eran las siete de la tarde y Jesús Ángel Rojas decidió sacar a pasear a *Jao*. Abrió la puerta de su casa, en el cuarto piso del número 15 de la calle de Benito Gutiérrez, en Argüelles, y se dispuso a coger el ascensor.

En pocos segundos apareció un perro de raza pitbull que bajaba del quinto piso por la escalera. El pitbull saltó contra el animal y su dueño. Jesús pudo salvarse del ataque gracias a una cazadora de cuero que llevaba puesta. *Jao* se llevó la peor parte: el pitbull atajó el cuello del animal, aunque las patadas de Jesús lo alejaron. Sin embargo, el pitbull volvió a atacar y clavó sus dientes en el lomo del otro animal. Tras 15 minutos, una patada de Jesús pudo arrancar a *Jao* de los dientes del pitbull.

La agonía

Cuando Jesús, con su perro en brazos, se disponía a llevarlo al veterinario, el otro can olió desde el quinto piso la sangre que aquél derramaba, se soltó de su dueña, que lo había agarrado tras los ataques, y se lanzó sobre el pastor catalán, arrebatándose a Jesús y tirándolo contra el suelo. La agonía de *Jao* duró 30 minutos, el tiempo que el pitbull lo retuvo entre sus mandíbulas sin soltarlo. En la acera se formó un corrillo de gente.

Unos escuchaban los aullidos de dolor de *Jao* y otros ayudaban a Jesús en sus intentos para que el pitbull soltara a su perro, medio muerto en el suelo. 'Un grupo de gente sujetó la cabeza y las patas del pitbull para que no pudiera moverse y no desgarrara el lomo de mi perro. Yo subí a casa, cogí un destornillador y se lo metí por la boca [al pitbull] para intentar hacer palanca y poder abrirsela para que soltara al mío, pero no dejaba de apretar los dientes. Le tiramos cubos de agua y hasta detergente en la boca, pero, al final, lo soltó cuando se cansó de morder', añade Jesús, y agrega: 'Alguien avisó a la policía, pero cuando llegó mi perro ya estaba suelto. Me llevaron en un patrulla a la clínica veterinaria, y mientras lo atendían, me acercaron a la comisaría a poner una denuncia'.

Ahora, un juez investiga las causas del ataque con la ley de perros peligrosos en la mano. En la Comunidad, la normativa indica que este tipo de perros, calificados como 'potencialmente peligrosos', no pueden circular por las vías públicas sin correa ni bozal y que sus dueños deben disponer una licencia que otorgan los ayuntamientos para la tenencia de animales peligrosos.

Enquestes d'internet

ENCUESTA		
¿Que opinas sobre el Real Decreto aprobado el 22-Marzo-2002 sobre perros peligrosos?		
1	Me parece muy acertado:	7,3 %
2	No estoy de acuerdo con las multas:	0,6 %
3	No estoy de acuerdo con la lista de perros peligrosos:	17,5 %
4	No estoy de acuerdo con el text psicologico:	2,8 %
5	No estoy de acuerdo en varios puntos, debería ser revisado:	71,8 %

ENCUESTA		
¿Existen razas que por su genetica se les debe de denominar peligrosas?		
1	Si. Y debería de estar prohibido criarlos:	4,5 %
2	Si. Y debería crearse un control para su cria y distribución:	18,6 %
3	No existen razas peligrosas. Existen dueños irresponsables:	76,9 %

ENCUESTA		
Un adiestramiento adecuado. ¿Puede corregir cualquier mala conducta en los perros?		
1	Si:	75,4 %
2	No:	24,6 %

POLICIA LOCAL

Dades de l'acta

Número de l'acta Població

Adreça (carrer, plaça, etc.)

Dia Hora

Funcionaris/àries actuants

f *f***Denúncia per infraccions en matèria de tinença de gossos potencialment perillosos**

En l'exercici de les funcions de prevenció i protecció de la seguretat ciutadana previstes a l'apartat 1 de l'article 20 de la Llei orgànica 1/1992, de 21 de febrer, es procedeix a la identificació del / de la presumpte/a infractor/a.

Dades del / de la presumpte/a infractor/a

Primer cognom	Nacionalitat	Segon cognom	Nom
Localitat de naixement	Comarca / Regió / Província	País	Data de naixement
Tipus i país del document identificatiu	Número	Nom del pare	Nom de la mare
País	Telèfon	Adreça temporal (tipus via i nom)	Núm. Bloc Esc. Pis Porta
Localitat	Comarca / Regió / Província Fins al dia	País	Telèfon

Dades del gos

Identificació	Municipi on és censat
Raça	
z Bullmastiff	z Dòberman
z Pit bull	z Presa canari
	z Dog argentí
	z Rottweiler
	z Dog de Bordeus
	z Fila brasileiro
	z Mastí napolità
	z Terrier Stafforshire americà
	z Tosa japonès
	z Altres

Dades de la infracció**Infraccions tipificades a l'article 7 de la Llei 10/1999, de 30 de juliol**

z Portar el gos deslligat a la via o espai públic	z No tenir contractada l'assegurança de responsabilitat civil
z Portar el gos sense morrió a la via o espai públic	z No estar el gos censat en el registre del municipi corresponent
z No tenir les instal·lacions senyalitzades	z Fer activitats d'ensinistrament sense acreditació professional oficial
z No complir les instal·lacions les mesures de seguretat z d'ensinistrament d'atac no autoritzades	Fer activitats
z Participar en combats de gossos	
z No dur a terme els tests de comportament dels gossos progenitors en els centres de cria	

Mesures cautelars

z Comís preventiu del gos (article 14 de la Llei 10/1999, de 30 de juliol)

Lloc de dipòsit del gos	Adreça	Municipi	Telèfon
Persona que rep l'animal	Tipus de document identificatiu i número	Càrrec	

Signatures

Funcionaris/àries

Interessat/ada

Testimoni/s

SOLICITUD DE LICENCIA MUNICIPAL PARA LA

TENENCIA DE ANIMALES POTENCIALMENTE PELIGROSOS**SOLICITANTE:**

APELLIDOS: _____ NOMBRE: _____

D.N.I. _____ EDAD: _____ TFNO: _____

DIRECCIÓN: _____ C. POSTAL _____

Solicita la obtención de la LICENCIA MUNICIPAL PARA LA TENENCIA DE ANIMALES POTENCIALMENTE PELIGROSOS, conforme lo dispuesto en la Ley 50/1999 de 23 de diciembre y el R.D. 287/2002, de 22 de marzo, sobre el régimen jurídico de la tenencia de animales potencialmente peligrosos.

Móstoles, a _____
(firma)

DOCUMENTACIÓN QUE SE ACOMPAÑA:

- Copia D.N.I: del solicitante.
- Certificado expedido por el Ministerio de Justicia, sobre antecedentes penales.
- Certificado de capacidad física y de aptitud psicológica.
- Acreditación de haber formalizado seguro de responsabilidad civil.

DECLARACIÓN DE NO HABER SIDO SANCIONADO EN BASE A LA LEY 50/1999:

D. _____ D.N.I. _____ ,

Con domicilio en _____, a los efectos

establecidos en el R. Decreto 287/2002, que desarrolla la Ley 50/1999, sobre el régimen jurídico de la tenencia de animales potencialmente peligrosos, DECLARA NO HABER SIDO SANCIONADO por infracciones graves o muy graves con alguna de las sanciones accesorias de las previstas en el apartado 3 del artículo de la Ley 50/1999, de 23 de diciembre, sobre el régimen jurídico de animales potencialmente peligrosos.

Móstoles, _____
(firma)

SR. ALCALDE-PRESIDENTE DEL EXCMO. E ILMO. AYUNTAMIENTO DE MOSTOLES

- Toda persona que pasee al animal tiene que estar en posesión de la correspondiente Licencia.
- Estos datos estarán sujetos a lo establecido en la Ley 8/2001, de Protección de Datos, disponiendo Vd. del derecho de acceso, rectificación y cesación.